

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 113

Dimecres, 24 de març de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessions plenàries núm. 73 i 74, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 73

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat del diputat Sr. Antoni Sabaté i Ibarz

Sessió núm. 74.1

Projecte de llei

de creació del Col·legi de Detectius Privats de Catalunya

Proposició de llei

de modificació de la disposició final quarta de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental

Proposició de llei

de modificació de la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals (presa en consideració)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi per a la Millora de l'Autogovern

Interpellació

al Consell Executiu sobre la protecció social de la dependència

Interpellació

al Consell Executiu sobre política hidràulica

→

Í N D E X

Preguntes**Interpel·lació**

al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència a la regulació dels cabals dels rius

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política hidràulica

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre les previsions d'inversió en el transport públic

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre les actuacions en eixos viaris a Catalunya

0000

S U M A R I

Sessió núm. 73

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció.

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat del diputat Sr. Antoni Sabaté i Ibarz (Tram. 234-00019/05) (Punt únic de l'ordre del dia.) (10:03)

El Ple estableix la situació de compatibilitat del diputat Sr. Antoni Sabaté i Ibarz.

7735

La sessió s'aixeca a les deu del matí i cinc minuts.

Sessió núm. 74.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts.

1. Dictamen de la Comissió de Justícia sobre el Projecte de Llei de creació del Col·legi de Detectius Privats de Catalunya (Tram. 200-00057/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:06)

Presentació del Projecte: consellera de Justícia.

7736

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

7737

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

7737

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.

7738

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.

7738

Posició del G. Socialista: Sr. Guitart i Domènech.

7738

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Granados i Duran.

7739

Votació del text del Dictamen (10:31): aprovat per unanimitat.

7739

2. Tramitació en lectura única de la Proposició de Llei de modificació de la disposició final quarta de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental (Tram. 202-00137/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (10:31)

El president en proposa la tramitació en lectura única.

7740

Votació (10:32): aprovada per unanimitat.

7740

Votació de la Proposició de Llei (10:33): aprovada per unanimitat.

7740

3. Presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals (Tram. 202-00131/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (10:33)

Presentació: Sr. Vilalta i Oliva (S).

7740

4. Presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals (Tram. 202-00132/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (10:48)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC).

7742

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

7744

Posició del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac.

7745

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Gimeno i Sanz.

7746

Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti.

7747

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camps i Rovira, que, tot seguit, proposa la retirada de les proposicions i la presentació d'una iniciativa conjunta de tots els grups parlamentaris.

7749

Posició del grup presentant: Sr. Vilalta i Oliva (S), que n'anuncia la retirada.

7750

Posició del grup presentant: Sr. Ridao i Martín (ERC), que n'anuncia la retirada.

7750

7732

5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi per a la Millora de l'Autogovern (Tram. 252-00028/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	7751
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	7752
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	7753
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	7755
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Clotas i Cierco.	7756
<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per al·lusions i per contradiccions.</i>	7757
<i>El Sr. Clotas i Cierco (S) li respon.</i>	7758
<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) torna a intervenir.</i>	7758
<i>El Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé.</i>	7758
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camp Batalla.	7758
<i>Votació (12:44):</i> aprovada per 94 vots a favor, 16 en contra i 2 abstencions.	7760

Modificació de l'ordre del dia

<i>El president proposa la posposició dels punts sisè i quinè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment.</i>	7760
--	------

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció social de la dependència (Tram. 300-00292/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (12:46)

<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	7760
<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	7762
<i>Rèplica:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	7763
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	7764

Modificació de l'ordre del dia

<i>El president proposa la posposició del punt vuitè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment.</i>	7764
---	------

7. Interpellació al Consell Executiu sobre política hidràulica (Tram. 300-00334/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (13:18)

<i>Formulació:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	7765
<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	7766
<i>Rèplica:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	7768
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	7769

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts.

8. Preguntes (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (16:35)

Pregunta al president de la Generalitat sobre les tarifes dels peatges de les autopistes a Catalunya (Tram. 317-00660/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	7770
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7770
<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	7770
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7770

Pregunta al president de la Generalitat sobre la signatura amb el Govern de l'Estat d'un acord per al finançament del canal Segarra - Garrigues (Tram. 317-00664/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	7771
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7771
<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	7771
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7771

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora la commemoració del vintè aniversari dels ajuntaments democràtics (Tram. 317-00666/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	7772
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7772

	<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	7772
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7773
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora la suposada pèrdua de pes de l'economia catalana en el conjunt de l'Estat (Tram. 317-00668/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Forès (CiU).	7773
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7773
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de la visita del primer ministre del Quebec (Tram. 317-00671/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	7774
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7774
	<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	7775
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7775
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la política hidràulica (Tram. 317-00676/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	7775
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7776
	<i>Repregunta:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	7776
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7776
—	Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a les extraccions il·legals d'àrids fetes durant les obres de construcció de l'autovia del Llobregat i de l'anomenada pota sud (Tram. 310-00494/05) i sobre el cost ambiental i els beneficis obtinguts per les empreses que, il·legalment, han extret àrids durant les obres de construcció de l'autovia del Llobregat i de l'anomenada pota sud (Tram. 310-00495/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	7777
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	7777
	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	7777
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	7778
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures a prendre en relació amb els joves que han arribat irregularment a Catalunya (Tram. 310-00497/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	7779
	<i>Resposta:</i> consellera de Justícia.	7779
	<i>Repregunta:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	7779
	<i>Segona resposta:</i> consellera de Justícia.	7780
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la data de publicació del Mapa de lectura pública a Catalunya (Tram. 310-00498/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	7780
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	7780
	<i>Repregunta:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	7780
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.	7781
—	Preguntes al Consell Executiu sobre el control del compliment dels acords presos amb l'empresa Gestió d'Infraestructures, SA (GISA) relatius a l'encàrrec d'obres de construcció i remodelació de centres d'ensenyament (Tram. 310-00502/05) i sobre el compliment dels acords d'encàrrec de projectes d'obres de construcció i remodelació de centres d'ensenyament a l'empresa GISA (Tram. 310-00503/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Francàs i Porti (P).	7781
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	7781
	<i>Repregunta:</i> Sr. Francàs i Porti (P).	7782
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	7782
—	9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència a la regulació dels cabals dels rius (Tram. 300-00410/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (17:41)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	7783

7734

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 7784

Rèplica: Sr. Fabregat i Vidal (P). 7786

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 7786

— **10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica** (Tram. 300-00438/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (18:12)

Formulació: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV). 7787

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 7789

Rèplica: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV). 7790

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 7791

— **11. Interpellació al Consell Executiu sobre les previsions d'inversió en el transport públic** (Tram. 300-00428/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (18:44)

Formulació: Sr. Lora i Lillo (M). 7792

El president es reincorpora al seu lloc.

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 7793

Rèplica: Sr. Lora i Lillo (M). 7795

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 7795

— **12. Interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions en eixos viaris a Catalunya** (Tram. 300-00484/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (19:13)

Formulació: Sr. Iglesias i Sala (CiU). 7796

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 7797

Rèplica: Sr. Iglesias i Sala (CiU). 7798

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 7799

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 73

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, i dels secretaris primer, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat. Tram. 234-00019/05. Sr. Antoni Sabaté i Ibarz. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció.)

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat del diputat Sr. Antoni Sabaté i Ibarz

El Ple del Parlament estudia el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, adopta la Resolució següent:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pel nou diputat d'acord amb l'article 4.1.segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del diputat Sr. Antoni Sabaté i Ibarz.»

La sessió s'aixeca a les deu del matí i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 74.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, i dels secretaris primer, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i els consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei de creació del Col·legi de Detectius Privats de Catalunya. Tram. 200-00057/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Proposició de llei de modificació de la disposició final quarta de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental. Tram. 202-00137/05. Grups parlamentaris. Proposta de tramitació en lectura única.

3. Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals. Tram. 202-00131/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals. Tram. 202-00132/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb vuit altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi per a la millora de l'autogovern. Tram. 252-00028/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Socialista al Parlament de Catalunya i Grup Mixt. Debat i votació.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la cohesió i la mobilitat social. Tram. 300-00111/05. Sr. Joan Puigcercós i Boixassa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la protecció social de la dependència. Tram. 300-00292/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, juntament amb 4 altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les repercussions a Catalunya de les situacions de crisi en diverses zones del món. Tram. 300-00491/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre política hidràulica. Tram. 300-00334/05. Sr. Manuel Nadal i Farreras, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència a la regulació dels cabals dels rius. Tram. 300-00410/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

7736

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica. Tram. 300-00438/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre les previsions d'inversió en el transport públic. Tram. 300-00428/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Mixt. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions en eixos viaris a Catalunya. Tram. 300-00484/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la gestió de les funcions i els objectius encarregats al Departament de Treball. Tram. 301-00104/05. Sr. Jordi Guillot i Miravet, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política agrària. Tram. 301-00105/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de prevenció d'incendis forestals. Tram. 302-00242/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals. Tram. 302-00243/05. Sr. Jordi Ausàs i Coll, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de prevenció d'incendis. Tram. 302-00245/05. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política forestal. Tram. 302-00246/05. Sr. Víctor Gimeno i Sanz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Moció 26/V i la Resolució 45/V del Parlament de Catalunya, relatives al servei d'ajut a domicili. Tram. 302-00247/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cicle de l'aigua. Tram. 302-00248/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les subvencions a la formació ocupacional. Tram. 302-00244/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

23. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament. Les esmentades preguntes, d'acord amb l'article 133.5

del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de creació del Col·legi de Detectius Privats de Catalunya

El primer punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Detectius Privats de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, farà la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, la consellera de Justícia, senyora Núria de Gispert. *(Pausa.)*

Moltes gràcies, senyora consellera. Pot iniciar la seva intervenció.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustríssims senyors i senyores diputades, el Projecte de llei que ara us presento, de creació del Col·legi de Detectius Privats de Catalunya, respon –com les altres iniciatives parlamentàries de creació de corporacions de dret públic en l'àmbit dels col·legis professionals– als anhels d'un col·lectiu de singular importància, atès el caràcter especialment sensible de les activitats que desenvolupen i la seva repercussió en la societat.

La professió de detectiu privat té una llarga tradició a Catalunya, com en general als països occidentals, i s'integra en el context d'una societat moderna que requereix obtenir constantment informació completa, fiable i diversa. Així, doncs, el detectiu privat és un professional que respon a l'existència de determinades necessitats socials. Des de l'any 1983, ara fa setze anys –de fet, podríem dir des de l'aprovació per aquest Parlament de la normativa sobre col·legis professionals de Catalunya, mitjançant la Llei 13/82, del 17 de desembre–, l'Associació Catalana Balear de Detectius Privats ha demanat la creació d'aquest Col·legi. No obstant això, en aquells moments no va ser possible iniciar-ne els tràmits, per la manca d'alguns requisits que, d'acord amb la Llei de col·legis professionals i la jurisprudència del Tribunal Constitucional, s'han de complir per impulsar la creació d'un col·legi professional. Aquests requisits són: primer, l'existència d'una activitat professional regulada; segon, l'existència d'un titulació, i tercer, un interès públic mereixedor de protecció.

El primer requisit perquè una professió pugui constituir-se en un col·legi professional és que la professió estigui regulada pel legislador, mitjançant la descripció suficient del perfil professional, i que la regulació es faci mitjançant una llei formal. Doncs bé, la Llei de l'Estat, del 30 de juliol de 1992, de seguretat privada, i el Reial decret 2364, del 9 de desembre de 1994, pel qual s'aprova el Reglament de seguretat privada, van definir l'àmbit d'actuació i les funcions pròpies dels detectius privats.

Pel que fa a l'existència de titulació acadèmica o professional, si bé és cert que, amb caràcter general, les organitzacions col·legials corresponen a titulacions aca-

dèmiques de rang universitari, ja sigui de nivell de llicenciat o de diplomat o titulacions equivalents, cal tenir en compte que, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional, pot ser suficient un títol professional, si així ho estableix la llei.

Quant als detectius privats, la normativa reglamentària de desplegament de la Llei de seguretat privada, constituïda pel Reial decret ja esmentat i per l'Ordre de 7 de juliol de 1995, ha desenvolupat els aspectes relatius a la titulació necessària per obtenir l'habilitació per a l'exercici d'aquesta professió. Així, els detectius privats hauran d'estar en possessió del diploma corresponent, obtingut després de cursar els ensenyaments programats i de superar les proves corresponents.

Per a la creació d'un col·legi professional s'ha d'acreditar, també, l'existència d'un interès públic que justifiqui la seva constitució. En aquest sentit, considero que la importància de les conductes, fets i delictes que poden ser investigats pels detectius privats, el fet que cada vegada hi ha una demanda social més gran dels serveis que presten i que ens trobem davant d'un àmbit d'actuació professional l'envergadura del qual s'incrementa progressivament en el si de la nostra societat fan que hi concorri l'interès públic que justifica la creació del Col·legi de Detectius Privats de Catalunya.

El Departament de Justícia, de conformitat amb el Decret del 31 de maig de 1983, és el competent per vetllar pels aspectes institucionals i corporatius dels col·legis professionals, i la impulsó de la Llei de creació del Col·legi es fa dins d'aquest àmbit competencial.

Finalment, senyores i senyors diputats, els demano la votació favorable al Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, que desitjaria que fos unànime, tal com ja ha succeït pel que fa a altres lleis de creació de col·legis professionals.

Amb aquesta llei es pretén donar satisfacció a les expectatives dels detectius privats de Catalunya, reconèixer la rellevància de les activitats que desenvolupen, donar resposta a l'associació que aglutina la majoria dels professionals, donar resposta al col·lectiu en general i crear una nova corporació professional, l'onzena des que varem assumir les competències en la matèria, que podrà unir el seu esforç al de les altres corporacions que ja donen resposta a les necessitats actuals de la vida social i econòmica del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyora consellera. Els grups parlamentaris, donat que no hi ha esmenes reservades i d'acord amb els antecedents, han demanat fixar el posicionament abans de la votació. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president; des de l'escó mateix, i molt breument. El Parlament té l'obligació de donar resposta legal a les necessitats socials, i és inqüestionable que la feina de detectiu, especialment en els darrers

anys, ha adquirit, doncs, una importància molt rellevant en la nostra societat. Per tant, ells tenen la necessitat d'organitzar-se en aquest Col·legi, i nosaltres tenim l'obligació de donar resposta a aquesta necessitat. Per tant, el nostre Grup votarà favorablement aquesta proposició.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, també de l'escó estant, si m'ho permet. La complexitat del món en què vivim, sobretot la velocitat i la diversitat amb què es produeixen els diversos fenòmens socials, fan que tant la realitat que ens envolta com els instruments de què disposem per analitzar-la canviïn constantment i que, fins i tot, els nostres paràmetres per interpretar aquesta realitat tinguin consegüentment un període de caducitat més curt. I, precisament, l'àmbit de la seguretat, i també l'àmbit de la seguretat privada, no constitueix especialment una excepció a aquesta regla general. Fins i tot, el mateix concepte de seguretat evoluciona, i cada cop és més difícil, es fa més complicat de definir els seus límits de forma consensuada.

Des del punt de vista estrictament criminològic, i també derivat de l'existència de determinades necessitats socials, i sobretot pel que fa a l'àmbit de la informació de les persones, l'àmbit familiar, del tràfic jurídic, de l'àmbit mercantil, segurament s'expressa una certa reorientació general dels valors dominants. I això ha comportat, entre altres coses, l'aparició de professionals com els detectius privats, que, com molt bé ha dit la consellera, és un col·lectiu de llarga tradició a casa nostra però que avui experimenta un creixement molt important. I davant d'aquesta realitat, evidentment, el marc jurídic, com també s'ha dit, ens obliga, lògicament, a reforçar la idea que la seguretat, i també la seguretat privada, és un dels instruments fonamentals a l'abast del conjunt dels poders públics per fer possible el desenvolupament en llibertat dels ciutadans.

En coherència, per tant, com sigui que la professió de detectiu privat ve a permetre al conjunt de la ciutadania, i especialment també a aquelles persones que demanen o requereixen els seus serveis, una superior garantia i defensa dels seus drets, la creació d'aquest Col·legi professional és una exigència per la significació del mateix sector, però, a més a més, resulta –ens sembla– totalment aconsellable per permetre una actuació professional més digna, més ètica, més professional, en una sola paraula, i també per garantir els drets del mateix col·lectiu professional que aplega, cada dia, com he dit, més nombrós.

Per tant, des d'aquest punt de vista, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana saluda especialment la creació d'aquest Col·legi professional, d'aquesta corporació pública, i a més a més hi anuncia el seu vot favorable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Punt 1

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ja anuncia que votarà també favorablement aquest Projecte de Llei de creació del Col·legi professional dels Detectius Privats de Catalunya. Volem aprofitar també l'avinentsa per saludar les persones del sector que en aquests moments ens acompanyen i per assenyalar, molt breument, com han fet els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, que pensem que aquesta Llei ve a donar satisfacció a un seguit de necessitats.

Jo crec que la necessitat de la informació, informació de caràcter personal, de caràcter professional, de caràcter familiar, és molt evident a la nostra societat. Per tant, una funció, una tasca, com la del detectiu privat cada vegada és més necessària en l'àmbit en què ens movem. Alhora, aquesta professió s'ha de desenvolupar —es desenvolupa però, forçosament, s'ha desenvolupar— cada vegada més amb uns nivells molt grans d'exigència ètica i, per tant, amb unes garanties i amb uns requisits per als mateixos professionals i, sobretot també, per als usuaris.

L'existència del Col·legi, després de la promulgació de la Llei de seguretat de l'any 92 i, també, després de la promulgació dels instruments reglamentaris que l'han desenvolupat, fa necessari que, avui, com a coronació d'aquest procés, es promulgui la Llei de creació dels col·legis professionals. Hi insisteixo: dona resposta a aquesta necessitat social, a aquestes garanties per als ciutadans i, també, les garanties adients per als professionals que l'exerceixen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, com s'ha dit, la Llei 23/1992, de 30 de juliol, de seguretat privada, va tenir per objecte la prestació de serveis de vigilància i seguretat de béns i persones. Aquesta Llei inclou, dins del personal de seguretat, com també s'ha dit, els detectius privats i, alhora, aquesta Llei defineix el seu àmbit d'actuació i les funcions pròpies d'aquests professionals.

Malgrat aquests reconeixements que fa la mateixa Llei de la professió de detectiu privat, ha estat una Llei que tot el col·lectiu ha qualificat com a deficient, de regulació legal deficient, i que ha originat molts dels problemes que encara, a hores d'ara, pateixen i s'han plantejat els detectius privats i tot el sector professional.

La urgència amb què es va incorporar el sector dels detectius privats a aquesta Llei i la manca de consulta a aquest mateix sector a l'hora d'elaborar el seu reglament de desenvolupament van provocar no pocs problemes, que han portat els detectius privats a dotar-se d'uns mecanismes propis de control de la legalitat i deontològics. Uns controls i una autoregulació que, malauradament, es troben supeditats, únicament i exclusivament, a la mateixa voluntat dels professionals, i, malgrat això, aquests professionals van decidir crear una unitat corporativa de criteris i de control per part de l'Associació Catalana Balear de Detectius Privats.

Com s'ha dit, la creació del Col·legi professional de Detectius Privats suposarà la millor garantia per evitar casos de negligència culpable i de manca d'ètica professional; suposarà també l'aparició d'una única plataforma en el territori de Catalunya per aconseguir la necessària interlocució amb l'Administració, i servirà també com a impuls a les pretensions legítimes d'establir uns requisits acadèmics per a l'accés a la professió. La creació d'aquest Col·legi obrirà, també, una nova línia de lluita contra l'intrusisme i garantirà el manteniment d'un estricta deontologia professional en defensa no només del mateix sector, sinó també dels ciutadans i de les empreses.

Aquestes són algunes de les coses que la creació del Col·legi haurà de solucionar. Ara bé, serà necessari també un major diàleg entre els professionals i l'Administració per tal de tirar endavant els ambiciosos projectes que s'han plantejat els detectius i que reclama la mateixa societat.

Però, per aconseguir aquest diàleg més efectiu, cal disposar d'un interlocutor que representi tot el sector. Per aquesta raó, la creació, avui, per part del Parlament de Catalunya del Col·legi professional de Detectius Privats de Catalunya suposarà un clar avantatge per al mateix sector i, també, honorable consellera, per a l'Administració, per aconseguir un model de col·laboració efectiu.

Per tot això, senyor president, amb tota la brevetat però també amb tota la solemnitat que la creació d'aquest Col·legi representa per al Partit Popular, li anuncio que el nostre Grup hi votarà favorablement.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Gràcies, senyor president. El nostre Grup votarà favorablement el Projecte de Llei per dues raons. La primera raó és perquè el col·lectiu afectat, el col·lectiu de professionals detectius privats, ho demana, i, si ho demanen, és que ho creuen just, és que és una necessitat i, per tant, és obligació del Parlament atendre aquesta necessitat. Pensem que és bo donar un marc que doni contingut a les reivindicacions i a la possibilitat de resoldre els problemes del col·lectiu afectat, però ja dic que són dues raons —aquesta és la primera.

La segona és que entenem que, a part que és una necessitat per al col·lectiu, és un benefici i un servei per als ciutadans de Catalunya. No podem ignorar que aquest col·lectiu de professionals opera, molt sovint, amb informacions molt sensibles que afecten de vegades la vida i la intimitat de les persones –i no dubtem, en absolut, de la seva professionalitat, tot al contrari–, però aquest Projecte de Llei el que fa és dotar, donar, més enllà del marc normatiu que explicava la senyora consellera, una nova eina perquè el mateix Col·legi protegeixi amb un codi ètic que consideri just i necessari –i prudent– l'activitat de tots els professionals, perquè tots s'hi sentin confortables i els ciutadans de Catalunya s'hi sentin segurs.

Per tant, aquestes dues raons són suficients per justificar el nostre vot afirmatiu, i, abans d'aprovar-lo, d'aquí a breus minuts, l'única cosa que voldria dir és que, aquesta nova eina, és desig del nostre Grup que aculli totes les sensibilitats existents en el col·lectiu de professionals –estem segurs que ho farà–, i res més que desitjar-los llarga vida i molta felicitat per l'aprovació, d'aquí a pocs minuts, d'aquest Projecte de Llei que crea el seu Col·legi professional.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Guitart. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Joan Granados.

El Sr. Granados i Duran

Senyor president, senyores i senyors diputats, he buscat la paraula «detectiu» en un diccionari català-castellà-llatí-francès-italià, editat a Barcelona l'any 1839, i el mot «detectiu» no hi és.

Per tant, em penso o entenc que, l'any 1839, els detectius no existien, no existien de la manera com avui entenem la investigació privada. Ben segur que la investigació ja existia, però devia estar de la mà del poder públic, del Rei, i després, segurament, d'Scotland Yard, que es va fundar l'any 1829. És el pas que va de la investigació pública a la investigació privada el que crea i configura l'ofici de detectiu, que neix quan la societat més industrial, més complexa, el necessita.

Més endavant, el detectiu esdevé popular de la mà del senyor Arthur Conan Doyle, novel·lista escocès, creador de Sherlock Holmes, el detectiu per excel·lència. El llibre *The adventures of Sherlock Holmes* és de l'any 1892.

L'ofici de detectiu, nascut enmig de l'atmosfera misteriosa i intrigant de la Londres del segle passat, evidentment, té ganxo, i, més enllà d'aquests orígens, s'estén per la literatura posterior, creant un gènere literari. (*Remor de veus.*)

Resultat dels seus orígens romàntics i literaris, es va conformant la figura del detectiu que tots tenim al cap, que no deixa de ser un tòpic i un arquetip molt diferent del que ha estat i és ara, modernament, un detectiu. Per això, el dia que, per parlar de la Llei, vaig quedar amb el detectiu senyor Joan Masip, secretari de l'Associació, jo me l'imaginava d'una manera molt diferent de

com, en realitat, el vaig veure, però ell m'ho va aclarir ràpidament, dient-me: «Senyor Granados, com podria fer de detectiu, si ho semblés?» I jo vaig pensar: «Elemental, benvolgut Watson.» (*Rialles.*)

He començat fent una mica d'història per deixar constància que la professió de detectiu era una professió important, una professió que té «solera», que té tradició històrica i –com s'ha dit aquí– també, aquesta tradició, la té en el nostre país.

Evidentment, aquesta professió ha anat canviant amb els mateixos canvis de la societat. Aquests darrers anys, ha adquirit un protagonisme creixent referit a molts sectors de l'activitat, sobretot pel que fa al món de l'empresa i al recolzament de la gestió, i també com a ajut als advocats en els procediments judicials. Podríem dir que, en un món on cada dia és més necessària la informació, es valora, cada vegada més, la tasca de la investigació privada.

Aquesta evolució de la societat ha fet que el detectiu s'hagi posat al dia i que sigui avui un professional amb una graduació de tres cursos lectius i un total de 184 crèdits, amb una adequada preparació i uns bons coneixements per a la investigació moderna. Per altra banda, la professió de detectiu –com vostès poden, entre cometes, «sospitar»– és una professió delicada, que mereix, per fer les coses ben fetes, un compromís moral i molta ètica professional si de veritat els detectius volen que se'ls consideri i que es consideri la seva feina com un veritable servei a la societat. I sí que ho volen els detectius catalans, i és per això: per refermar –tal com s'ha dit– el seu codi deontològic, per tutelar el correcte exercici de la professió, també per perseguir l'intrusisme...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Granados i Duran

...per relacionar-se amb l'Administració i per defensar els interessos dels seus membres, que han volgut propiciar la creació del seu Col·legi professional. (*Remor de veus.*)

És per això que avui és un dia important per al col·lectiu de...

El president

Senyor diputat, el temps és el mateix temps que per als altres grups.

El Sr. Granados i Duran

...detectius de Catalunya, perquè aquesta Llei ve a ser com un compromís davant de la societat catalana, un compromís d'exigència i de rigor en l'exercici de la seva professió.

Coneixem que aquest Col·legi de detectius professionals de Catalunya serà el primer de l'Estat, de la qual cosa ens congratulem.

Pel Grup de Convergència i Unió, és una satisfacció haver col·laborat en l'aprovació d'aquesta Llei i haver

7740

trobat en la Ponència, en tots els grups de la cambra, una actitud receptiva, positiva i constructiva. Per això vull donar les gràcies als ponents que han propiciat el consens i l'aprovació unànime d'aquesta Llei...

El president

Es passa un minut del temps que tenia.

El Sr. Granados i Duran

...i, en especial, al Grup dels Socialistes de Catalunya i al seu diputat Xavier Guitart, amb el qual hem discutit les esmenes.

Només em queda felicitar el col·lectiu de detectius de Catalunya, alguns dels quals són presents, pel seu nou Col·legi professional, que es votarà d'aquí a un moment, i desitjar-los molts èxits.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

D'acord amb l'article 101.2 del Reglament, sotmetrem a votació el Dictamen.

Senyores diputades i senyors diputats, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

El Projecte de Llei de creació del Col·legi de Detectius Privats de Catalunya ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

No es moguïn, perquè tindrem una votació gairebé de manera immediata.

Proposició de Llei de modificació de la disposició final quarta de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental

El segon punt de l'ordre del dia és: Proposició de Llei de modificació de la disposició final quarta de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental, presentada per tots els grups parlamentaris de la cambra.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 118.1 del Reglament, la Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, sotmet al Ple de la cambra la tramitació d'aquesta Proposició de Llei pel procediment de lectura única.

Per tant, passem a votació l'acord de tramitar en lectura única aquest projecte de Llei.

Iniciem la votació. (*Forta remor de veus.*)

Aprovada la tramitació en lectura única per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle, d'acord amb l'article 118.2, passem al debat i votació del text de la Proposició de Llei. Tenen la paraula els grups parlamentaris. Cap grup parlamen-

tari desitja intervenir? (*Pausa.*) En aquest cas, no havent-hi intervencions, no hi ha debat.

Passem a la votació d'aquest.

Iniciem la votació.

La modificació d'aquesta disposició final quarta de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals (presa en consideració)

A continuació, entrem en el tercer punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Ramon Vilalta, per un temps màxim de quinze minuts. El diputat senyor Joan Ridaó m'ha dit també que vol que sigui tramitada conjuntament amb la seva proposta. D'acord. Intervindran primer els dos diputats, cadascun per presentar la Llei, i després hi haurà la resta d'intervencions.

Senyor Vilalta, té la paraula per un temps de quinze minuts.

El Sr. Vilalta i Oliva

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquestes darreres setmanes l'opinió pública ha rebut amb preocupació la notícia dels atacs de diversos animals de companyia –en aquest cas, gossos– contra persones. No és la primera vegada que ha succeït una cosa així, i segurament no serà la darrera. Però les circumstàncies especials en què es van produir els atacs, ara fa un parell de mesos, que van determinar la mort de persones, van commoure prou l'opinió pública com perquè els diversos grups parlamentaris adoptessin diverses iniciatives de tramitació davant d'aquest Parlament, en uns casos a través de proposicions no de Llei i en uns altres casos de proposicions de Llei, algunes de les quals arriben avui al tràmit parlamentari.

En definitiva, jo crec que els grups parlamentaris, a través d'unes iniciatives o unes altres, responem, en aquest cas, a un impuls de la ciutadania, que veu com aquells animals de companyia que són els gossos –que constitueixen de per si un animal noble i, cal continuar-ho dient, un magnífic animal de companyia– en determinades circumstàncies poden esdevindre una arma molt perillosa, una arma mortífera fins i tot.

S'ha discutit molt si els gossos o certes espècies de gossos tenen en si mateix un instint assassí –diguem-ho en aquests termes– que faria recomanable fins i tot plantejar-se la seva prohibició en el marc de l'Estat espanyol o, en aquest cas, en el territori de Catalunya. Nosaltres no compartim aquesta apreciació. Repeteixo el que deia abans: els gossos, tots els gossos són animals nobles i, a parer nostre, cal continuar-los catalo-

gant com a animals de companyia. Passa, però, que algunes espècies de gossos, com a conseqüència de la seva mateixa naturalesa o com a conseqüència de modificacions genètiques que s'han anat produint en el curs del temps, poden ser considerats animals de presa, són, de fet, animals de presa, i en el seu instint sí que podem reconèixer, doncs, aquesta condició d'animal de presa, de defensa i d'atac. Dependrà, naturalment, la seva agressivitat, no especialment o només del seu instint, sinó del seu ensinistament i de les condicions de vida a què se sotmeti aquests animals.

Per tant, una primera consideració d'entrada: el Grup Socialista no és partidari de la prohibició genèrica de cap espècie de gos en el territori de Catalunya, però sí que reconeix que hi ha determinades espècies que, per la seva naturalesa, constitueixen espècies potencialment perilloses perquè són animals de presa i, segons quin sigui el seu ensinistament i segons quines siguin les seves condicions de vida, poden esdevindre efectivament una arma perillosa i mortífera; poden ser animals de defensa, però poden ser, efectivament, animals d'atac.

Plantejades així les coses i vista la Llei de protecció dels animals que tenim aquí a Catalunya, la Llei 3/88, del 4 de març, no hem trobat elements suficients en el conjunt de la Llei com per a contemplar alguna resposta a aquestes situacions de risc. La Llei és una llei que en el seu moment va ser elaborada amb un amplíssim consens, i jo crec que la Llei manté aquest consens ampli que va obtenir en el seu moment, la Llei i les dues modificacions de la Llei que s'han produït posteriorment. Per tant, en el marc conjunt i general, jo crec que continua sent una legislació bona, que va obtenir en el seu moment, doncs, consens suficient, que manté aquest consens suficient, però que, efectivament, en el curs del temps hem hagut de procedir ja a un parell de modificacions puntuals de la Llei i, a parer nostre, en aquest moment se n'imposaria una altra.

Per a què aquesta modificació en aquest moment? En definitiva, ja ho he dit abans, no per a prohibir, sinó per a incrementar la seguretat dels ciutadans, i en la línia en què ja han plantejat alguns ajuntaments les seves ordenances municipals. Passa, però, que les ordenances municipals donen..., aquestes seguretats s'hauran de plantejar en aquests termes en el marc d'aquell municipi, però a nosaltres ens sembla que caldria estendre l'abast d'aquesta normativa municipal que s'ha començat a posar en marxa, naturalment, al conjunt de Catalunya. En la nostra opinió, i per afrontar la situació concreta que apuntàvem abans, caldria procedir a la modificació de l'article 5 de la Llei de protecció dels animals i, en conseqüència i en coherència, de l'article 42 de la Llei de protecció dels animals, on es contempla la tipificació de faltes administratives comeses en el marc d'aquesta Llei i el quadre de sancions que hi correspondrien.

En allò que fa efecte a l'article 5 de la Llei de protecció dels animals, proposàvem tres mesures concretes. Una primera, que el Departament d'Agricultura, vist el que s'ha estat fent a l'entorn d'aquest tema a la resta de països europeus i escoltats els tècnics i escoltades les associacions de protecció dels animals, procedeix a la

catalogació oficial, per al territori de Catalunya, d'aquelles espècies i varietats que constitueixen per si mateixos aquests animals —en aquest cas, aquests gossos— potencialment perillosos, perquè han de ser considerats, doncs, animals de presa. Aquest catàleg, en aquest moment, no hi és, i, quan en els mitjans de comunicació uns i altres hem parlat, uns inclouen unes varietats, i uns altres, unes altres. El que hauríem de fer, en primer lloc, és posar-nos d'acord en quina és formalment aquí a Catalunya..., i escoltar, doncs, més que el parer dels polítics, el parer dels tècnics i el que s'ha fet a la resta d'Europa al voltant de la matèria, determinar oficialment el catàleg de varietats potencialment perilloses.

En segon lloc, i en conseqüència, els animals corresponents a aquestes varietats, la prohibició de permetre'ls la sortida als espais públics si no és amb el corresponent morrió i subjectes a la persona que els acompanya, en cap cas sols i sense morrió.

I en tercer lloc, per a qualsevol posseïdor, per a qualsevol propietari d'un animal d'aquestes característiques, l'obligació inexcusable de disposar d'una assegurança de responsabilitat civil exactament igual que l'exigim annexa a la llicència de caça o a la llicència de pesca. Si aquestes varietats de gossos en determinades circumstàncies poden esdevindre una arma molt perillosa, lògic és que el seu propietari tingui no solament cura de la disminució del risc a través de les mesures que apuntàvem abans, sinó que disposi també d'una assegurança per a front a la responsabilitat civil que pugui derivar de les actuacions d'aquests animals si, malgrat tot, l'actuació dissortada..., si l'atac es produeix.

I naturalment —com deia abans—, en coherència amb l'article 42, contemplar aquells aspectes que traduirien l'incompliment d'aquestes normes en faltes, en aquest cas considerades molt greus, infraccions molt greus, i l'aplicació del corresponent quadre de sancions que correspon a les faltes molt greus en aquest mateix article 42.

Altres iniciatives en curs parlamentari contemplen aspectes complementaris a aquests. Jo diria que aquests sí, i altres aspectes complementaris. És probable que s'hagin de contemplar altres aspectes; la via de la proposició de llei té la virtut d'obrir el debat, si es pren en consideració, i, a través de les esmenes o fins i tot d'altres formes connexes des del punt de vista del funcionament parlamentari, és possible ampliar el camp de previsions i d'actuacions a l'entorn d'aquelles que constitueixen l'eix o el nucli de la proposició de llei que es proposa. Alguns ciutadans se m'han adreçat aquests dies, ahir mateix, demanant que, a més, contempléssim la situació d'aquells dos-cents cinquanta gossos, doncs, de la zona que estan en situació d'abandó, o contempléssim la situació del canòdrom, etcètera, és a dir, que es procedís a una revisió més àmplia que la que es produiria simplement a través de la Proposició de llei que proposa el Grup Socialista. Vol dir, en definitiva, que els ciutadans, la ciutadania de Catalunya és sensible al voltant del tema de la protecció dels animals i de les condicions de vida i de tracte i d'actuació dels animals —en aquest cas, dels animals de companyia— a

Catalunya, i que demana, doncs, una resposta del Parlament per a resoldre satisfactòriament aquells aspectes de la Llei que poden resultar en aquest moment insuficients, vista l'experiència ja de diversos anys de rotatge de la Llei.

D'una manera molt especial, molts ciutadans s'adrecen en aquest cas al Grup Socialista i a mi mateix, com a diputat responsable d'aquestes qüestions, en el sentit que la identificació, que s'hauria de produir, dels animals i que derivava del mateix contingut de la Llei, doncs, no acaba de produir-se, no acaben d'existir, doncs, els registres d'animals de companyia; en definitiva, no hi acaba d'haver, per part de les administracions públiques, la cura oportuna al voltant d'aquestes qüestions. I jo estic d'acord que el Departament d'Agricultura ha estat especialment negligent en el retard a acabar de legislar els aspectes complementaris que deriven de la Llei de protecció dels animals. Per exemple, el Decret que regula els procediments d'identificació no s'ha produït fins ara, deu anys després de l'existència de la Llei, quan el problema és un problema que ha desbordat la situació, perquè aquells xips que un dia vàrem dir que utilitzaríem com una de les vies de registre dels animals de companyia ni han acabat d'existir ni s'han acabat d'implementar, i, per tant, és obvi, és evident que la Llei de protecció dels animals no ha tingut el desplegament oportú, ràpid i diligent que jo crec que la ciutadania reclamava.

Nosaltres proposem avui, doncs, una modificació, necessàriament puntual, perquè intentava donar resposta a uns problemes concrets produïts en un moment determinat que van commoure la societat en general i la societat catalana en particular, però a través del tràmit parlamentari, naturalment, estem absolutament oberts a incorporar aquells altres aspectes connexos o més distants que fan referència a la Llei de protecció dels animals i que, en aquest moment, ens suggereixen, ens recomanen i jo crec que fan necessari procedir a la revisió dels aspectes que nosaltres plantejgem, i també als aspectes que altres grups han proposat a través d'altres vies parlamentàries diferents de la nostra mateixa. Per tant, naturalment, demanem el suport de la cambra a la nostra Proposició de llei i oferim el suport del Grup Socialista a l'altra proposició que es veurà després, per part d'Esquerra Republicana, de la mateixa manera que mantenim i oferim el suport del Grup Socialista a totes les altres iniciatives que estan en curs, proposicions de llei i proposicions no de llei, perquè en el moment que s'hagin de veure puguin servir per anar contemplant el conjunt d'aspectes que en el seu conjunt servirien per a millorar la Llei, que, en definitiva, és del que es tracta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals

Tal com hem dit, tramitem conjuntament el punt quart de l'ordre del dia, és a dir, la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, encara que els manuals de periodisme –i com que hi ha alguns periodistes en aquesta cambra– diuen que el fet que un gos mossegui un home no és notícia, i sí el fet que un home mossegui un gos, que és una forma com una altra d'explicitar l'excepcionalitat de qualsevol notícia, que no pot ser un fet habitual, el cert és que és lamentable que una altra vegada hagin hagut de succeir uns fets desgraciats –concretament, la mort del nen de Can Picafort, a Mallorca– perquè determinades autoritats i institucions –aquest mateix Parlament també, perquè no?– s'hagin hagut d'adonar d'allò que de manera reiterada algunes entitats animalistes, alguns clínics, veterinaris –vull citar especialment l'Associació Catalana de Veterinaris d'Animals de Companyia–, ja havien vingut anunciant des de fa molt de temps, en converses amb la mateixa Administració, fins i tot, com són les mancances i les insuficiències de l'actual marc legal per evitar perills objectius; la inoperància de les pròpies lleis d'aquest Parlament; l'escassa capacitat sancionadora de què disposen el conjunt d'administracions, i especialment la local; la necessitat, com s'ha dit abans, d'assegurances, d'autoritzacions prèvies, de censos, de controls periòdics, etcètera.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Llei de protecció dels animals de l'any 1988, reformada el 94 i el 98, és una llei absolutament modèlica, però és una llei que ha vist passar per davant seu deu anys, pràcticament, sense que es fes el seu corresponent desplegament reglamentari. Els escassos decrets, les ordres que la desenvolupen s'han concentrat, precisament, en els darrers mesos, i un exemple d'això és, per exemple, el Decret 6/1999, sobre el manteniment dels animals de companyia, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que és un decret bo, acceptable, molt detallista pel que fa a les mesures de protecció dels animals domèstics, però, en canvi, per contra, és una normativa absolutament lacònica pel que fa a la problemàtica creixent dels animals potencialment perillosos. Tan lacònica, per exemple, que hi ha una única referència, hi ha una absoluta obvietat quan es diu, en el seu text articulat, que «els amos han de prendre les mesures necessàries per garantir la seguretat ciutadana i la dels altres animals». És l'única i sola referència, una afirmació, com vostès veuen, perfectament generalista i difícilment operativa.

En definitiva, és una política, i també un marc legal, l'actual, que essent detallista en alguns aspectes, pel

que fa especialment a les mesures d'espai vital dels animals, no desenvolupa els aspectes que han de venir a garantir la intervenció pràctica en les problemàtiques que es produeixen diàriament. No s'hi conté, per exemple, cap referència expressa a un fenomen creixent, preocupant, com és el dels animals de presa –i no pas perquè no hi hagués hagut precedents; la premsa s'ha encarregat de revelar i donar-nos a conèixer posteriorment que, per exemple, a la ciutat de Barcelona ja es van registrar durant l'any passat seixanta-sis agressions de gossos–, ni és una normativa que conté la possible llista –ni que sigui àmplia i genèrica– de races afectades, ni l'exigència de llicència específica per ser criador, per ser propietari, per ser un venedor, ni l'obligació de contractar una assegurança concreta de responsabilitat civil.

I fins i tot, més enllà d'aquest buit normatiu, creiem que cal preguntar-se de quins mitjans, fins i tot específics, efectius, disposa el mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per aplicar aquesta pròpia normativa. Quina ha estat, per exemple, la intervenció de la Generalitat en relació amb les baralles de gossos, permanentment denunciades per entitats proteccionistes o els mateixos mitjans de comunicació? Com pensa millorar, per exemple, els centres d'acollida i la seva relació amb les entitats protectores, que, en molts casos, no reben cap tipus de suport institucional? Quines mesures, deu anys més tard de l'adopció d'aquesta Llei modèlica, quines mesures personalitzades, quines mesures genèriques pensa engegar per afavorir el coneixement i el compliment de la pròpia normativa? Com pensa intervenir, per exemple, en aquest debat ciutadà sobre les mesures que cal prendre en relació amb la tinença o la possessió dels anomenats «animals potencialment perillosos»? Sobretot en un país com el nostre, senyories; vostès saben que aquest tipus de debats, com el que es va desfermar fa uns mesos –que generen una certa psicosi col·lectiva–, en ocasions ens porten a límits autènticament insospitats quan hi ha una o més desgràcies sense retorn.

Curiosament, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, ja el mes d'octubre de l'any passat va demanar al Govern quina opinió li mereixia tota la problemàtica i el control a exercir en la distribució de determinades races de gossos considerats perillosos. En aquells moments el Govern descartava –i ho tinc en una resposta escrita del mateix conseller d'Agricultura– l'adopció d'una normativa específica. Per tant, nosaltres, en aquesta Proposició de llei, partim d'una premissa que segurament compartiran la resta de grups de la cambra que també han desplegat o han desenvolupat alguna iniciativa parlamentària concreta, com és la profunda preocupació pel clima d'alarma social generat i, per tant, amb aquesta Proposició de llei volem que les coses es posin al seu lloc i s'analitzi la situació amb racionalitat, començant per afirmar clarament que tots els animals i races tenen dret a viure; que, si bé hi ha gossos que són potencialment perillosos, totes les races són potencialment segures. La diferència està en les mans a què va a parar algun d'aquests animals. Un gos bo, qualsevol gos, es pot tornar dolent en males mans, i això és el que ha succeït, lamentablement.

Perquè, senyores i senyors diputats, durant molt de temps s'ha permès la cria indiscriminada de gossos; s'ha permès, s'ha tolerat la importació d'animals de països sense un mínim control genètic o sanitari, o de països, fins i tot, en què les seves legislacions són menys estrictes que les nostres; ens han enviat allò, fins i tot, que no accepten en altres àmbits. I això hem vist, per tant, que a casa nostra això s'ha traduït en una pràctica habitual, com és la comercialització de gossos amb tares genètiques, amb deficient control sanitari, amb una mala socialització per les condicions de maneig i de transport de què s'han vist objecte aquests animals. I, per tant, el problema no ha d'estranyar ningú, no ha d'estranyar ningú que sorgeixi quan aquests animals, per exemple, van a parar –com ha succeït– a persones sense responsabilitat i sense l'educació necessària, a autèntics brètols que els han utilitzat com a autèntiques armes d'atac, per a la defensa i per a l'agressió.

Per això, la primera constatació, la premissa de la qual partim, és que cap persona no pot ser discriminada sobre la base del gos que tingui, sense que calgui –com fa algunes setmanes– que hi hagi d'haver manifestacions dels propietaris d'una raça de gos determinat; que el propietari o els propietaris d'animals de companyia són ciutadans, són ciutadanes que gràcies precisament a la interacció que tenen amb els seus companys, amb les seves mascotes, pateixen amb menys intensitat l'estrès, les depressions, les malalties cardiovasculars, passen i es relacionen, i amb això, en definitiva, fins i tot, beneficien no només la seva salut, sinó el conjunt de la societat. I en contrapartida, de vegades, el propietari, els propietaris se senten autènticament assetjats, marginats, discriminats, diria, per algunes campanyes agressives –fins i tot de les mateixes institucions–, que incideixen, que posen l'accent en aquelles qüestions o en aquells aspectes més negatius d'una situació que, precisament, és el resultat o és el producte d'una mala integració d'aquests animals en el nostre entorn urbà: manca de llocs per passejar, per córrer, per jugar; manca d'espais amplis i higiènics per a fer les necessitats, i, per tant, aquesta manca d'espai vital és el que, en definitiva, fa que en molts llocs i en massa ocasions apareguin conflictes i actituds de certa intolerància.

Per això avui els proposem la presa en consideració d'una proposició de llei –i ja avanço, també, el posicionament favorable del nostre Grup Parlamentari a la presa en consideració de la iniciativa parlamentària del Grup Socialista en el mateix sentit–, una iniciativa de reforma puntual de la Llei de protecció dels animals del 1988; una normativa que adopta, necessàriament, un rang legal, perquè ens sembla que és la resposta adequada i és una resposta que han donat també en altres països del nostre entorn geogràfic, cultural i polític més pròxim –és la resposta, per exemple, que hi ha donat el Regne Unit, amb la *Dangerous Dogs Act*, del 1991 i del 1997; la resposta que hi ha donat Austràlia; França, amb dues proposicions de llei en aquests moments en tràmit a l'Assemblea Francesa; Califòrnia, i Itàlia–, i perquè la normativa de rang legal existent, a la qual ens hem referit de forma sistemàtica durant les dues intervencions que s'han produït en aquesta cambra, en aquest punt, no contempla específicament el conjunt de la problemàtica derivada dels gossos potencialment

perillosos, fins al punt que, en la nostra opinió, només donaria lloc, aquesta normativa, a una possible intervenció municipal a través d'una ordenança o d'un ban concret en els casos que comporten riscos sanitaris o incomoditats, molèsties i perills per als veïns o altres animals, i encara i així podria ser, fins i tot, discutible l'aplicació de la Llei de l'any 88.

I en matèria sancionadora, sobretot a partir de la necessitat de ser rigorosos i complir amb el principi de legalitat en matèria sancionadora, existeix una dificultat més que objectiva perquè, per exemple, els ajuntaments, els ens locals, puguin fer complir i exigir cap obligació que continguin les seves ordenances i que només podria ser sancionada, ara per ara, amb les quanties simbòliques previstes al text de regulació de les administracions locals.

La Llei, per tant, és necessària, com també és necessari que aquesta Llei contempli una definició genèrica i àmplia i, per tant, no un catàleg extensiu dels gossos o de les races potencialment perillosos; entenem que és el veterinari qui haurà de decidir, en definitiva, quin animal i no quina raça és potencialment perillós. De la mateixa forma que ens sembla oportú que hi hagi un capítol relatiu a la identificació d'aquests animals, que reguli la imposició d'un xip, d'un *transponder*. Que es creïn registres municipals a partir, també, de la creació d'un règim de contraprestació d'aquest tipus de serveis, perquè, potestativament, els ajuntaments puguin imposar –si així ho volen– algun tipus de taxa finalista que reverteixi cap a la creació de zones enjardinades, tancades, per millorar la socialització dels animals i dels seus propietaris. La creació, també, d'un registre específic, dependent del mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. La necessitat de compulsar, des de la mateixa Administració, la inscripció del titular de l'animal amb els antecedents del seu propietari. També conté, necessàriament, aquesta normativa, una regulació pel que fa a la cria i al comerç, que, en la nostra opinió, només hauria de ser permesa i facultada a aquelles persones i aquells professionals que constitueixin autèntics nuclis zoològics. És una proposició de llei, també, que en el seu articulat imposa el deure –com s'ha dit– de contractar una assegurança de responsabilitat civil. I pel que fa a un tema molt debatut –i segurament aquell que preocupa moltes persones–, com és la circulació d'aquests animals pels llocs públics, la nostra Proposició de llei els dóna algunes pautes de com i quan haurien d'anar lligats i controlats aquests animals; en quines condicions s'han de trobar quan es troben en espais oberts i en espais tancats; la necessària prohibició de tinença i possessió d'aquests animals als menors de setze anys. I finalment –i amb això acabem–, hi ha una referència obligada a l'activitat de tutela o de control dels mateixos agents de l'autoritat, que haurien de poder comprovar i identificar no només la titularitat de l'animal, sinó la mateixa identitat de l'animal; confinar l'animal que no estigui expressament identificat; obligar a la identificació genètica per als casos en què hi ha una denúncia prèvia per agressió; obligar, també, al tractament comportamental i a l'ensinistrament de l'animal, i finalment, només en supòsits molt excepcionals, molt poc habituals, permetre la casstració i l'eutanàsia, sota control veterinari, en els casos

en què això sigui aconsellable, únicament per disminuir l'agressivitat de l'animal, si és que no és tractable.

Per tant, aquest és el contingut, com vostès veuen, de la Proposició de llei del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per a la qual demanem el seu vot i suport favorable, i reitero que el nostre Grup Parlamentari també donarà el seu vot favorable a la presa en consideració de la Proposició de llei presentada pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Ara és el moment, si algun grup ho desitja, de consumir un torn en contra. (*Pausa.*) No sent així, passarem a fixar la posició dels grups. Suposo que, havent-se presentat totes dues proposicions conjuntament, no hi haurà inconvenient perquè es faci el posicionament a l'ensem, no? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui, amb aquestes dues propostes que estem discutint, es porta a aquest Parlament una actualitat trista, que és la dels gossos perillosos, la dels gossos potencialment perillosos i les conseqüències que han tingut o que poden tenir en la nostra societat. Tot això ve arran d'un fet de caràcter luctuós, com és la mort d'un infant a Can Picafort, una urbanització de l'illa de Mallorca, i d'altres esdeveniments que han passat en altres indrets relacionats amb aquest tipus d'animals. De totes maneres, no són només els fets aïllats que motiven, crec, aquestes proposicions de llei, ni totes les altres propostes que es poden presentar al respecte. Hi ha un creixement exponencial de la possessió d'animals de companyia a la nostra societat, i ens estem posant a uns nivells bastant semblants a països o a cultures del nostre entorn. És a dir que el fet de l'augment de la presència d'animals de companyia, doncs, evidentment, també motiva, crec, aquest interès i aquestes propostes.

Tot plegat, aquests fets i el creixement aquest d'animals de companyia en la nostra societat, demostra que existeixen –i malauradament, doncs, s'ha pogut veure als mitjans de comunicació– gossos que, per les seves característiques, poden esdevenir perillosos. Tot i que també, com s'ha dit, és difícil de definir races perilloses, sinó que més aviat s'ha de parlar de gossos o, en tot cas, races potencialment perilloses o gossos realment perillosos. I sobretot, no per la seva pròpia condició de l'animal, sinó segurament i molt sovint per la mateixa condició, també de perillós, del propietari o propietària.

El Partit per la Independència des de l'Ajuntament de Barcelona hem estat treballant aquest tema, i crec que hem fet, doncs, bastant de feina en l'aplicació efectiva i des d'un òrgan de govern de la Llei de protecció dels animals i dels principis de defensa dels drets dels animals i la seva bona convivència amb els humans. S'ha

creat un consell municipal de protecció dels animals, i entre altres coses, per exemple, per dir la darrera acció exitosa, s'ha aconseguit salvar la vida d'uns llebrers una mica desemparats que hi havia arran del tancament del canòdrom de l'avinguda Mistral de Barcelona. Per tant, s'ha de dir que nosaltres, pel que fa a la Llei de protecció dels animals de l'any 88, pensem que cal posar-la al dia i adaptar-la a les noves necessitats. Al marge que pensem que caldria prohibir definitivament les curses de braus al nostre país, un tema que la Llei no va tocar, segurament per pressions no gaire clares, el tema de la possessió i ensinistrament de gossos qualificats com a potencialment perillosos és un d'aquests temes pendents que s'havien d'incorporar.

Sobre aquest tema, doncs, hi ha tres propostes, almenys que em constin, en aquest Parlament. Les dues que ara veurem, la del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana, i una tercera que hem presentat el Partit per la Independència a través del Grup Mixt, però que per qüestions de calendari avui no podem discutir en aquest Ple. De totes maneres, si les propostes s'accepten a tràmit, com esperem –i així se'n ha dit–, la nostra proposta la drem a la ponència en forma d'esmenes per tal que sigui tinguda en compte a l'hora de fer la proposta definitiva d'esmena o de modificació de la Llei de protecció dels animals. La nostra proposta ha estat acordada i consensuada amb les entitats animalistes, i també és fruit del treball pràctic a l'Ajuntament de Barcelona, com deia fa uns moments.

Crec que el que hem de fer... –i la nostra proposta modestament ho intenta, i en bona part també les altres dues, les que estem discutint i votarem en aquests moments–, és important la creació d'un registre de gossos, d'animals individuals potencialment perillosos, i que s'estableixi quines són les races que tenen més possibilitats de tenir individus amb aquesta potencialitat. I també és molt important la regulació i un cert control de les persones que ensinistren o volen ensinistrar gossos. Tot això juntament amb una clarificació de la funció sancionadora i també del paper dels ajuntaments en la seva aplicació. Aquests objectius, que són els que nosaltres hem portat amb la nostra proposta, coincideixen, en bona part, amb la del Grup Socialista, tot i que entenem que és, al nostre entendre, massa breu i simple i massa oberta. I també amb la d'Esquerra Republicana, tot i que aquesta, al contrari, la trobem massa detallista i excessivament rebuscada; ens sembla un pèl difícil d'aplicar, per la seva complexitat. Per tant, en qualsevol cas, a la ponència que discuteixi aquests temes, segurament, podrem arribar o es podrà arribar a algun tipus d'acord que permeti una fórmula ben aplicable i del gust de tothom.

Com ja han dit els diputats que han intervingut abans que jo mateix, la sensibilitat social respecte al tema d'aquesta mena d'animals és molt alta. I en aquests moments, al Parlament, doncs, tenim l'oportunitat de ser receptius i de fer, una vegada més, allò que a la societat, doncs, li preocupa i ens reclama. I, per tant, hem de posar les mesures per assegurar la perfecta convivència entre les persones propietàries de gossos, perillosos o no, i les persones que no en tenen, que també tenen tot el dret de poder conviure a la nostra societat.

Si l'any 88 vam ser pioners aprovant la Llei de protecció dels animals, una llei que va ser innovadora en aquell moment, ara ho podem tornar a ser adaptant-la a la realitat, i regulant, doncs, la possessió i ensinistrament de gossos potencialment perillosos per a la nostra població.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bosch. Per completar la intervenció del Grup Mixt, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Apareixen aquestes dues proposicions de llei amb motiu de l'actual situació creada amb els últims esdeveniments apareguts i, lamentablement, amb greus conseqüències. Apareix a la vegada una alarma social en el que fins ara no havia reclamat la nostra atenció, i és que, lamentablement, cal tenir en compte que, últimament, s'ha detectat la presència de races importades i ensinistrades per a baralles clandestines, organitzades, d'apostes, i com a armes de defensa i atac. Indubtablement, existeix un buit legal al respecte. El que sí que es dedueix de tota aquesta situació és que urgeix elaborar al més aviat possible un reglament sobre la tinença i la cria dels gossos considerats perillosos, tenint en compte que aquest és un qualificatiu molt relatiu, ja que la naturalesa ha dotat els éssers vius de dispositius d'atac i defensa davant de determinades situacions de necessitat, perill o hostilitat. I això no implica una característica agressiva sempre.

Cal tenir en compte..., de totes maneres, pensem que aquesta situació creada al voltant dels gossos no hauria de portar-nos a crear pors i recels vers els animals i a perjudicar la convivència entre ciutadans i ciutadanes, entre grans i petits i els mateixos gossos, que moltes vegades passen a ser la companyia i l'ajuda de molts de nosaltres. Cal dir, però, que moltes de les situacions desagradables que succeeixen solen ser per incompliment de la llei que ja existeix, començant pel cens; hi ha molts municipis en què no es compleix el cens, que s'ignora totalment. O sigui que, tot i posant mesures i modificacions, motiu d'aquestes dues proposicions de llei avui presentades, és important que es controli el seu compliment. I també considerem important que sempre sigui d'acord amb les associacions animalistes.

Per tant, nosaltres donarem suport a tantes proposicions de llei o millores com es proposin per, sempre, millorar aquesta manca de seguretat, aquest buit legal que avui existeix en aquest tema.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se sobre ambdues proposicions, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que és prou evident que tots els grups parlamentaris estem sensibilitzats per la necessitat de regular millor la problemàtica dels gossos o dels animals que, en conviure amb les persones, arriben a ser o poden ser qualificats de perillosos, no sols per algun veterinari perquè els mira, sinó per la mateixa realitat de les experiències, cada vegada lamentablement més freqüents. Per això crec que les dues proposicions no de llei enfoquen una part del problema, i crec que el problema, en el fons, està a dir: cal regular o no aquestes característiques dels animals perillosos? I segon, en tot cas, seria: quin és l'instrument?

Vull parlar primer de l'instrument. L'instrument..., quatre grups parlamentaris hem optat per presentar diverses iniciatives legislatives en forma de proposicions no de llei que tracten sobre aquesta temàtica, sobre la necessitat de millorar la regulació, d'especificar una sèrie de mesures que vagin a incrementar la seguretat dels ciutadans que es poden trobar amb aquests animals. Dos proposicions, dos grups polítics, en concret els dos que en aquests moments estem debatent, han optat per la proposta de modificar la Llei de protecció dels animals.

El nostre Grup podem estar d'acord amb l'instrument de modificar la Llei, però, en tot cas, voldríem fer un matís. El matís és que creiem que la Llei l'han modificat recentment i no tan recentment dos vegades. La Llei, que va néixer el 88, a principis del 88, a la segona legislatura, va ser una llei feta per consens. I el ponent de la Llei en aquells moments –suposo que la majoria dels diputats que som aquí no érem ni diputats– sempre argumentava que el consens és el que ens havia de donar una validesa pràcticament perenne de la Llei i que no el podíem modificar. I vull recordar que aquest diputat i el Grup que represento, Iniciativa per Catalunya, en l'any 89, ja vam presentar una proposta de modificar la Llei per tractar temes que enteníem que estaven mal reflectits, que estaven..., fins i tot hi havia errors, errors greus, científics, si voleu, a la Llei. Se'm va dir que no era possible, que el consens no feia necessari modificar la Llei i que era perillós perquè podíem trencar el consens. Des de llavors ençà, la modificació de la Llei s'ha produït dues vegades, una al 94 i l'última, recentment, al 98, i s'ha produït precisament per dos temes molt puntuals. Un, la identificació dels animals de companyia, el que vam entendre com «la llei del xip»; i la segona, per regular la participació de les entitats conservacionistes, de defensa dels animals, com a part interessada en procediments sancionadors. És a dir, dos modificacions molt puntuals.

La Llei..., com tot, evidentment, la realitat de Catalunya evoluciona, surten noves necessitats, surten noves constatacions que tot és perfectible, i la Llei és obvi que avui té diversos aspectes, no només el tema dels gossos, sinó diversos aspectes, des de caça tradicional, des d'algunes espècies que no estan catalogades com a protegides i que s'han de protegir, de com regular el tema del tràfic d'animals exòtics al nostre territori... Per tant, hi han diversos aspectes que s'haurien de tractar, a part del tema dels gossos. Per això, la proposta que hem fet des

d'Iniciativa per Catalunya - Verds és de crear –vam entrar una proposició no de llei dilluns passat– una ponència conjunta entre tots els grups parlamentaris que pogués tractar no només de la modificació de la Llei en el tema dels gossos, sinó en tots aquelles que creiem i puguem entendre i crec que també som capaços de consensuar, que cal millorar. I aquesta seria la proposta, que crec que està bastant en la línia d'algunes intervencions que s'han fet i en la proposta que s'està redactant de retirar totes les iniciatives diverses del tema dels gossos i de buscar una fórmula conjunta, un grup de treball, una ponència que tractés d'aquesta modificació de forma consensuada i, des del nostre punt de vista, creiem, com he dit, de tots els altres aspectes de la Llei de protecció dels animals que són susceptibles de millorar.

Per tant, jo demanaria als grups que, si acceptem aquesta tramitació de les dos proposicions, que fos ampliable a tractar –no només fos un compromís entre tots els grups– tots els temes de modificació de la Llei de protecció dels animals. I, si no, que busquéssim una fórmula, un redactat conjunt que busqués també aquesta fórmula de consens, retirant aquestes proposicions i creant aquest grup de treball.

Per altra banda, voldria fer breument una consideració sobre les dues proposicions. Evidentment, les nostres propostes no estan en el mateix..., tenen matisos que sí que són iguals, però algunes coses que són diferents. Jo, en tot cas, voldria ressaltar el que entenem per una proposta poc congruent del Grup d'Esquerra Republicana. I prefereixo dir-los-ho aquí perquè és que no he estat capaç de comprendre com poden plantejar un primer article, l'article 16.bis, en què ens diuen que els animals seran potencialment perillosos només quan es sospiti que l'animal ha estat criat per a la lluita canina o la defensa, i que, en darrer terme, serà el veterinari qui decidirà quin animal, i no quina raça, és potencialment perillós. Això vol dir que és una actuació *a posteriori*, és una actuació que..., evidentment, un animal recent nascut cap veterinari podrà dir que és potencialment perillós; en tot cas, seran animals que hauran demostrat en la seva vida que han mossegat algú o que es comporten d'una manera poc procedent.

Per tant, creiem que aquesta qualificació que són els responsables de declarar potencialment perillosos els veterinaris, em sembla que després no s'adiu amb les mateixes reglamentacions que fan. Perquè si cada veterinari, en funció de les seves característiques, sense especificar si serà per prescripció obligatòria que tots hauran d'anar allà a examinar-se si són perillosos o no, cada veterinari tindrà la responsabilitat de declarar perillós o no un animal, després, com podem dir que, a més, el veterinari obligarà el ciutadà a implantar, a aquell gos que el veterinari personalment ha declarat com a potencialment perillós, un *transponder*, que l'incorporaran al registre, que faran no sé què, que faran no sé quants, i fins i tot, després, com es pot lligar això amb la no-catalogació de races i sí dels individus en el control de la cria i comercialització i importació d'aquests animals?

És evident que hi ha alguna incongruència. Nosaltres creiem que hi han races que han estat criades, que han

estat seleccionades, que han estat manipulades per l'home i que les han fet –no per selecció natural, sinó per selecció purament artificial i en funció dels interessos dels humans– perilloses. I un exemple que els diré, que me'l deia un criador de gossos: per a seleccionar un *rottweiler*, una de les característiques de pura raça és que, si s'agafa una presa al braç o on sigui, aguantant cinc minuts sense soltar la seva presa, encara que no toqui a terra. És obvi que, si això és un criteri de selecció, vol dir que estem desenvolupant criteris d'agressivitat i de ferocitat. Per tant, l'home ha criat i ha produït unes races destinades a uns usos no sempre recomanables, i, per part nostra, creiem que hi ha d'haver un control de races i no un control d'individus.

Hem plantejat també en les nostres propostes, però estem oberts a discutir-ho amb la resta, que aquesta identificació de les races s'ha de produir, s'han de catalogar i s'han de conèixer, però no pel criteri individual d'un veterinari, sinó per un criteri de govern; sinó, evidentment, a ningú li poses una obligació perquè el veterinari digui que ha de fer no sé què.

Parlem de limitacions d'accés a transports, a locals i espais públics; parlem de control de les condicions dels posseïdors –massa vegades, ja, associat a determinades conductes agressives d'individus en la cria i l'ensinistrament per lliure de gossos d'aquests que després poden provocar problemes–; parlem de regular els centres i les persones dedicades a l'ensinistrament de gossos, de manera que qui no tingui l'autorització i la regulació no pugui ser una persona encarregada de criar i d'ensinistrar, i, evidentment, una de les propostes que plantejàvem és –perquè creiem que té la seva conflictivitat– constituir un grup assessor que, format per veterinaris, per etòlegs –els que estudien el comportament–, per criadors i per experts, pugui valorar i aconsellar el Govern –el respectiu– que s'adoptin mesures a races, a individus, d'esterilització, de sacrifici o d'altres mesures de control d'aquests animals.

Creiem que val la pena que entre tots fem l'esforç de posar en comú les nostres aportacions, de buscar el màxim consens entre tots els grups. I per això reclamem, una vegada més, que, si aprova la tramitació, se faci en aquest sentit ampli, però voldria que fóssim capaços de signar un document conjunt, que ens comprometéssim a parlar de modificar la Llei, no només pels gossos, sinó també per tots els altres aspectes que he dit abans.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Gimeno. És el torn, ara, del Grup Popular. Per consumir-lo, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, la preocupació del Grup Popular pels fets –i ho dic per fer justícia d'on neixen les iniciatives pel tema dels gossos potencialment perillosos– no ve del fet de Mallorca o de la mort del noi aquest menor, de l'infant de Menorca, sinó que ve d'un fet molt més proper, que és d'una agressió a un jardiner a l'Hospitalet de Llobre-

gat; és més senzillet el fet, però, en fi, ens va tocar més de prop, no? I també, per ser justos, diré que, quan es va produir aquest fet a l'Hospitalet de Llobregat –que això és a l'agost del 98–, els grups que prenen la iniciativa, fonamentalment és un grup, que és el que allà és el Grup Mixt, que políticament o a nivell de partits seria Esquerra Unida i Alternativa, i el PP. I els dos grups, per vies diferents, provoquen l'aprovació d'una moció, que s'aprova per unanimitat, perquè, evidentment, la capacitat de l'Ajuntament d'Hospitalet per reaccionar també va ser positiva. De manera que el 2 d'octubre s'aprova una moció, aprovada per tots els grups, i és el que ens fa a nosaltres entendre que s'han de fer tres tipus d'actuacions: una actuació a nivell del Parlament de Catalunya, una actuació a nivell del Congrés de Diputats i –per què no?– una actuació a nivell del Parlament Europeu.

Quan nosaltres ens plantejem quina és l'actuació que hem de fer a nivell de Parlament de Catalunya, prenem la decisió de fer una proposició no de llei, i explicaré per què. Fonamentalment per un motiu: perquè entenem que la modificació que s'espera que es produeixi per poder resoldre aquest problema, entenent que no és fàcil de resoldre, no és una modificació d'una única llei, sinó que afecta, almenys, com a mínim, dues lleis; en part, per això. I en segon lloc, perquè, entenent que la modificació era molt més global –hi insisteixo– que la modificació d'una llei, el que volíem és fixar en el Govern una prioritat temporal, i la manera de fixar-la més fàcil era fer un sistema que venim utilitzant amb freqüència, que és posar un termini i acotar una mica per on han d'anar les línies d'actuació del Govern, que després els explicaré. Això també ho dic perquè el fet de presentar aquesta Proposició no de llei, com que no neix del fet de Mallorca, no té la precipitació que podria haver tingut de presentar una cosa corrents arran del fet de Mallorca. El que sí que és evident és que la mort de l'infant a Mallorca precipita les qüestions i fa que tots els contactes que teníem oberts i que s'estaven estudiant es concretin a presentar una cosa, perquè entenem que l'opinió pública no acceptaria o no entendria que, des de la vessant política, es dilatés més la qüestió.

Però insisteixo que és important, perquè el nivell de consultes que havíem fet abans –i fixi's que estem parlant de l'agost–, doncs, era molt més profund. I penso que és important explicar-ho aquí, si un fa... –i suposo que alguns ho han fet, entenc, perquè ho han presentat, però no tots; suposo que alguns grups ho han fet–, si s'han revisat el que seria la legislació comparada a la resta de països s'adonaran que, en el fons, la gran solució que Anglaterra, els Estats Units –que són els primers–, França, Itàlia, Suïssa, etcètera, han donat és: «muerto el perro, muerta la rabia», és a dir, o per la via de l'extinció, o per la via de la prohibició d'importació, o per la via de la castració, anar a fulminar de l'entorn de gossos unes determinades races, en la qual cosa difícilment s'han posat d'acord i, de fet, cada país considera les que considera, perquè, com després explicaré, si em dona temps, és impossible posar-se d'acord. Però, en fi, el primer intent ha sigut posar-se d'acord, però el segon, fonamentalment, ha sigut aquest; amb una solució que jo penso que no solament és simple, sinó que en

aquest cas no és la simplicitat de la perfecció, sinó la simplicitat de l'error, que és anar a una solució absolutament inviable, que no guanya re.

I posaré un exemple perquè s'entengui, perquè em sembla que és clau, no? Jo, com a..., i suposo que a vostès els ha afectat; fa un temps a Catalunya es van posar de moda –i suposo que a la resta d'Espanya també– aquestes curses que hi havia de cotxes per les autopistes pel carril contrari. És una curiosa moda. Jo no sé si els cotxes ordinàriament eren del mateix tipus –no ho crec–, però possiblement sí que tenien una tipologia, perquè el «tipus» –entre cometes– de personal que conduïa aquests cotxes sí que era molt concret. Imaginin la bestiesa que hauria sigut que les autoritats legislatives haguessin prohibit la fabricació d'aquest tipus de cotxes perquè no hi haguessin els accidents o que no hi haguessin aquest tipus de curses a les autopistes; possiblement hauria sigut una «tonteria». Evidentment, comparar un gos amb un cotxe és fort, però, en fi, és comparable. En aquest cas, pot ser comparable com quan el diputat Vilalta, amb el qual estic absolutament d'acord, ha comparat el gos amb una arma, perquè entenc que aquí precisament aquest és el problema. És a dir, no estem intentant legislar sobre gossos, sinó que estem intentant legislar sobre gossos usats com a arma. Per tant, és absolutament diferent. Perquè, si fos legislar sobre gossos, seria una altra història, possiblement més animal, però menys animalada. I en canvi estem intentant legislar sobre armes, la qual cosa és absolutament diferent.

Insisteixo –dic– que no es va a fer això de prohibir els cotxes ni es va a actuar directament amb els tallers mecànics que trucaven cotxes perquè és corregués més o menys de nit, sinó que el que es va fer fonamentalment és que la Guàrdia Civil..., al primer que enganxés, li caigués el pèl, de manera que s'actués directament sobre l'«agressor» –entre cometes–, que era el propietari del cotxe que se saltava les lleis de circulació, es posava al carril contrari i, amb això, podia provocar un accident. Ho dic perquè la legislació europea no precisament va per aquí, com ja he dit abans, i sí que seria hora que, almenys la legislació catalana..., l'espanyola ja veurem per on va, però almenys la legislació catalana, sí que anés per aquí.

I és per això que la proposta, la proposta que presentava el PP en forma, hi insisteixo, de proposició no de llei però perfectament raonada com a proposició no de llei, primer parlava de gossos, eh?, i estaria molt d'acord que no de races. Però, en fi, en algun lloc s'ha d'acotar el problema. Però és evident que –i a això igualment també afegeixo una cueta de biòleg– parlar de races potencialment perilloses és biològicament bastant difícil d'assumir, perquè tota raça és potencialment perillosa; el que pot ser és que no tingui la mateixa potencialitat de perillositat. Perquè, evidentment, un gos molt petit, el tipus de mossegada que pot fer és diferent que un gos molt gran, però no és per una qüestió de la potencialitat del perill, sinó que serà una qüestió de la mecànica de la ferida, que és absolutament diferent. Però la mecànica de la ferida és un fenomen quantitatiu, no qualitatiu. I no té per què ser pitjor, a vegades, la ferida grossa que no pas la petita, no? I en el món

zoològic els podria posar exemples –però em sembla que m'equivocaria de fòrum– que explicarien molt bé que l'animal petit sol ser molt més punyeter i quan ataca és molt més perillós que el gran, perquè precisament sap que no té la mecànica i ha de fer servir la química, que és molt més perillosa.

Però, en fi, nosaltres, ja dic que anàvem amb el tema de gossos. Evidentment, ens hauríem de posar d'acord, però en el fons no ens oblidem que haurem d'acabar amb una titulació personal. És a dir, el gos no és perillós per si mateix, sinó que és perillós pel qui l'ha ensinistrat, i, per tant, la solució de saber si un animal és perillós o no, no sé si abans o després, però ha de passar forçosament per un control veterinari d'un test d'agressivitat. I no hi ha més solució; és a dir, no podem encasellar un gos pel fet d'estar en una raça de perillós, perquè biològicament estarem fent, almenys, com a mínim, una superficialitat.

El segon en què s'hauria d'actuar, evidentment, és sobre el propietari, perquè entenem que és el realment perillós, no? I nosaltres proposem en la proposició no de llei que el que s'hagi de revisar o estudiar és la idoneïtat del propietari, perquè la idoneïtat del gos ja la donem per suposada, en principi, després del test de l'agressivitat; però insisteixo que la clau està en la idoneïtat del propietari. Llavors, jo no sé si s'hauria de fer per certificació de penals –no sé quin sistema–, però és clar que s'ha de buscar un sistema perquè el propietari d'un gos que pugui ser perillós –i aquí ens haurem de posar d'acord, hi insisteixo, en exactament què vol dir; i no voldrà dir que pertanyi a una raça, simplement–, el propietari d'aquest gos tingui un criteri d'idoneïtat; a més a més, que faci una assegurança –com molt grups hi hem coincidit–, i a més a més, que hi hagi un control veterinari semestral d'agressivitat. Perquè, evidentment, no ens arregla res saber que un gos, quan ha sigut comprat o adquirit, no era agressiu; això no diu absolutament res. El problema és després si jo faig que ho sigui, agressiu. I, per tant, el control d'agressivitat ha de ser permanent.

Després, una actuació sobre els ensinistradors, evidentment exigint una bona titulació –això és clau– i un control de titulació, i sobretot, també, no permetent, excepte en aquells casos que sigui necessari –perquè hi ha casos en què és necessari–, que l'ensinistrament tingui a veure amb l'atac o la defensa de segons quin tipus; perquè, clar, evidentment, la policia possiblement sí que necessita un tipus de gossos especials, no? Però, en fi, fora dels casos necessaris. I després, sobretot i també, en els criadors, un control de criadors o d'importadors, en aquest cas. I aquí parlem del registre, parlem del microxip, parlem del cens i la superació d'un test d'agressivitat dels animals reproductors. Perquè, evidentment, com s'ha dit aquí, els animals, genèticament, no són més perillosos o no són netament perillosos, sinó que és una qüestió de medi ambient, de selecció natural, de darwinisme –com vulguin explicar-ho–, però, evidentment, això sí que es pot notar amb un test concret i amb un control dels pares, perquè, si la selecció artificial actua –que actua– a base de seleccionar pares especialment agressius, no es pot aconseguir que

el gen d'agressivitat entri a l'espècie, però sí que es pot aconseguir que els gossos siguin més agressius.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

I per últim, i penso que no menys important, els diré que amb tot això no resoldrem el problema, perquè el PP té clar que el problema són les lluites de gossos, i a això és on volia anar amb l'exemple anterior. Vull dir, el problema és que a Itàlia –i estem acostant-nos al nivell italià– són 100.000 milions anuals de diner que es mou amb lluita de gossos, i Espanya s'està acostant al nivell italià. El problema és que un gos d'aquests costa 7 milions de pessetes i pot aconseguir 4 milions per combat. Aquest és el problema. Llavors, si no anem directament a la lluita de gossos, la solució no existeix. O sigui, el problema no és que un senyor tipus *skin head* agafi un gos i vagi pel carrer, perquè, si només fos aquest senyor, no hi hauria gossos d'aquests per anar pel carrer. Cap ensinistrador dedicaria una empresa a ensinistrar aquests gossos. El problema –hi insisteixo– són els milers de milions que hi ha en les lluites de gossos, i per això el PP la mesura que creu més important –i és on se separa, pel que he vist, de les proposicions no de llei– és dotar un grup especial de mossos d'esquadra perquè lluitin directament contra les lluites de gossos, perquè en el moment que s'acabin o que es controlin les lluites de gossos no tindrà interès econòmic el fet d'introduir aquests gossos a Espanya, no tindrà interès econòmic el fet de fabricar o reproduir aquests gossos a Espanya, i menys de criar-los i ensinistrar-los. Serà l'única manera.

La resta, penso –amb perdó pel jardiner de l'Hospital– que és molt anecdòtic, comparat, hi insisteixo, amb el que és la màfia, en el cas d'Itàlia, i a Espanya s'hi està progressant...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Francàs i Porti

...que és en aquesta qüestió.

És per això que nosaltres demanem que es retirin les proposicions de llei i les proposicions no de llei, per anar a una ponència conjunta que no només toqui la modificació de la Llei de protecció d'animals, sinó que entri en altres qüestions, com és, per exemple, aquesta de la modificació o de la reglamentació de la Llei de policia, per crear aquest cos.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els confesso, com a ponent –no sé si l'únic que queda en actiu com a diputat– de la Llei de protecció dels animals de l'any 88 –que agraeixo els qualificatius del senyor Ridao com a modèlica i que realment aquest

qualificatiu és àmpliament compartit–, els confesso que avui he après molt, he après molt d'un tema que ha creat alarma social, i, si m'ho permeten –potser perquè ha estat l'última, no pas perquè hagi estat l'única interessant–, les explicacions del senyor Francàs a mi m'han agradat molt especialment, en el sentit que efectivament el tema..., allà on aquella vella pregunta del *cui prodest* té una resposta –qui beneficia–, òbviament, els gossos perillosos beneficien un cert capteniment específic d'algun tipus sociològic, com els *skin head* o com es vulgui, però sobretot qui beneficien són les juguesques il·legals que es fan amb aquests animals. I, per tant, estic rotundament d'acord que, més enllà de totes les explicacions –que comparteixo essencialment, que comparteix el nostre Grup essencialment–, jo crec que si poguéssim arribar a eradicar la possibilitat d'un lucre en aquesta comercialització, s'hauria solucionat gran part del problema.

Això fa, de tota manera, que tinguem davant del nas dues proposicions no de llei. Avui hem conegut, a més, una tercera proposició de llei del Grup Mixt, tenim quatre proposicions no de llei –d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa - Els Verds, del PP– respecte a aquesta qüestió, no pas menor, de la creació d'un cos específic o d'una unitat específica dintre de la policia autonòmica per tal de vetllar per aquesta plaga de les juguesques amb aquests animals; tenim també una iniciativa de nosaltres mateixos, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i això fa que ens trobem davant d'un cert atzucac.

Com han dit tots els ponents, no podem potser utilitzar el mecanisme de la ponència conjunta, que està molt reservada als articles de desenvolupament bàsic de l'Estatut, però em recordava el senyor oficial major i la Mesa que l'article 107 del Reglament de la nostra cambra permet la legislació conjunta, la iniciativa conjunta dels grups parlamentaris, per tal de fer què? De fer unes propostes legislatives, de refundre-les o d'articular-ne textos fins i tot separats, que abastin diversos àmbits.

S'ha dit molt bé, i ho deia el senyor Vilalta: pot ser que sigui una modificació de la Llei de protecció dels animals, però pot afectar la Llei de la policia, pot afectar, fins i tot, el desplegament reglamentari. No podem oblidar tampoc que, dintre d'aquestes iniciatives legislatives, la mateixa Conselleria –i mal està dir-ho per part meua– té un avançat avantprojecte de decret, sotmès a consultes, que molts dels aspectes que vostès toquen a les iniciatives legislatives hi són contemplats; altres no.

Això fa, vull dir, senyor president, senyores i senyors diputats, que si seguíssim la dinàmica ens trobem que estem rotundament a favor de prendre en consideració aquestes iniciatives parlamentàries, però que, si en seguíssim la dinàmica normal, ens trobaríem que per via d'esmenes no podríem abastar tota la voluntat legislativa.

Per això jo els he proposat i els proposo que signem un escrit, que, salvant sobiranament tot el protagonisme –que no es nega– a les dues proposicions de llei que avui es sotmeten a consideració, aquestes puguin ser re-

7750

tirades i es creï un grup de treball conjunt, per tots elsponents, que adopti com a documents de treball no tan sols aquestes dues proposicions de llei, sinó totes les iniciatives que s'han pres, i pugui, en un termini fixat –no es tracta de cap tipus de maniobra dilatòria, atès que hi ha una alarma social i atès que cal donar-hi resposta legislativa; proposo que sigui en un termini de dos, tres mesos, dos mesos si ho volen vostès–..., en què s'articuli un grup de treball conjunt, en què s'incorpori la Proposició de llei del Grup Socialista, la Proposició d'Esquerra Republicana, les quatre proposicions no de llei que s'han presentat pel PP, per Convergència i Unió, per Iniciativa per Catalunya - Els Verds i, finalment, la Proposició de llei que ha presentat –i avui ens n'assabentem– el Grup Mixt, i s'hi incorporin, per què no?, els treballs que hagi fet ja la Conselleria en l'avantprojecte, com a document de treball més, l'avantprojecte de desplegament normatiu de la Llei de protecció d'animals.

Aquest grup de treball hauria d'estar assistit per un lletrat de la cambra, que en coordinés la feina, i amb això podríem fer que, més enllà de l'encotillament que representa la presa en consideració, tràmit d'esmenes i aprovar per separat dues proposicions de llei que segurament no abastarien tota la problemàtica, ens en sortiríem.

Per això, senyor president, senyores i senyors diputats, jo els demano, i demano especialment als grups parlamentaris que avui sotmeten a consideració les seves iniciatives, que vulguin sobiranament procedir a la retirada per tal que en aquesta mateixa sessió, en aquesta mateixa sessió, signem el document que vostès ja coneixen i que jo he corregit amb les aportacions que vostès han fet, i poguéssim presentar avui mateix la sollicitud al president de la cambra i a la Mesa per tal de fer aquesta iniciativa que preveu l'article 92, primer, i l'article 107.1.2 del Reglament de la nostra cambra.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Em demanen la paraula el diputat senyor Vilalta i el diputat senyor Ridao. En primer lloc, el diputat senyor Vilalta, i després el diputat senyor Ridao. Senyor Vilalta, té la paraula.

El Sr. Vilalta i Oliva

Moltes gràcies, senyor president. Simplement, per anunciar la nostra conformitat amb la fórmula que ens proposa ara verbalment el senyor Jaume Camps i de la qual havíem estat parlant abans els diversos grups. En definitiva, és la que ens permetrà anar més enllà, efectivament, del contingut específic de les dues proposicions de llei, per a contemplar, en la mesura que calgui, una revisió més a fons, entenem nosaltres, de la Llei de protecció dels animals i –en consonància amb el que apuntava algun altre grup–, fins i tot, potser alguna altra llei.

Per tant, entès en aquest sentit ampli, més enllà del contingut estricte de les dues proposicions de llei, i a fi de procedir a una revisió crítica i integradora, natural-

ment, de tots els aspectes que són necessaris contemplar en aquest moment sobre la Llei de protecció dels animals, nosaltres hi estariem d'acord i, per tant, retirariem o reservariem –no sé quina és l'expressió jurídica més correcta–, retirariem el text de la nostra Proposició de llei en benefici del treball d'aquesta ponència conjunta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Ridao té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Per atendre la petició que se'ns ha formulat de retirar aquesta iniciativa. Afegint-me a les paraules del diputat senyor Vilalta, jo afegiria únicament que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana s'avé a aquesta retirada, fins i tot, pel fet que la constitució d'una ponència conjunta, que és un instrument excepcional i molt important, és el que ens permetrà que, en un termini peremptori de dos mesos –i, per tant, vull entendre, haig d'entendre que abans de l'estiu–, aquest Parlament –i, per tant, abans de la dissolució de la cambra– haurà reformat la Llei de protecció dels animals, i per tant és un compromís que introdueix una certa temporalitat.

I, des d'aquest punt de vista, també afegir que també saludo el fet que el Govern, a través del Grup que li dóna suport, ve a la posició que ha vingut defensant el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que el fet d'abordar la reforma de la Llei hagi de ser necessàriament a través de la tramitació d'una llei. Per tant, en definitiva, aquells treballs que en aquests moments ha desenvolupat el mateix Departament i que han estat consultats amb les entitats i amb els sectors afectats en forma de decret es traduiran, juntament amb les iniciatives desplegades pel conjunt de grups d'aquesta cambra, i especialment les dues de rang legislatiu, del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana, es traduiran en una reforma de la Llei de l'any 88, tal com hem vingut defensant.

Per aquests dos motius, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana retira aquesta iniciativa, amb el compromís –hi insisteixo, perquè consti en acta– que en dos mesos, i abans de l'estiu, tinguem feta aquesta Llei.

Gràcies.

El president

Retirades les dues proposicions de llei, no procedeix cap votació.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi per a la Millora de l'Autogovern

Per tant, passem al cinquè punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es

crea la Comissió d'Estudi per a la Millora de l'Autogovern, presentada pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Socialista i Grup Mixt. Per presentar-la, té la paraula, amb un temps límit de deu minuts, en primer lloc, el Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Catalunya compta ja en aquests moments amb dinou anys d'experiència d'autonomia política en aquesta segona fase de sistema democràtic que hem conegut al llarg del segle XX, i dues dècades són un període suficient com per poder fer balanç d'aquesta experiència.

L'Estatut d'autonomia és fill directe del marc constitucional que es va aprovar en el seu moment, un marc legal, al nostre entendre, condicionat per un context difícil, amb pressions de tot tipus, com era la sortida del sistema dictatorial al sistema democràtic.

Després d'aquell context difícil, hem conegut, però, alguns factors que han influït de manera negativa en l'autonomia política de Catalunya i en el seu desplegament, les seves possibilitats de desplegament. Per exemple, el paper de les lleis de base, que lamineu l'autonomia política; els recursos d'inconstitucionalitat contra lleis catalanes per part dels diferents governs de l'Estat; la lectura generalment restrictiva, centralista i antiautonomista de la legalitat per part d'un Tribunal Constitucional que durant molts anys, significativament, no ha tingut cap membre català o basc; l'aprofitament de l'entrada a la Unió Europea per part del Govern de l'Estat amb la intenció de recuperar competències ja traspassades a les comunitats autònomes, i també la infrautilització, al nostre entendre, del potencial polític de l'autonomia per part del Govern català.

És lògic, doncs, de sentit comú, que ens plantejem estudiar la millora de l'autogovern, perquè les coses canvien, la vida és dinàmica i hem d'adoptar instruments polítics i legals adequats a la realitat de cada moment.

En vint anys, per exemple, s'han produït factors tan importants com ara la integració d'Espanya a la Unió Europea o bé l'acceleració de la revolució científica i tecnològica, dos elements d'una transcendència prou notable com perquè a l'Estatut d'autonomia de Catalunya i al nostre autogovern no els pugui passar per alt. Per això ara és el moment de constituir una comissió d'aquestes característiques, per conèixer amb detall, i en el context d'una comissió d'estudi, posicions i propostes aportades per cada formació política, però també per poder rebre aquest Parlament les consideracions que ens hi puguin fer els experts que en aquest àmbit poguéssim consensuar entre tots per poder sentir la seva opinió.

Des de la perspectiva d'Esquerra Republicana de Catalunya, entenem que en aquesta comissió hauríem de poder fer l'inventari d'aquell seguit de competències que, d'acord amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya –competències, serveis, possibilitats legals–, hauríem

pogut utilitzar, però que el Govern de la Generalitat no ha utilitzat o no ha desplegat. I permetin-me, en tot cas, fer referència a dos aspectes concrets per situar-los en aquest àmbit: per exemple, la no-utilització –i seríem en aquest sentit pràcticament la sola comunitat autònoma de l'Estat que no en tindria– del potencial estatutari per aprovar una llei electoral pròpia de Catalunya, o bé la possibilitat de descentralitzar l'Administració de la Generalitat, buidar les diputacions i procedir a la regionalització interior del país.

En segon lloc, és imprescindible tenir també un coneixement precís de quines són les competències, les funcions i els serveis pendents de traspassar a la Generalitat per l'Estat fins a configurar aquesta cantarella habitual de fins a seixanta competències que sentim sovint quan se'ns parla de la Comissió de Traspassos.

Per altra banda, hi ha un espai de noves competències la titularitat de les quals la té en aquests moments l'Estat o bé es tracta d'una titularitat pel cap baix en discussió. Seria aquesta la via de l'article 28 de l'Estatut d'autonomia o de l'article 150.2 de la Constitució espanyola, en allò que es refereix al traspàs de competències per delegació, entre altres vies i possibilitats, algunes de les quals, per nosaltres, no haurien d'excloure la modificació de tantes lleis orgàniques, o no, d'àmbit estatal com calgués. Ens estem referint, per exemple, a competències, amb una visió ambiciosa del que hauria de ser l'autogovern, sobre immigració, emigració, legislació laboral i civil, seguretat social, propietat intel·lectual, crèdit i banca, planificació econòmica, investigació científica, ports, aeroports, ferrocarrils, medi ambient, mineria, premsa, ràdio, televisió, defensa del patrimoni cultural i títols acadèmics, seguretat, justícia, autorització per a la convocatòria de referèndums i tot el que és relatiu a les relacions amb la Unió Europea i la presència, la institucionalització de la Generalitat en aquest àmbit. Quan parlem de ports, per exemple, no ens referim pas a acords puntuals que puguin beneficiar unes forces polítiques o unes altres, sinó a acords polítics que tinguin la cobertura legal adequada entre governs, governs nacionals i governs estatals.

Però també, en quart lloc, un àmbit, que són aquelles competències de l'Estat que o bé podem qualificar de comunes o conjuntes amb la resta de territoris, competències que, en allò que fa referència a Estats europeus de base, més que descentralitzada, encara més federal, podrien ser, en el nostre cas, d'alguna forma, federalitzants o federalitzables; i aquest és un discurs que estem convençuts que trobarà una gran acollida entre la majoria federal i confederal que, sense cap mena de dubte, es configura en aquesta cambra. Ens referim a institucions financeres i productives com el Banc d'Espanya, la banca pública, empreses estatals molt diverses; a serveis públics com correus, Renfe, aeroports; a institucions generals com el Tribunal Constitucional, el Senat, el Consell General del Poder Judicial, el Tribunal de Comptes o el Tribunal de la Competència.

Esquerra Republicana ja va proposar de millorar l'autogovern des del mateix moment de l'aprovació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, fa vint anys, i va llançar, fa ja setmanes, la proposta de creació d'aquesta Comissió. És per aquest motiu que expressem avui la

nostra satisfacció pel fet que el naixement d'aquesta Comissió vingui acompanyat amb l'aprovació, quasi unànime, dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, que són també cosignants d'aquesta proposta. Per nosaltres, ara obrim la possibilitat de millorar l'autogovern; obrim, també, la possibilitat de reformar el marc institucional en vigència, per primer cop en vint anys. Creiem que, sent el català, amb el basc, l'Estatut més antic en vigor, no s'hi valen arguments de pànic pre democràtic davant la possibilitat de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, més encara quan se n'han reformat d'altres, d'estatuts d'autonomia, o bé alguns d'ells estan ara en tràmit de reforma en altres comunitats autònomes de l'Estat: estatuts aprovats uns quants anys després que el català.

Quan les lleis es fan velles i queden curtes i són insuficients per a resoldre els problemes de la gent d'aquest país, les lleis s'han de canviar per ser més útils als ciutadans. El model de negociació a miques, a retalls, que hem viscut fins ara és un mal model, perquè no fa un vestit a mida de les nostres necessitats, sinó un vestit pobre, apedaçat, i Catalunya ha patit massa aquest model de negociació fins ara. Per això necessitem en aquesta etapa definir quin model de país volem per als propers anys, quines competències i quins instruments legals necessitem per assegurar el benestar material dels habitants de Catalunya i l'expressió nacional de la cultura.

Després de vint anys d'ambigüitats i de deficiències, Catalunya ha de parlar clar i català, amb una proposta única i global: què vol Catalunya, per a fer què a Catalunya i de quina manera ho vol fer Catalunya? La Comissió és l'eina indispensable per fer-ho possible, però no voldríem pas que aquesta Comissió fos només un pretext per a als uns, un referent estètic per a uns altres o un tranquil·litzador de consciències per a uns de més enllà. Per nosaltres, aquesta Comissió ha de ser la Comissió que situï Catalunya amb els instruments legals que necessita per entrar adequadament al segle XXI.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per fixar la seva posició, tenen la paraula els diferents grups, per ordre de menor a major. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues. Deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després de vint anys de Constitució i Estatut, després de vint anys de la seva aplicació, després de vint anys de considerar majoritàriament tant l'una com l'altra llei –molt especialment, la primera– mandats divins no subjectes a contradicció, sota pena d'excomunicació política, potser ja va sent hora que, no només des de posicions dels qui sempre hem qüestionat aquestes lleis per insuficients, sinó des del conjunt de posicions polítiques del país, s'analitzi si en aquests moments cal replantejar-se amb naturalitat, amb tranquil·litat, la seva vigència i la seva utilitat.

He dit «amb naturalitat», donant per fet que, en la relació ciutadans-lleis, primer són els individus, els ciutadans i les seves necessitats, i després són les lleis que han d'intentar regular i ordenar aquestes necessitats dels ciutadans. I dic això, tot i ser una «perogrullada», perquè no només aquesta relació no ha estat considerada així, sinó que, des de fa vint anys, s'ha defensat pel que fa al text constitucional des de posicions espanyoles, molt majoritàries i compactes, que primer és la Constitució i, en funció d'aquesta Constitució, s'han de regular les relacions entre els ciutadans i entre les diferents nacions de l'Estat, com si fos la Bíblia –text sagrat i indiscutible–, com si fos un tòtem que ens salva de les nostres temptacions.

Les lleis, totes –també la constitucional–, s'han d'anar adaptant a les noves circumstàncies, a les noves necessitats que els temps imposen; s'han d'anar adaptant a les noves necessitats dels individus i a les necessitats dels pobles, de les nacions que hi ha dins l'Estat espanyol, que no són les mateixes que hi havia vint anys enrere. Una pregunta, només: quantes lleis espanyoles en vigor, l'any 78, continuen sense cap reforma en aquests moments? És cert que Catalunya va votar majoritàriament la Constitució ara vigent, i no sé si cal recordar en quines circumstàncies es va fer aquella votació, però, en tot cas, apunto només que la Constitució substituïa les *leyes fundamentales del Reino* i que es tractava, essent un referèndum «referendatari», entre escollir allò o això. I, evidentment, la Constitució representava un pas important per a la consolidació de la democràcia en el conjunt de l'Estat i per a la posada en marxa d'un règim autonòmic amb moltes limitacions, però, naturalment, millor que el règim centralista alternatiu instaurat pel franquisme.

Ara les coses han canviat: no sortim de cap dictadura ni ens movem en la precarietat imposada per la remor de sabres; per tant, sense les pressions de tot tipus que van haver de patir els responsables polítics catalans de fa vint anys –ho repeteixo–, amb naturalitat podem encetar, hem d'encetar, de manera conjunta, el debat sobre com i de quina manera podem millorar el sistema dissenyat en aquelles circumstàncies vint anys enrere. I el sistema que, de manera conjunta, hem proposat i signat cinc grups, crec que és el més adequat. D'una banda, perquè deixa evident una cosa: l'actual sistema és francament millorable. Acordant l'estudi per millorar l'autogovern, acceptem tots, tots els signants –almenys, implícitament–, que hem arribat a un cul-de-sac i que aquest país necessita, per progressar, superar les actuals limitacions, tant des d'un punt de vista competencial com des d'un punt de vista financer.

Si Catalunya té un teixit social productiu, cultural, econòmic diferent del d'altres zones de l'Estat, sembla evident que necessita un tractament legal diferenciado, una regulació laboral –posem per cas– diferent, o impositiva, o de la Seguretat Social, o mercantil, o civil, o penal, o processal, i necessitem participar, activament i amb veu pròpia, en aquelles instàncies internacionals –especialment, les europees– on es decideixen aspectes que interessin i afecten els ciutadans catalans –o moltes altres coses. En qualsevol cas, resultaria paradoxal que el Parlament d'un país es negués voluntà-

riament a regular i decidir sobre totes aquelles qüestions que afecten els seus ciutadans. I, sobre el finançament de la Generalitat, està tot dit, i avui pràcticament tothom, fins i tot comptant-hi algunes declaracions d'alts representants de l'Estat, coincideix a considerar que l'actual sistema és injust per a Catalunya i constitueix una trava perillosa per al desenvolupament d'aquest país i per al benestar dels seus ciutadans. Per tant, cal modificar-lo de manera ràpida i eficaç.

Naturalment, els grups d'aquesta cambra tenim sensibilitats diferents sobre quin és el grau d'autogovern ideal per al nostre país. Per nosaltres –no cal dir-ho–, el nostre ideal és la independència, però entendrem que aquesta no sigui la conclusió col·lectiva. I, a partir d'aquest plantejament nítid, també volem deixar ben clar que aspirem a trobar aquells mínims comuns denominadors que suposin de veritat un salt qualitatiu important, tant en l'aspecte competencial com en el financer, perquè, en aquests moments, o hi ha una base política –i, per tant, social– molt important al darrere de qualsevol reivindicació, o aquesta està condemnada al fracàs. Ara, no ens hi posem per poc, perquè la reacció «mesetària» –política mediàtica i, per tant, social– serà la mateixa tant si reclamem molt com si reclamem poc; per tant, jo suggeriria, reclamaria i demanaria que poséssim el llistó ben alt.

Treballar i reclamar conjuntament és la segona raó que tenia al cap quan abans deia que demanar conjuntament la creació d'aquesta Comissió era el millor sistema possible. I, en prova de bona voluntat, nosaltres hem renunciat a presentar en aquest Ple cap moció subsegüent a la interpellació que vam substanciar al Ple passat sobre l'augment de l'autogovern, justament perquè, a partir d'aquest moment, entenem que les propostes que tinguem en aquesta línia i que haurien pogut –parcialment, si més no– ser tractades en la moció s'han de portar a aquesta Comissió. Aquí hi ha gent de dretes i gent d'esquerrres i, fins i tot, és possible que hi hagi algú que sigui de centre; gent que té models diferents del sistema de l'ensenyament o del de sanitat o de la manera d'estructurar el país, models diferents de moltes coses, i jo crec que tots pensem que, amb les posicions que defensem, defensem el millor per als ciutadans de Catalunya –ho repeteixo: per als ciutadans de Catalunya. I, a partir d'aquí, faig una pregunta: us veieu, ens veiem capaços, o no, de regular tot allò que interessa als catalans? Ens veiem capaços, o no, de gestionar tots els diners que paguem els catalans, solidaritat inclosa? O, *sensu contrario*, estem disposats a renunciar, a gestionar, a decidir sobre aquelles qüestions que afecten els catalans?

Jo crec que el propòsit hauria de ser tenir un camp de joc ben equipat, tan lluit com sigui possible, i, a partir d'aquí, que tothom jugui a la tàctica que vulgui. Seguint amb el símil futbolístic, saben vostès que hi ha *hooligans*, seguidors dels diferents equips que juguen a la lliga, que, quan juguen els equips, entre ells són capaços de dir tot allò que els passa pel magí sense selecció prèvia, insultant el contrari i tot el que vostès vulguin. Però, quan jugadors de diferents equips deixen la seva samarreta del seu equip aparcada i es posen la de la seva selecció nacional, aleshores aparquen els

insults i els retrets partidistes, i aquell jugador adversari passa a ser el seu jugador, el de la selecció nacional, el que defensa els seus colors. I aquest és un sentiment que nosaltres hem pogut experimentar molt poc, però que podria ser –em sembla que fàcilment– un d'aquests punts de trobada on ens poséssim d'acord. En qualsevol cas, el que toca ara és sentiment nacional, sentiment nacional per treure un bon resultat davant d'una selecció, l'espanyola, que, quan juguen entre ells, van amb la destrall lligada a la cama, però que, en canvi, quan es posen la seva samarreta nacional, juguen de manera absolutament cohesionada.

És cert que entrem en període electoral, i això dificulta l'acord, donat que els diferents partits tenen necessitat d'evidenciar la diferència més que no pas la voluntat de consens, quan s'acosten les eleccions. És cert que, aquesta iniciativa, hauria estat més oportuna fer-la al començament de la legislatura, però també és cert que no podem tornar enrere, i en aquests moments –en aquests moments– les circumstàncies l'han fet possible. Probablement, això farà sorgir recels sobre la utilització partidista que algú pot tenir la temptació de fer sobre aquest tema; jo no sé si algú ha tingut aquesta temptació, però, si l'ha tingut, s'equivocaria dramàticament perquè, amb la selecció nacional, no s'hi juga, no s'hi pot jugar.

I penso que, posats a tenir recels, en vigílies electorals, en podríem tenir de qualsevol iniciativa del Govern o de qualsevol iniciativa de qualsevol grup de l'oposició. Els projectes de llei que ens presenti el Govern d'aquí al final de legislatura, els desautoritzarem sistemàticament, ja que estem en vigílies electorals? Si fos així, potser el millor fóra tancar aquest Parlament, ja, i convocar eleccions. Si no, si volem continuar treballant com hem fet fins ara, crec que tot el que puguem fer i avançar d'aquí al final de legislatura ja ho tindrem per endavant. Hem perdut tant de temps que no cal que en perdem més. Perquè, finalment, no estem davant d'una qüestió essencialista, com de vegades es diu quan es plantegen qüestions com la present; estem davant d'un tema transcendent per al futur del país: la seva estructuració en el conjunt de l'Estat o en la Unió Europea. I, sobretot, estem davant d'un tema que interessa: el futur, la qualitat dels serveis, les condicions de vida dels ciutadans catalans.

Per tant, nosaltres estem disposats, no només a votar favorablement aquesta proposta, sinó a treballar-hi amb tota la lleialtat de què som capaços.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot. Deu minuts.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari, en primer lloc, vol explicar per què votarà afirmativament la constitució d'aquesta Comissió. Ho farem perquè ho proposa Esquerra Republicana; és a dir, per-

què ho proposa una formació coherent amb el seu programa, amb la seva trajectòria, amb les seves propostes i els seus anhels; tan sols per això. Per nosaltres, ja és un primer motiu per votar afirmativament una proposta que, per altra part, es mou –com no podria ser d'una altra manera– en la mateixa línia que en diferents ocasions el nostre Grup ha anat plantejant i proposat en aquesta cambra: la constitució de comissions o de processos similars que permetin la resposta a un criteri que hem defensat aferrissadament, que és que totes aquelles qüestions d'autogovern, totes aquelles qüestions que afecten les nostres institucions, han d'estar acompanyades i desenvolupades des d'un esperit unitari, des d'una voluntat de recerca del màxim consens polític. I és per això que en aquesta cambra, en aquest Parlament, sempre hi ha hagut dues posicions: aquells que hem anat insistint que calia trobar un punt en comú, un punt de trobada per tal de poder fer avançar unitàriament el que afecta el seu autogovern, i aquells que han cregut que sols ho podien fer.

En aquests moments, evidentment, també votarem aquesta Comissió sabent acotar en quin temps polític real som, perquè som el 24 de març. Es podria dir –ja que el senyor Benet Tugues ha utilitzat símls futbolístics– que estem en temps de pròrroga, perquè, a aquesta legislatura, li queda molt poc temps; aquesta legislatura ha estat molt condicionada per tot un procés sobre la seva dissolució –sí o no–, per part del senyor Pujol; aquesta legislatura està a les portes d'unes eleccions municipals i europees; aquesta legislatura està en un temps real de treball, evidentment, molt reduït. I això vol dir que, quan un vota afirmativament la creació d'una comissió d'estudi, en aquest temps real polític on som, ha d'explicar per què ho fa. Nosaltres ho farem, bàsicament, perquè creiem que el que raonablement pot fer aquesta Comissió és fer un balanç: estudiar, analitzar i valorar on som, per què som aquí, quins objectius s'han acomplert, què és el que queda pendent, quins han estat els passos en positiu i quins han estat els passos en negatiu, i sobretot, dins d'aquest balanç, analitzar també quines han estat les responsabilitats de cada u en tot aquest procés.

Aquestes són les dues raons per les quals nosaltres votarem afirmativament aquesta Comissió d'Estudi. Però, dit això, crec que també és important i convenient explicar la posició i l'opinió del nostre Grup respecte a tot un seguit d'elements que han envoltat la constitució d'aquesta Comissió. Nosaltres valorem que la rectificació, el capgirament radical de la política de Convergència i Unió, del senyor Pujol, respecte al consens, al diàleg, pel que fa a l'autogovern, no és creïble, és falsa. Han tingut vostès dinou anys per caure del cavall; han tingut vostès una legislatura per adonar-se'n; han tingut vostès múltiples ocasions per fer-ho. I, és clar, sí, a sobre, un lleix que el president culpa l'oposició que CiU hagi hagut de negociar en solitari a Madrid..., queda ja estupefacte. De veritat que només l'autocontrol parlamentari m'impedeix dir el que jo opino d'aquest tipus de comentaris.

Vostès han estat en múltiples ocasions..., se'ls ha servit en safata el fet de poder fer aquest gest, de poder abordar –des del diàleg, no des de la prepotència–, entre

tots, què fèiem, com milloràvem i com aprofundíem el nostre autogovern. Fins ara no s'ha fet. S'aborda ara, al final d'una legislatura; s'aborda ara, a més, en una legislatura que ha estat condicionada per un acord amb el PP a nivell de l'Estat; en una legislatura que, evidentment, està condicionada també per un acord sobre el model de finançament fins al 2001; en una legislatura on vostès, des del debat d'investidura –i, fins i tot, als debats anuals que fa aquesta cambra–, mai –ben al contrari, s'ha utilitzat en contra– han acceptat que calia consensuar, que calia dialogar, que calia obrir contactes entre tots els grups parlamentaris per tal de veure com avançàvem, i la veritat és que els resultats són pobres. I, com que els resultats són pobres, nosaltres, que estem disposats a participar en aquesta Comissió, a fer aquest balanç, el que sí que no farem és participar en la teatralització d'allò que permeti amagar les seves responsabilitats.

Creiem que ara el que cal és valorar i analitzar, però, sobretot, el que cal és començar a fer propostes, perquè, evidentment, estem ja a les portes d'una campanya electoral. I no és que hàgim, com deia el senyor Benet Tugues, d'amplificar les nostres diferències; és que és el moment de la claredat, és el moment que cada un de nosaltres expressi, escrigui què és el que vol per al seu autogovern, quines propostes fa per a aquests propers quatre anys i amb quins processos les pensa dur a terme. I, un cop fet això, és el moment d'esperar que els ciutadans opinin, que donin el seu vot, i, a partir d'aquí, es puguin configurar les majories que encapçalin i dirigeixin aquest procés. Aquí és on som.

I no tan sols estem aquí en temps polític, sinó que també estem així en temps parlamentari. Avui és 24 de març –ja els ho he dit abans i ja ho saben vostès. Sí, sí, però, d'aquí a res, serem el 27 de maig, quan s'enceta la campanya electoral municipal i europea –el 13 de maig votem. El 30 de juny, eh?, s'acaba el període de sessions; el setembre, aquí, a Catalunya, és un mes especial: hi ha la Diada, hi ha la Mercè, etcètera (*veu de fons*)..., i la Cinta de Tortosa (*rialla*). El nostre Grup Parlamentari, evidentment, està disposat a treballar el juliol i l'agost, si fa falta. Caldrà veure quin és el dia que es dissol aquest Parlament per poder abordar la finalització d'aquesta legislatura. Fins ara, per l'experiència que tenim de comissions d'estudis, tan sols una –la presidida pel nostre diputat Ignasi Riera– ha acabat amb les seves conclusions i recomanacions: la de la sida. Les altres, Plaseqta, pesca –sí m'equivoco, em corregeixen; però, vaja, no gaires–, concert econòmic, món rural..., estan pendents, les seves recomanacions. Com que també estem en un temps polític parlamentari molt concret, creiem que és de sentit comú, que és de responsables haver d'acotar exactament què anem a fer en aquesta Comissió d'Estudi.

I no voldria acabar sense dir també que el nostre Grup Parlamentari es compromet al que avui els he explicat, però, això sí, es compromet, el dia després de les eleccions, a insistir en el diàleg i en el consens, a comprometre's a votar afirmativament la creació de comissions d'estudi –les que faci falta–, per tal de trobar aquests espais de diàleg entre nosaltres i, a partir d'aquí, poder fer propostes, però, avui, al que no ens comprometrem

és a participar en cap paròdia que puguin muntar el senyor Pujol o Convergència i Unió. Vostès vagin a la seva, acceptin les seves responsabilitats, escriguin en el seu programa electoral què és el que pensen fer, i, com a mínim, en aquesta Comissió avaluem i analitzem què és el que realment han fet, que és bastant poc.

Això és el que farà el nostre Grup Parlamentari votant afirmativament aquesta Comissió, i aquests són els compromisos de futur que nosaltres llancem. M'agradaria que la resta dels grups es poguessin comprometre ara que, el dia després de les eleccions, passi el que passi, tots farem el mateix.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal. Deu minuts.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, certament, no es tracta de reproduir avui un debat que fa menys de quinze dies vàrem tenir, al darrer Ple, quan vàrem substanciar el plantejament sobiranista que feia la proposta de resolució del Grup d'Esquerra Republicana, que tenia com a objectiu buidar competències pròpies de la sobirania de l'Estat, utilitzant –jo diria que de forma coherent amb el que ha estat sempre el plantejament d'Esquerra Republicana– de forma tortejada l'article 150.2 de la Constitució. I vull insistir-hi perquè em sembla –després de les intervencions que s'han produït– que es manté aquell mateix horitzó en la constitució d'aquesta Comissió d'Estudi per aprofundir, per estudiar el nostre autogovern. I ho dic perquè, en la seva intervenció, el diputat il·lustre senyor Carod-Rovira va considerar oportú..., és a dir, el que va motivar la retirada d'aquella proposta va ser que va considerar oportú que aquella, aquella proposta no es veiés de forma aïllada, sinó que es veiés de forma conjunta i, possiblement, al costat d'altres propostes, en el marc d'una comissió sobre la millora de l'autogovern de Catalunya, que és el que estem debatent en aquests moments. Queda clar, doncs, que no es fa un plantejament diferent de l'inicial per part d'Esquerra Republicana de Catalunya; no es fa un plantejament diferent de l'inicial, com va oferir el Grup Popular, sinó que la Comissió d'Estudi que ara debatем parteix, té com a referent, penja de la proposta sobiranista feta pel Grup d'Esquerra Republicana.

Per tant, el Grup Popular considera que, tal com està formulada, la Comissió té clarament aquest horitzó, perquè no es tracta –tal com es dedueix de la intervenció del grup proponent– d'analitzar només, no es tracta només d'analitzar com millorar el nostre autogovern a partir del model constitucional i estatutari, sinó que es parteix del plantejament contrari: es parteix clarament del que va manifestar, clarament, al darrer Ple, el diputat il·lustre senyor Carod-Rovira, que avui ha reiterat –i, a més a més, ho ha ampliat– que l'Estatut és una eina vella, antiquada i insuficient, i avui hi afegia, a més a més, curta.

Per tant, davant d'aquesta fórmula, el Grup Popular reitera, vol reiterar fermament la utilitat i la vigència de l'Estatut del 1979, i també de la Constitució, perquè considerem que, lluny de ser una eina vella, antiquada o insuficient, el que sí que és cert –que s'ha manifestat en la intervenció del senyor Carod-Rovira–, el que sí que compartim és que s'ha convertit en una eina desaprofitada pel Govern de Convergència i Unió, que ha desaprofitat, realment, aquest potencial polític que ens ofereix l'Estatut.

És per això que, davant d'aquests plantejaments, nosaltres, en el moment en què se'ns va presentar la possibilitat de signar, conjuntament amb la resta de grups parlamentaris, la proposta de constitució d'aquesta Comissió per aprofundir en el nostre autogovern, vam demanar que s'abandonessin aquests plantejaments inicials, vam demanar que s'abandonessin aquests plantejaments per tal de poder entrar, realment, en un debat seriós, en un debat rigorós, en un debat serè, en un debat que no fos preelectoral, com ha manifestat l'il·lustre diputat senyor Guillot, que entréssim en un debat sobre les possibilitats d'aprofundir el marc competencial, dins la Constitució i l'Estatut, i, sobretot, també, entrar en un debat de com s'havien administrat, de com s'havien gestionat aquestes capacitats, aquestes potencialitats polítiques que ens donaven la Constitució i l'Estatut en aquests darrers vint anys.

Vull reiterar, perquè quedi molt clar, a diferència de les ziga-zagues que estan fent altres grups parlamentaris d'aquesta cambra –i em refereixo concretament al Grup Socialista–, vull deixar molt clar que, davant d'aquests diferents posicionaments que s'han anat fent per part del PSC –ho vull reiterar–, hi ha competències que no formen part dels atributs de l'autonomia, que formen part dels atributs de la sobirania. Vull reiterar que «autonomia» es contraposa a «sobirania» en el sentit que es tracta d'un poder taxat, determinat, com deia en la darrera intervenció, un poder limitat només per la Constitució i per l'Estatut. Per tant, el Grup Popular considera que el que es planteja és crear una comissió per estudiar un model que res no té a veure amb l'Estat de les autonomies que recullen la Constitució i l'Estatut.

Per què ho dic, això? Ho dic per dues coses, fonamentalment. Ho dic perquè, sens dubte, un dels trets que defineixen l'Estat autònom és el seu caràcter evolutiu, tant pel que fa al seu desenvolupament com pel que fa a allò que ha representat, que és, que haurà de ser el seu procés de consolidació definitiu. Però ho dic també perquè, si tots hem reconegut que la flexibilitat del sistema autònom és, precisament, allò que hem reconegut tots com una de les seves virtuts més importants, la seva obertura, aquest caràcter dinàmic no pot ser il·limitat, perquè, per definició, com deia, l'autonomia comporta un poder limitat. I el disseny final de l'Estat de les autonomies no pot restar permanentment obert i recurrentment utilitzat, com es recordava, en debats clarament preelectorals.

Senyores i senyors diputats, em sembla important introduir en aquest debat quelcom que n'ha estat sotret, que és que el poder, el poder a Catalunya no rau només en el Govern de la Generalitat; el poder a Cata-

7756

lunya rau també en altres administracions: rau també en l'Administració local, en els ajuntaments, en les diputacions, en els consells comarcals. I dic que és d'una extraordinària importància perquè, al llarg de les intervencions que s'han produït, s'ha esmentat reiteradament que l'objectiu és millorar els serveis als ciutadans, i vull recordar que un dels elements bàsics de tota democràcia, i singularment de les democràcies europees, és la democràcia municipal. I és per això que per nosaltres és essencial aconseguir que els ajuntaments, que són precisament els que han de prestar de forma immediata aquests serveis als ciutadans, aquests serveis més propers als ciutadans, tinguin l'autonomia, però no només l'autonomia: l'autonomia i els mitjans econòmics que els pertoca i que reiteradament han exigít; una autonomia i uns mitjans que els han estat requisats pel Govern de Convergència i Unió en aquests darrers vint anys.

El Grup Popular considera imprescindible, per tant, seguint el model constitucional i estatutari, i també en coherència amb el principi de subsidiarietat recollit a la Carta europea d'autonomia local, considerem imprescindible avançar, però avançar, aprofundir a millorar no només el nostre autogovern, que ja estem d'acord en aquests paràmetres que he esmentat de seguir el model constitucional i estatutari, sinó també avançar clarament, aprofundir en el procés descentralitzador entre el Govern de la Generalitat i els ens locals. Perquè —com s'ha dit tantes vegades—, si des de l'any 79 ha estat l'hora de les autonomies, ha estat per a Catalunya l'hora de l'autonomia, al llindar del segle XXI és l'hora dels ajuntaments. I, quan parlo d'hora dels ajuntaments, tots entendran que no em refereixo pas a l'hora d'estar convocats a un sopar al Museu Nacional d'Art de Catalunya, i havent sopat tornem al menysteniment de l'autonomia local.

Acabo ja, senyor president, senyores i senyors diputats, felicitant el Grup d'Esquerra Republicana. I els felicito per dues raons; els felicito perquè em sembla que és l'únic Grup Parlamentari d'aquesta cambra que ha actuat des de l'inici —des de l'inici, no d'aquesta legislatura, sinó des de la seva presència en aquest Parlament—, ha actuat amb una absoluta coherència, i els felicito perquè, a més a més, ara ho han aconseguit. Han aconseguit que tots els grups parlamentaris, sorprenentment també el Grup Socialista, hagin vingut a la seva tesi sobiranista; tots els grups, excepte el Grup Popular. És a dir, s'han sumat al que sempre ha estat el seu plantejament. Un plantejament sobiranista que —enhorabona— no té res a veure amb el model constitucional i estatutari. Felicitació que reitero i felicitació que és, precisament, el que motiva que nosaltres hàgim de votar-hi en contra.

Pel que fa a la presència del Grup Popular en el que serà la Comissió, ens agradaria molt aclarir..., perquè s'han anat fent propostes i contrapropostes; no sabem ben bé encara quin serà l'objectiu de la Comissió. No estem disposats a fer jocs preelectorals a ningú; per tant, ja ens explicaran què volen fer i prendrem les nostres pròpies decisions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Higiní Clotas.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui, en realitat, formalitzem el pas següent al debat que varem produir aquí al Parlament, a l'anterior Ple del Parlament, quan el Grup d'Esquerra Republicana va retirar una proposició no de llei en benefici d'un consens ampli, majoritari, que es va expressar en aquell debat sobre la constitució d'una comissió d'estudi per a la millora de l'autogovern de Catalunya. Nosaltres varem agrair aquell gest, i jo mateix vaig dir que em semblava que, pels interessos que tots plegats, i Esquerra Republicana amb la seva iniciativa, volíem perseguir, era molt millor iniciar un camí de consens, d'estudi col·lectiu del conjunt de la cambra, que no una iniciativa unilateral del Grup d'Esquerra i un debat procedimental parlamentari a través d'aquesta iniciativa. I varem dir que ho agraïem i que ens hi sumàvem, i que signàvem la constitució d'aquesta Comissió, com així varem fer, perquè això obeïa al que el Grup Socialista havia estat demanant, exigint, recriminant al senyor Pujol al llarg de dinou anys d'autogovern de Catalunya des d'aquest Parlament.

Constantment, des de fora, a través dels partits que representem, i des d'aquí dins, a través dels grups parlamentaris, hem estat constantment demanant al Govern de la Generalitat i al seu president, el senyor Pujol, que tingués una concepció institucional del desenvolupament de l'Estatut i del desenvolupament de l'autogovern de Catalunya. I que tant en aquest desenvolupament intern a Catalunya, amb totes les seves potencialitats, com en la necessitat de constituir una plataforma forta, unitària, amb el diàleg, negociació i reivindicació amb el Govern de l'Estat, amb els successius governs de l'Estat, era molt millor, molt més fort, molt més institucional una representació màxima, plural, de tota la cambra i de tots els partits polítics que no una acció unilateral del Govern de la Generalitat o dels partits que li donen suport, encara que això hauria pogut ser més rendible electoralment per al senyor Pujol.

Per tant, nosaltres estem satisfets d'una iniciativa que avui aprovarem perquè, realment, expressa allò que hem demanat al llarg de dinou anys. Lamentem dues coses. Lamentem que això es produeixi, per part de qui, en definitiva, decideix l'aprovació o no de les iniciatives en aquest Parlament, que és el Grup majoritari de la cambra i del Govern de la Generalitat, que s'hagin sumat en aquest acord —ho ha dit abans el senyor Guíllot— a dos mesos i escaig d'acabar aquest període de sessions, que sabem que s'acabarà la legislatura. Perquè, òbviament, no sembla que sigui el calendari més adequat, ni pel que suposa la tensió política natural d'una situació preelectoral, ni pel reduït del calendari. I lamentem —he dit dues coses, la segona—, lamentem una determinada dinàmica del president de la Generalitat en voler protagonitzar i atribuir-se aquesta iniciativa. Va fer una conferència, cert, de les moltes que fa el president de la Generalitat, però estem avui posicio-

nant-nos en relació amb una iniciativa del Parlament de Catalunya, que aprova el Parlament de Catalunya, i la iniciativa pròpia del senyor Pujol, del president de la Generalitat, sembla voler acaparar, suplantar, protagonitzar una iniciativa que correspon –i és molt bo que hi correspongui– al conjunt de la cambra i al conjunt del Parlament.

Nosaltres, per tant, estem satisfets i estem totalment d'acord amb una iniciativa, conduïda a què? Conduïda a perfeccionar un model intern d'autogovern i de les seves relacions amb el conjunt d'Espanya i també amb el nostre marc natural, que és la Unió Europea. Nosaltres entenem que aquest és un model... –abans diferents portaveus s'han pronunciat–, nosaltres, el nostre model se'n diu «un model de desenvolupament federal», un model federalista. Aquest és el nostre model, senyora Dolors Nadal. Jo, la veritat, de la seva intervenció –i seré molt breu amb això–, l'únic que he entès del seu model en relació amb les altres administracions de govern i de poder autonòmic és que vostè l'Administració de govern i de poder autonòmic que vol és l'Administració de la senyora Julia García-Valdecasas i, com a molt, del senyor Piqué, i aquí es para –i aquí es para. Nosaltres tenim un model que, si vostè ha prestat atenció a totes les nostres intervencions i programes, és de desenvolupament federal.

I demanem i ens sembla absolutament elemental, al mateix temps que constructiu, que aquest treball que ha d'orientar aquesta Comissió es faci –ho dèiem– amb tranquil·litat i amb serenitat –una altra cosa semblaria de bojos–, però que es faci també sense introduir-lo en el combat electoral i electoralista, perquè si no no avançarem, anirem enrere, no aconseguirem res de positiu. Perquè el poble de Catalunya –ho deia el senyor Guíllot–, d'un combat electoral, el que vol és saber els diferents programes d'autogovern, i el que s'ha de fer per l'aprofundiment o el perfeccionament de l'autogovern de Catalunya és un treball molt més serè, no subjecte a les polèmiques de caràcter electoral, perquè no resol-drem res, ho repeteixo, anirem enrere i em sembla que farem fracassar una comissió que, des del nostre punt de vista, molt tard en el calendari d'aquesta legislatura, molt més tard encara en el calendari dels dinou anys d'autogovern del senyor Pujol, presidits pel senyor Pujol, el que ha de fer és orientar un camí que sens dubte que tindrà continuïtat al llarg de la propera legislatura. I nosaltres, des de la responsabilitat que estem convençuts que el poble de Catalunya ens vol donar, sabrem com administrar l'estudi i aquest treball que es farà des del Parlament.

Ho vàrem dir, i de què es tracta? Es tracta de fer un estudi ambiciós, no reduït. En primer lloc, saber fer una valoració de la situació de l'autogovern de Catalunya avui. I simultàniament, al mateix temps, lògicament, necessàriament, fer un balanç del que ha sigut la utilització de l'autogovern i de les competències estatutàries per part del Govern de Convergència i Unió, presidit pel senyor Pujol al llarg de dinou anys. O és que en el moment d'estudiar això no hem de valorar per què, per exemple, s'està produint una deslocalització de les empreses a Catalunya i s'estan anant a fora de Catalunya? O aquest no és un element important d'autogovern i de país? I hem d'estudiar també i culminar –més que estudiar, culminar– les transferències que quedin pendents, seixanta, quaranta o setanta, del sostre estatutari previst. I hem d'estudiar els instruments de perfeccionament i de millora i d'aprofundiment de l'autogovern, ho repeteixo, amb una concepció global de Catalunya, amb una concepció de l'encaix de les relacions de Catalunya en el conjunt d'Espanya i d'aquest nou marc, des de l'any 86, que es diu Unió Europea. Per tant, és un treball ampli, que s'ha de produir amb serenitat i amb molt de rigor.

Nosaltres diríem: home, el primer instrument per millorar l'autogovern de Catalunya, des del nostre punt de vista, escoltin, ja no els l'ocultem, seria canviar el Govern que l'ha d'administrar; i d'això en tindrem l'oportunitat d'aquí a pocs mesos, i confio que així serà. Però és que, a més, s'han fet moltes propostes de millora de l'autogovern, moltes. Unes han de ser d'aquest tipus d'encaix i d'altres són un nou model de relacions institucionals entre els ajuntaments i el Govern de la Generalitat del que s'ha produït al llarg de dinou anys; o la descentralització territorial real a Catalunya; o la creació i recuperació de les àrees metropolitanes com un factor de dinamització econòmica, social, territorial; un nou model de descentralització dels serveis socials; una llei electoral –s'ha dit– pròpia; el traspàs dels ensenyaments primaris als ajuntaments; una nova política agrària; major pluralisme en els mitjans de comunicació públics de la Generalitat... És a dir, per millorar, per perfeccionar l'autogovern de Catalunya, es necessita un treball fet amb rigor pel conjunt d'aquesta cambra al llarg del temps que sigui necessari per aconseguir un objectiu millor, no per retardar cap mena de conclusió.

És en aquest sentit, senyor president, senyores i senyors diputats, que el Grup Socialista va agrair la retirada d'aquella iniciativa i va signar la iniciativa de crear aquesta Comissió d'Estudi en el Parlament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp. *(La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.)* Perdó? Em demana la paraula la senyora diputada, per...?

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, hi ha hagut una al·lusió directa a la meua persona i, a més a més, una contradicció.

El president

Mig minut per contradiccions i al·lusions.

La Sra. Nadal i Aymerich

Il·lustre diputat, de debò que no puc entendre l'interès que ha tingut a referir-se a dues persones en aquest debat. És a dir, l'únic que se m'acudeix és que potser vostès deuen tenir la percepció que els han colat un gol. Vull dir, vostès s'han apuntat a un plantejament absolutament sobiranista, que és el que fa Esquerra Republi-

7758

cana. I només des d'aquesta perspectiva ho puc entendre.

Després, fer-li un aclariment, perquè vostè deia que no entenia quin era el model que plantejava el Grup Popular. El que hem plantejat sempre: aprofundir en l'Estatut, aprofundir en la Constitució, utilitzant tot allò que en aquests dinou anys de govern de Convergència i Unió, com s'ha esmentat, no s'ha desenvolupat.

I, finalment, la meua capacitat de sorpresa perquè, després de signar la constitució d'aquesta Comissió, es produeixin les declaracions del primer secretari del seu partit en sortir de l'entrevista amb el president de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor Clotas, em demana la paraula?

El Sr. Clotas i Cierco

Sí, senyor president. Li podria demanar per al·lusions o per contradiccions, però gairebé és per torn de rèplica, perquè no he vist que... Bé, en tot cas, per al·lusions, president.

El president

Mig minut.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies. Senyora Nadal, continuo dient-li: el seu partit no és el de la senyora García-Valdecasas i el senyor Piqué, dic jo? L'únic que he entès de la seva intervenció, quant a un determinat model d'Administració d'autogovern autonòmic per a Catalunya, és el que es refereix a aquestes administracions, la que representa el senyor Piqué i la que representa la senyora García-Valdecasas, i –li ho haig dir–, des del meu punt de vista, òbviament, tots dos força malament per al país i per als ciutadans.

(Remor de veus. La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.)

El president

Hauríem de procurar acabar. Per què em demana la paraula?

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, és que es repeteixen les contradiccions i les al·lusions.

El president

Allusió a la senyora diputada, ara no n'he sentida cap.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president...

El president

Com que no m'agrada mai tallar la paraula a un diputat, mig minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Evidentment, el model del Govern del Partit Popular de què vostè ha fet esment, i l'Administració de l'Estat, de què vostè ha fet esment també, no es corresponen amb els del Govern Socialista, en què cada matí ens aixecàvem esmorçant amb allò que esmorzàvem.

Moltes gràcies, senyor president. *(Rialles.)*

El president

El diputat senyor Carod em demana la paraula. Senyor Carod, per què em demana la paraula?

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, no pas per contradiccions ni per al·lusions, sinó simplement, com que s'han produït felicitacions i reconeixements, per agrair-los. *(Rialles.)*

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Carod. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un moment just abans de pujar aquí a la tribuna, he agafat l'ordre del dia per repassar aquest cinquè punt i per veure que realment els que signàvem aquesta iniciativa érem els que estava marcat aquí, perquè hom pot arribar a pensar, escoltant uns i altres, que, certament, convenciment, allò que se'n diu convenciment, del que s'ha de fer, massa, massa, no n'hi ha aquí –massa, no n'hi ha. I el que ens sembla és que ara discutir de models d'Estat en aquest moment no correspon. A més, per altra banda, tots tenim prou memòria com per saber qui és qui i què ha fet cadascú. I, en aquest sentit, venir aquí a dir segons què i a fer segons quin discurs pot servir per sortir del pas, però als fets em remeto –als fets em remeto–, als fets durant aquests anys. I, com que s'ha utilitzat el símil futbolístic, en un partit de futbol normalment hi ha dos equips, i el que no val és jugar en els dos equips, i això durant un cert temps ha passat en el nostre país: ha jugat gent en dos equips diferents volent marcar gols a dues porteries, i això, senyores i senyors diputats, finalment té les seves conseqüències.

El nostre Grup Parlamentari durant aquests anys ha tingut responsabilitats molt i molt importants, i estem satisfets del camí que ha fet l'autogovern de Catalunya, perquè l'ha fet no només per les nostres voluntats i els nostres desitjos –que podrien ser uns–, sinó també en funció de les circumstàncies polítiques generals. Dèiem «juguen dos equips»; no juga únicament el Parlament de Catalunya, juga també un Congrés de Diputats, juga un Senat, juga un Govern de l'Estat, i, en conseqüència,

el resultat final és la suma de tots aquests components, o, si no, senyores i senyors diputats, que ens estem enganyant aquí?, o estem creant aquí una bombolla que no és real? Aquí juga tothom. I, per tant, aquesta situació actual és una situació que ve determinada per un punt i a part, volent dir: «Escolti, hem fet molta feina fins aquest moment. S'ha aconseguit el que s'ha aconseguit fins aquest moment. Ara convé fer un plantejament diferent, convé un salt endavant, convenen unes línies d'actuació diferents de les que hi ha hagut fins ara.» I, en aquest sentit, la proposta que va fer el president Pujol, no fa pas gaires setmanes, era una proposta de pas endavant, d'avenç substancial de l'autogovern –d'un canvi de ritme, si se'm permet–, i això basat en un acord polític molt ampli. (*Remor de veus.*)

I, per tant, no val a dir, com algú ha dit: «Escolti, aquí hi havien dues posicions: una posició institucional» –que nosaltres sempre defensàvem– «*versus* una actuació unilateral.» No és això. És que, a vegades, una actuació només pot ser unilateral perquè no hi ha possibilitats que sigui multilateral, possibilitats reals de força política real. Perquè altra cosa...

El president

Prego que guardin silenci.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Una altra cosa és el que es digui. I, ho repeteixo, els fets són els que són.

El mecanisme per aconseguir aquesta situació de major acord polític, de més consens, de més gruix, que aquesta nova etapa requereix, un mecanisme és aquest, el de la Comissió de millora de l'autogovern. El Grup d'Esquerra Republicana feia mesos que ho havia dit, feia temps que ho havia dit. Als debats de política general havien aparegut posicions consensuades molt àmplies en aquest sentit. En el darrer debat de política general, una iniciativa del nostre Grup plantejava l'adopció de l'article 150.1 i 2 de la Constitució com un mecanisme vàlid d'avenç, i plantejava també l'article 28 de l'Estatut. Era una resolució del nostre Grup parlamentari.

En conseqüència, mecanismes en aquesta línia de millora d'autogovern? Els hem plantejat, crec, alguns grups més uns que altres. I en aquest sentit, la proposta concreta del Grup d'Esquerra Republicana, el nostre Grup la valora positivament i diu: «Escolti, comptin també amb el suport nostre per tirar-la endavant.» A partir d'aquell moment comença a haver-hi diguin-ne reticències, pors, reserves... No sé el que succeeix, però comença a haver-hi discursos que no van en la línia de treballar seriosament per la millora d'autogovern, sinó de distreure per no fer camí. Llavors surt algú que diu: «Escolti, aquí ara el que convé, el més important és analitzar la gestió del Govern de la Generalitat; això és el més important.» Doncs, senyores i senyors diputats, no sé què fem tots nosaltres durant tants i tants mesos. Què estem fent aquí, en aquest Ple, a les comissions, en els debats sectorials que estem fent constantment? Fa un mes estàvem fent un debat d'ensenyament; d'aquí a quinze dies farem un debat de política de benestar so-

cial. Això no és controlar l'acció del Govern de la Generalitat i les competències que exerceix aquest Govern? La feina que fa aquest Ple del Parlament no és fer això? La feina que fan les comissions no és constantment fer això? L'acció ordinària d'aquest Parlament no és això?

Per tant, què vol dir? Vol dir que no hi ha interès real a treballar en aquesta Comissió en la línia de millorar l'autogovern. No hi és per part d'alguns grups, no hi és. I consegüentment aquí intenta, doncs, embolicar la troca. Fins i tot avui s'ha fet referència, per més d'un, a dir que no, que a més a més ara hem de posar-hi aquí el vintè aniversari dels ajuntaments també, i el sopar del president Pujol. Ja trobo que és realment elaborat, això; és un tema molt elaborat. És aconseguir embolicar la troca fins a un punt realment interessant.

Hi ha molta feina a fer aquí. Hi ha molta feina, hi ha feina que el nostre Grup la vol plantejar en la línia de l'acord, en la línia del consens, en la línia de voluntat de construir, perquè hi ha temes a revisar, i molts. Concretament, la relectura, en aquest cas, de la Constitució i de l'Estatut s'ha de fer amb uns paràmetres diferents dels que s'han anat aplicant fins ara. La legislació bàsica de l'Estat? S'ha de revisar, evidentment, reduint els criteris d'amplitud que s'han utilitzat fins aquest moment, la legislació orgànica, i també altres lleis d'atribució de competències; tot el que representaria la definició de l'interès general, que ha estat utilitzat per determinar també atribucions de competències; el límit de l'eficàcia territorial, de les funcions executives, que també s'ha utilitzat en limitar l'autonomia; el poder de despesa i les polítiques sectorials que, via les subvencions, també han permès limitar l'autonomia a base d'intervencions del Govern de l'Estat; el paper, en aquest cas, del legislador ordinari i, també, valorant-ho en funció del l'opinió del Tribunal Constitucional. Ja ho vam dir l'altre dia: el Tribunal Constitucional ha dit que moltes de les coses que s'han tractat pel legislador ordinari haurien pogut ser tractades de manera diferent, amb una visió molt més proautonòmica, i no ho ha estat. Qui era el que havia de decidir això? El legislador ordinari. Per tant, el legislador ordinari també hauria de tenir una actitud molt més oberta en el sentit proautonòmic. I aquí aniríem en la línia del model d'Estat. Lògicament, el nostre model d'Estat és un model plurinacional, és un model que vol que l'autogovern sigui considerat un element central d'Estat, i jugar a fons amb això. I que en aquest cas l'Estatut d'autonomia de Catalunya tingui reconegudes unes competències específiques per poder decidir àmbits singulars d'interès del poble de Catalunya d'una forma al més integral possible. I això vol dir cap a l'Administració única, i això vol dir capacitat d'autogovern renovada, i utilitzar a fons la via dels 150.1 i 2 de la Constitució, i l'article 28 de l'Estatut, i analitzar àmbits on es podria ja millorar substancialment l'autogovern, com el tema de l'Administració única, com l'organització territorial de Catalunya, com el règim local, com l'Administració de justícia, com l'acció exterior i participació europea de la Generalitat, com ensenyament i cultura, com innovació tecnològica i recerca, com planificació i gestió d'infraestructures, com ordenació del territori, urbanisme i habitatge, com política mediambiental i sobre

7760

els recursos naturals, competències sobre els àmbits econòmics i sobre els sectors econòmicosocials. En definitiva, molts àmbits; dret privat, des del punt de vista de la funció pública, notarial i registral; el tema de la consolidació del model de policia, model integral de policia, tenint participació d'organismes internacionals d'investigació policial; protecció civil; competències sobre els mitjans de comunicació audiovisuals i noves tecnologies de comunicació; hisenda de la Generalitat; Administració tributària; política sanitària del benestar social; Seguretat Social; compliment de les clàusules de l'Estatut, que encara estan per complir. És a dir, senyores i senyors diputats, molta feina a fer. I, per tant, si es vol fer aquesta feina, el que s'ha de posar-s'hi amb ganes, amb voluntat de millorar l'autogovern i no buscar excuses dilatòries.

Nosaltres votarem favorablement aquesta Comissió, perquè ens la creiem i perquè creiem que és útil i necessària.

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, passarem a la votació. Senyor Guillot, em demana la paraula? Per què me la demana?

El Sr. Guillot i Miravet

Per saber exactament què anem a votar; per si tot això s'ha de fer en dos mesos, per saber-ho.

Gràcies, senyor president.

El president

La proposta de resolució per la qual es crea una Comissió d'Estudi per a la Millora de l'Autogovern. Això és el que són els termes exactes de la votació que anem a fer ara. Queda aclarit?

Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La votació de la proposta de resolució per la qual s'acorda crear la Comissió d'Estudi per a la Millora de l'Autogovern ha estat aprovada per 94 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.

Prego a les senyores diputades i senyors diputats un moment d'atenció.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de continuar amb l'ordre del dia, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, el president proposa l'assentiment de la cambra per posposar els següents punts de l'ordre del dia. A sol·licitud del conseller de Benestar Social i de l'il·lustre diputat senyor Joan Puigcercós, el punt número 6 de l'ordre del dia –interpellació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la cohesió i la mobilitat social–, i a sol·licitud del conseller de Política Territorial i del diputat senyor Higin

Clotas, el punt número 16 de l'ordre del dia –interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política agrària–, (*remor de veus*), perdó, el punt número 15, demano l'assentiment de la cambra per procedir a la modificació d'aquests dos punts de l'ordre del dia. (*Pausa.*) S'acorda la modificació.

Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció social de la dependència

Passarem, per tant, ara, a continuació, al punt setè, interpellació al Consell Executiu sobre la protecció social de la dependència, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada senyora Marina Geli. (*Remor de veus.*)

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable conseller, senyores i senyors diputats...

El president

No continuï, senyora diputada. No continuï... Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci perquè la senyora diputada pugui començar la seva intervenció.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Aquesta interpellació –el text, tal com està redactat, ja ho diu– intenta portar el debat de la dependència de les persones amb dependència en aquest plenari.

Té quatre objectius, aquesta interpellació, en teoria molts simples: donar resposta a quatre preguntes. Sap el Govern, el Consell Executiu, el nombre de persones dependents a Catalunya?, quines són les seves necessitats? La segona pregunta: Quina anàlisi i avaluació fa dels recursos i programes actuals? La tercera pregunta: Quines són les propostes de futur a mitjà termini per a les persones amb dependència? I quarta proposta..., és una resposta a una proposta que, al llarg de la interpellació, farà el Partit dels Socialistes de Catalunya.

El Parlament Europeu, especialment preocupat pel tema de les persones amb dependència, sobretot lligat a l'envelliment de la població, recomana als governs dels estats i a les regions que legislin, que es repensin el model d'atenció sociosanitària a la dependència. Ho recomanava l'any 97 a través d'un informe molt interessant i d'alta reflexió que va fer la Comissió per la Modernització i Millora de la Protecció Social de la Dependència en l'àmbit de la Unió Europea. Demana als governs dels estats i a les regions que siguin curiosos en analitzar les necessitats canviants i emergents de les persones dependents, que avaluïn continuadament els recursos i programes actuals, així com el seu cost i finançament. Això ho diu la Comissió Europea, quan molts dels seus països parteixen d'una situació de protecció social molt més alta que la que tenim a l'Estat espanyol, on han consolidat aquesta quarta pota de l'estat del benestar millor que nosaltres.

Voldríem aclarir que parlem de dependència en el sentit de necessitats d'ajut per a la vida quotidiana, per a les activitats de la vida quotidiana. No parlem avui —n'hem de parlar, també— de la dependència dels menors, però en concreció avui voldríem parlar de totes aquelles persones de Catalunya que necessiten un ajut de programa o de tercera persona per poder fer la seva vida quotidiana amb relativa qualitat de vida. A quins subgrups poblacionals ens referim? Numèricament, el més important són les persones grans. L'envelliment de la població és una obvietat analitzada, constatada i, curiosament, aquests últims temps s'ha posat..., per sort nostra, nosaltres pensem que és molt important portar en el debat polític la vida quotidiana i parlar de l'atenció, del model d'atenció a les persones grans, però també ens referim a aquelles persones amb algun tipus de discapacitat física, sigui des del naixement, per malaltia, postnatal, per accidents de circulació, per malalties degeneratives, esclerosi múltiple, esclerosi lateral amiotròfica, malalties cròniques, etcètera. També ens referim, quan parlem de persones amb dependència, a aquelles persones que tenen una discapacitat psíquica severa, així com malalts mentals amb alt nivell de dependència.

Per quantificar..., i demanem..., aquesta és la primera pregunta que aquesta interpellació intenta escoltar del Govern: té quantificat quin és el nombre de persones amb dependència a Catalunya i quines són les seves necessitats? Farem algunes aproximacions. El Consell Executiu, els diferents departaments, fonamentalment el Departament de Sanitat i el de Benestar Social, han fet diferents estudis. Em referiré a alguns d'aquests, perquè nosaltres hem intentat posar un nombre de persones dependents, que són les que per a nosaltres serien la població diana per la qual hem d'analitzar els programes i recursos. El mateix Imsero, l'any 96, ens diu que hauríem de pensar que un quart de les persones majors de seixanta-cinc anys tenen algun tipus de dependència. Això ens portaria a parlar d'una xifra alta, que serien unes 250.000 persones. Estudis fets pel Consell Assessor de Psicogeriatria del Departament de Sanitat ens diuen que el 14%, 14,5% de la població major de seixanta-cinc anys a Catalunya tenen algun trastorn cognitiu o de conducta. Per tant, en principi podríem parlar d'una xifra de 150.000 persones. El mateix Pla de salut reconeix que no tenim xifres concretes de les persones que pateixen discapacitat postaccident de circulació, però parla d'una xifra teòrica: 5.000 persones al llarg de l'any a Catalunya queden amb problemes de salut físics per poder portar una vida sense suport. L'enquesta de salut de Catalunya ens aporta algunes dades: ens diu que el 12% de la població de Catalunya té alguna dificultat per a les activitats de vida quotidiana; que el 9% de la població de Catalunya té alguna dificultat de moviment, 4% de caminar o 2% per la cura personal. Amb tot això, podríem fer una certa aproximació: comparteix el Consell Executiu que podríem parlar d'una població diana de 200.000 persones?

La segona pregunta que volem resposta i volem escoltar del Govern: quina avaluació i anàlisi fa dels recursos i programes actuals, prestacions econòmiques de l'Estat lligades a la Seguretat Social? Creu que són su-

ficients les pensions contributives i no contributives, ordinàries o d'invalidesa, així com la prestació per tercera persona, famílies que tenen persones discapacitades? En tenim prou amb les prestacions econòmiques que vàrem impulsar amb la Lismi? És suficient la prestació de suport econòmic a famílies que tenen una persona gran discapacitada? Per tant, el primer paquet seria escoltar del Govern què pensa de les prestacions econòmiques que tenim; són suficients per pagar la dependència?

Segon, forma part dels plans. Plans estatals o plans de Catalunya. Què pensa del Plan concertado, d'allò que es va fer en època socialista, d'intentar buscar, com a mínim, un recurs finalista per a l'atenció primària. I el Plan gerontológico? I el Pla per discapacitats? I els serveis socials de Catalunya, són suficients? I el programa Vida als Anys? Hem tret poc suc a un programa interessant, que va crear el Govern l'any 90? Nosaltres volem des d'aquí donar algunes respostes. Des de Catalunya, en un informe molt interessant que ha passat molt desapercebut, que va fer l'Imsero, es diu: «A Catalunya, gaudint d'una salut o d'un nivell de sistema nacional de salut universal, els serveis socials són insuficients» —ho diu un estudi fet de l'Imsero a tot Espanya i també a Catalunya— «i hi ha una descoordinació sociosanitària.» Ho compartim.

Quins són els dèficits més importants estructurals o numèrics? El programa Vida als Anys va ser un programa interessant, però ha quedat petit, com un programet; no ha exercit de planificador per a la dependència; ha quedat molt lligat al sistema sanitari i molt deslligat del sistema social. Ens pregunten els tècnics, la gent que hi treballa: «Cap on va el programa Vida als Anys?» Quina diferència hi ha entre un usuari que està en un llit sociosanitari de llarga estada i un usuari d'una residència assistida dependent del Departament de Benestar Social? Hospital de dia - centre de dia: hem muntat dos sistemes paral·lels no cohesionats.

I el finançament. Hem fet un desgavell en el finançament a nivell de Catalunya. Paguem, per un usuari amb necessitats semblants, preus absolutament diferents. Si aquest usuari està en un llit sociosanitari, el Govern paga durant tres mesos 250.000 pessetes i a vegades fins a 280.000 pessetes al mes. Quan aquest mateix usuari està en una residència assistida, el sostre màxim de finançament són 135.000. Quan parlem de residències per a grans disminuïts físics partim de xifres absolutament diferents, depèn de qui ho gestioni: 180.000, 220.000, 214.000. Quin és el mòdul? Per què usuaris iguals estan atesos per recursos diferents, però sobretot amb un finançament diferent? I el SAD, cap on ha d'anar? Tenim un SAD molt petit, ho compartim —el conseller sempre ho diu—, ho hem de revisar. La mitjana europea de serveis d'atenció a domicili és del 8%; nosaltres estem un 1,5%. Què pensem del SAD?

I la tercera pregunta que escoltarem amb atenció: què pensa fer a mitjà i a llarg termini amb el model, amb aquesta heterogeneïtat, aquesta falta de coordinació entre el sistema sanitari o sociosanitari, i sobretot, i fonamentalment, amb el finançament?

7762

Respecte a la proposta, la proposta que plantejarà el PSC avui, que l'anunciarà i l'acabarà de debatre amb moció subsegüent, esperaré el torn de rèplica.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Comas. *(Remor de veus.)*

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, vostè ha tocat punts molt interessants, que en una interpellació com és... Senyor president, el rellotge.

El president

Perdó. Ja pot començar.

El conseller de Benestar Social

Ha tocat un aspecte molt interessant, que amb els deu minuts que hi ha i els cinc addicionals que hi ha en una interpellació no ens donarà temps de tractar-ho en profunditat, però tenim el debat dintre de poques setmanes, que aleshores es podrà complementar allò que avui no tractem.

Hi ha un primer punt que és bàsic en tota aquesta qüestió, abans dels aspectes purament assistencials, que són els de les prestacions. I el fet és que des de l'any 1990 al 94 s'han produït una sèrie d'actuacions que han significat una reducció d'aquestes prestacions, que implica que les persones afectades veuran retallades en el futur les pensions de jubilació o hauran d'accedir al règim no contributiu. Aquesta reforma indirecta, que es va fer, hi insisteixo, del 90 al 94, es basa en tres eixos: primer, allargament fins a un any de la cotització per gaudir de prestacions d'atur que generin drets de jubilació; segon, la reducció del concepte de càrregues familiars a fills i consort, i tercer, doble penalització del contracte a temps parcial. D'una banda, la reduïda base reguladora del salari afectarà el càlcul de la jubilació, i d'altra, només li reconeix com a dies cotitzats un percentatge entre les hores treballades; per exemple, un any de contracte a mitja jornada equival només a nou mesos. Això té a veure, hi insisteixo, amb el Decret 1/92, anomenat «el decretazo». L'any 85, abans, es va treure la Llei 26/85, que va ampliar els períodes necessaris cotitzats per tal de gaudir de pensió de jubilació, i després, l'any 93, la Llei 22/93: les prestacions d'atur es percebran d'acord amb les hores treballades..., tota una sèrie de qüestions que ara no hi entro, perquè seria massa llarg.

Però des d'una perspectiva política aquesta retallada s'ha expressat en la transformació del concepte de dret d'assistència, i les conseqüències són greus per als grups, per als sectors més vulnerables de la societat. Per tant, el que s'ha de fer és rectificar això que es va fer malament durant aquest període del 90 al 94. Si ara tinguéssim temps podríem esmerçar molts casos pràctics que ens trobem, en què realment aquesta situació és absolutament absurda. I en el cas dels disminuïts, doncs, resulta que no hi ha cap prestació per a una dis-

minució inferior al 65%, i, quan és més del 65%, si es viu amb els pares o si es viu amb familiars que tenen un grau d'ingressos no es té dret a la prestació; en canvi, sí que es té dret a la subvenció per cuidar aquesta persona disminuïda. Estem en una situació molt il·lògica. A finals d'aquest segle hem de parlar de drets i no pas de subvencions, però el fet és que la legislació que es va promoure des del 90 al 94 ens diu això.

Per tant, les propostes han d'anar a la millora de la protecció social, sobretot de les persones amb més de vuitanta anys o persones amb disminució que visquin soles; s'ha de considerar les persones de més de vuitanta anys dependents; s'ha de considerar les persones amb discapacitat amb un nivell o disminució superior al 75%, i també s'han de tractar els que tenen menys del 65%, i aleshores s'hauria d'introduir —que això a Europa ja es fa— incrementar les pensions no contributives en aquelles comunitats o territoris que hi hagi un nivell superior de cost de vida. Entenem que aquesta és una racionalització que s'ha de fer, i, per tant, nosaltres, des del nostre posicionament, intentarem que amb la reforma o amb l'anàlisi dels pactes de Toledo aquestes qüestions existeixin, aquestes qüestions es vegin. No anem bé només mirant els aspectes assistencials si no es tenen en compte aquests aspectes de prestacions que són absolutament..., són tan i tan importants.

Vostè diu que el programa sociosanitari, que què en pensem. El programa sociosanitari ha estat i és pioner a Catalunya respecte a la resta de l'Estat i de molts llocs d'Europa. En molts llocs d'Europa poden tenir en conjunt un estat del benestar més ben assolit, més consolidat, amb prestacions més altes, però aquest programa sociosanitari és pioner, i, per tant, no és el que vostè ha assenyalat, un programa que hagi quedat caduc i que hagi quedat a mig camí. No és això —no és això. I aquest programa es coordina, des d'un punt de vista total es coordina amb el programa del Departament de Benestar Social, amb les residències assistides. Són els mateixos mòduls, i vostè ha assenyalat que hi havia una discordança de preus. Si vostè ho analitza bé, no hi ha cap discordança. Les 135.000 pessetes de residència assistida és per la persona que no necessita suport sanitari; quan és amb suport sanitari és més elevat el preu, i aleshores, és clar, si tot això es confon no anem bé, perquè aleshores no es té prou en compte.

I s'ha referit vostè a mòduls respecte a entitats sense ànim de lucre. Jo he dit moltes vegades, ho dic ara, que en la qüestió de les residències de gent gran, en l'aspecte de residències de persones disminuïdes, nosaltres no estem en condicions d'establir mòduls iguals per a tothom, perquè ens hem d'aprofitar, hem d'analitzar, hem de veure, hem de tenir en compte, amb fundacions o amb entitats que hi ha que tenen recursos propis, realment tenir en compte aquesta qüestió. I, per tant, algunes de les qüestions que vostè ha assenyalat tenen la conseqüència, tenen el punt de vista en el que hem dit.

Vostè diu: el Servei d'Atenció Domiciliària, què en pensem? Doncs, que estem molt lluny d'on hauríem d'estar. D'això varem fer l'altra dia una interpellació, crec que positiva, que avui hi ha una moció subsegüent —espero que arribarem a un acord—, perquè aquí sí que estem a anys llum. Jo em veig molt d'acord, molt

d'acord a contrastar la nostra realitat, el nostre model, en tots els altres aspectes, i, en canvi, no es pot contrastar la realitat que nosaltres tenim aquí a Catalunya amb la que hi ha a qualsevol país d'Europa. Vaig dir l'altre dia, ho reitero ara, que nosaltres hauríem de gastar, en relació amb els habitants que tenim en relació amb Alemanya, 90.000 milions de pessetes en atenció domiciliària, i en relació amb Holanda, 100.000 milions de pessetes l'any, quan aquí els ajuntaments de Catalunya, amb l'ajuda que dona la Generalitat, no deuen arribar als 6.000 milions de pessetes. Imaginin-se si estem a anys llum del que hauríem de tenir. I vaig dir que amb els propers PAS, els plans d'actuació social, aquest haurà de ser un aspecte en què haurem d'aprofundir, perquè en el que és vigent avui dia, a iniciativa de la Federació de Municipis de Catalunya, es va empetitir, es va reduir la proposta que hi havia d'objectius a assolir durant la vigència d'aquest Pla d'actuació social.

Jo, de tots els collectius que vostè ha esmentat, n'hi ha un en què –ho he dit sempre i ho reitero ara– em sento molt insatisfet del que hem fet, que és el dels malalts mentals, i, per tant, ara estem fent amb el sector, amb els ajuntaments, estem fent un pla interdepartamental, un pla integral que espero que ens podrà fer corregir a la propera legislatura aquesta situació que jo, ja dic, no tinc cap recança a dir que me'n sento molt insatisfet. Crec que l'hauríem de millorar, perquè no ha tingut un tracte adequat.

Què penso del Plan concertado? Doncs, penso que el Plan concertado, que va ser una eina inicialment positiva –ho he dit sempre–, tal com es regeixen els mòduls de distribució de les diferents comunitats autònomes, és una distribució perversa, perquè hi ha aspectes d'aquest mòdul que no són adequats: la superfície de la comunitat autònoma és una barbaritat; la renda invertida, doncs, no és una barbaritat, però és molt inadequada; en canvi, sí que la dispersió de la població crec que això pot tenir un sentit potser valorat no tal com existeix. Però després hi ha hagut, en el transcurs del temps –i així jo ho he demanat al Ministeri–..., s'ha de fer una revisió de quins objectius..., perquè el conseller que els parla, en un moment determinat, doncs, per un ministre del Govern central va veure que se li demanava que aquí poséssim una inversió per a un centre ocupacional. Això és una barbaritat, i així es va fer, per cert, però això és una barbaritat. Per tant, és un pla molt positiu que s'ha anat dotant els darrers anys d'una forma..., ha incrementat, que jo ho he agraït sempre, als ministres del Govern, però que aleshores cal fixar una nova..., una modificació dels objectius i una modificació també dels mòduls. No podem anar així.

I el Plan gerontológico és un pla mal dotat, és un pla mal dotat que va passar de ser un pla només d'inversió a posar-hi ja que sigui també un pla per a manteniment, i, per tant, aquí també hi ha hagut una regressió d'objectius, i també jo he demanat al respecte que realment això és gravíssim.

M'hauria agradat tractar una mica més la qüestió dels mòduls, però he exhaurit el temps, i espero que en la rèplica ho pugui fer conjuntament amb aquelles coses que vostè assenyali, senyora diputada.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Marina Geli. Cinc minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies. Honorable conseller, sap quina percepció he tingut? Que nosaltres érem el Govern i vostè l'oposició, perquè no ha contestat la primera pregunta. Que no ho sabem, quantes persones dependents...?

El segon aspecte, l'avaluació, l'ha passat amb pinzellades. Podem compartir algunes de les coses que vostè ha dit, però, de futur, no n'he sentit parlar, eh? Per tant, escolti, ara només tenim cinc minuts.

Tres punts, la proposta del Grup Socialista. Hem de legislar una llei a nivell estatal de drets socials? Perquè, comparant amb el sistema educatiu i el sistema sanitari, ara resulta que les lleis estatals ens van bé per definir drets, però aquesta és una competència exclusiva de la Generalitat, i les lleis que tenim no defineixen drets. O hem de legislar una llei de dependència, de finançament de la dependència a nivell de l'Estat? A Catalunya, hem d'acceptar la descoordinació i uns minsos programes d'atenció a la dependència? L'Imsero ens diu, no el Partit Socialista, l'Imsero ens diu que a Catalunya ens fan falta vuit mil places residencials de tot tipus, a Catalunya, per a l'any 2000; en el seu càlcul eren deu mil.

Honorable conseller, estariem d'acord a reconvertir el programa Vida als Anys en un òrgan tècnic que planifiqui i observi les necessitats canviants i continuades, que planifiqui necessitats, que avalui recursos i que redefineixi el finançament per a cada un d'ells. Per tant, li demanem respostes: hem de legislar a nivell d'Estat finançament i drets socials des de Catalunya amb immediatesa. Aprofitem el que tenim: un bon òrgan, que era el Pla sociosanitari, el programa Vida als Anys, però no em digui que es coordina; o escoltem diferents veus, però tothom diu: el programa sociosanitari ha quedat per al drenatge dels hospitals d'aguts. La seva participació en el Pla de serveis sanitaris, sociosanitaris de Catalunya, quina ha sigut, honorable conseller? Quants llits d'aguts hem de reconvertir en sociosanitaris? On els hem de reconvertir: al territori, a cada hospital? Cada hospital d'aguts, quantes places ha de tenir de sociosanitari? Quantes persones necessiten suport a domicili i de quins tipus? Per què no ajuntem el Servei d'atenció al domicili social i el sanitari i creem espais de dir: «Aquesta persona té un nivell de dependència lleuger i necessita que l'ajudem a fer la neteja»? Perquè, és clar, no fer això –permeti'm l'expressió, amb confiança– és una visió absolutament masculina del tema. Sap què passa en aquest país? Que les cuidadores són dones, i això demostra de nou que són dones cuidadores amb poca capacitat organitzativa per fer visible aquest paper de cuidadors que se'ls fa feixuc, molt feixuc, en solitud. Estudis fets per la seva mateixa Conselleria ens demostren que persones amb dependència, el 50% de les persones dependents en aquest país estan a càrrec de mares, esposes, germanes o filles. Hem de continuar amb aquesta visió masculina del

7764

tema –i no té res a veure amb el sexe això–, una visió de la realitat dels serveis socials?

Per què els hem fet tan marginals? Per què no volem ser europeus en aquest sentit? I això no vol dir perdre efectivitat dintre l'àmbit de la família ni perdre responsabilitat, vol dir reconsiderar la responsabilitat pública, política, envers l'esfera privada, perquè tot això que estem parlant passa a l'esfera privada, majoritàriament; fins i tot quan una persona, una família decideix portar el seu familiar a una institució. Vostè sap que fins i tot hem generat un sentiment de culpabilització molt injust. Hem de redefinir: som mediterranis, però volem ser europeus en protecció social.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyor president, senyores i senyors diputats... Senyora diputada, el programa sociosanitari no necessita una revisió, perquè la revisió es fa contínuament. És un programa interdepartamental, i es fa una revisió contínuament, i durant aquest temps, des que es va crear, hi ha hagut una valoració única en benestar social, i aleshores hi ha una actuació conjunta, presidida per Sanitat, però conjunta. Dins de l'ICASS, hi ha un responsable, que realment és el cap, de part del Departament de Benestar Social en aquest programa interdepartamental sociosanitari. Per tant, o vostè s'explica millor, dient-me: «Escolti, aquest tema...»; molt bé, parlem-ne, d'aquest tema. Però, explicat així, en general, no té raó, perquè no és cert. No hi ha ningú a l'Estat ni a molts països europeus que tingui un programa sociosanitari com el que tenim. Sí que hi ha a tot Europa qualsevol país que tingui un programa d'atenció domiciliària superior al que tenim nosaltres. Però d'això parlarem el dia que ve, perquè justament, com ja vaig dir l'altre dia, això és competència i no ho podem fer sense l'acord amb els ajuntaments; competència no tan sols de gestió, sinó de finançament dels ajuntaments. Per tant, d'això n'hauré de parlar.

L'atenció domiciliària per part de sociosanitari i el PAS, que tothom diu que funciona molt bé, existeix –existeix. Per tant, jo no sé exactament el que vostè assenyalava al respecte.

L'estadística que ha editat l'Imsero, la veurà vostè canviada a la *web* de l'Imsero dintre de pocs dies, perquè és falsa, és canviada, ja ho han admès, i, per tant, és una estadística equivocada.

Ara, quant als drets, vostè ha dit: «S'ha de fer una...» El primer que s'ha de fer, mentre la legislació sigui la que és i la Seguretat Social tingui caixa única, és –com li he dit– variar les lleis que durant el Govern del Partit Socialista del 90 al 94 es varen fer, molt injustes, molt injustes, i que ha fet que molta gent tendeixi a cronificar-se en la indigència. Les que jo li he dit, repassilles, i aquestes lleis s'han de modificar, perquè tot el que el Partit Socialista va fer del 90 al 94 al respecte va ser un disbarat.

Respecte a la llei... S'ha de fer una llei a nivell de l'Estat; no, la llei la podem fer aquí. Però no es pot fer una llei de drets a nivell social total i absoluta sense variar les condicions del finançament de la Seguretat Social. Això ho he dit moltes vegades, perquè, és clar, fer una llei de drets sense tenir assegurat el finançament –i això ha de ser la Seguretat Social–, això aleshores no resol, no resol cap problema. Per tant, aquesta és la situació. La llei, ja la farem nosaltres; nosaltres tenim una molt bona llei, que, per cert, ens copia tothom i que serveix de referència en molts aspectes, com no la té l'Estat, tot sigui dit de pas. Però aleshores no podem fer una llei de serveis socials que creï aquests drets sense variar el finançament que assigna la Seguretat Social. I aquesta és una qüestió estatal en què hem de insistir, uns i altres, primer, variant el que es va fer mal fet i, després, donant finançament a poder constituir que siguin un dret, els serveis socials, com ho és l'ensenyament o com ho és la sanitat. I aquesta és una qüestió... No s'hauria pogut universalitzar la sanitat sense que la Seguretat Social, això, ho financés. De la mateixa manera ha de ser aquesta qüestió.

Quant als cuidadors, la major part són dones, és veritat; però això la normativa no estableix que siguin... Nosaltres tenim molts cuidadors que són homes, encara que la majoria són dones. Per tant, tota aquesta qüestió que vostè ha assenyalat francament no té, no té –em sembla– gaire sentit. Quan ve una persona a demanar una residència per a una persona gran, es mira quina valoració té segons els mòduls que tenim establerts junt amb Sanitat. I no insistim que sigui el cuidador... És normalment quan la família la vol tenir a casa seva, aquella persona, que aleshores nosaltres els ajudem; però no és..., tot el discurs que vostè ha fet no és adequat, senyora diputada.

Jo espero que puguem parlar amb més profunditat i més coneixement, doncs, de causa amb el diputat que vostès designin dintre de quinze dies quan parlem del debat de la política de benestar social. Per tant, aquesta és la situació, i no és una altra. Vostè afirma coses com si fossin veritats revelades, i resulta que no són ni veritats; per tant, aquesta és la situació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de continuar amb l'ordre del dia, aquesta presidència ha de proposar l'assentiment de la cambra per posposar la interpellació número 8, signada pel conseller senyor Xavier Trias i pel diputat interpellant, senyor Marià Curto; es demana posposar aquesta interpellació sobre les repercussions a Catalunya de les situacions de crisi en diverses zones del món.

Hi ha acord del Ple a posposar aquesta interpellació? (Pausa.) D'acord, doncs, així procedirem.

Interpellació al Consell Executiu sobre política hidràulica

I, per tant, passarem a substanciar el novè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la sequera és aquí, és important. Només cal fer un breu repàs a alguns titulars de diaris: «La Muga baja seca.» La Muga, a les comarques gironines. Boadella es troba al 24% de la seva capacitat; i el que és important de la sequera és que porta greus conseqüències econòmiques, perjudicis a diversos sectors econòmics. En aquest cas de la Muga, veiem que els regants ens diuen que ja no tenen aigua i anuncien que disminuirà la producció: manca d'aigua, baixa la producció agrària i canvia el paisatge. En aquest cas han de plantar, per comptes de blat de moro, gira-sol. Tenim la sequera, doncs, a la zona de l'Alt Empordà, a la zona nord de Catalunya.

Si ho vol, canviem de panorama: «Sant Guim talla l'aigua dotze hores al dia per allargar les reserves», Sant Guim de Freixenet. En aquest cas, senyor conseller, el que em preocupa és que porta conseqüències econòmiques a les indústries que estan a Sant Guim, però també als ciutadans, que han de començar ja a fer les seves restriccions. I el problema de Sant Guim és relativament fàcil de resoldre: tenen aigua a les Oluges, a l'Eix Transversal; han de fer uns pocs quilòmetres de conducció fins a Sant Guim. I, quan l'alcalde de Sant Guim demana entrevista amb el director general per intentar buscar solucions immediates i veure com se soluciona d'una manera definitiva el problema de l'aigua, se li dóna hora amb molt de retard, fins al 7 d'abril. A mi em sembla que no és de rebut que, en un moment de sequera, en un moment en què ja hi ha restriccions en un municipi, es tardi quinze dies, tres setmanes a rebre l'alcalde, quan es pot buscar solucions immediates a pous que havien fet servir en el passat i que en aquests moments tenen contaminació d'amoníac, però no ramader, sinó inorgànic. Per tant, Sant Guim té restriccions i no se senten ben atesos per l'Administració de la Generalitat.

Seguim. «Els regants del Ter adverteixen del perill ambiental que la reducció del reg pot ocasionar.» Totes les comunitats de regants del riu Ter s'ajunten i anuncien la preocupació per la manca d'aigua de reg i, a més, diuen que aquesta manca d'aigua de reg és evident que és causada per la manca de pluges, però que el Govern ha actuat amb imprevisió i que, a més, no se'ls ha dit que hi hauria una retallada de l'aigua, i aquella gent que havia pensat que plantaria arròs a la zona de Pals, ara no pot plantar arròs i no pot plantar re. Per tant, l'actuació del Govern de la Generalitat ajuda a aquests problemes econòmics que jo li estic assenyalant. En aquest cas del Ter, vostè sap molt bé que el sistema Sau-Susqueda es troba al 34%; la Muga, al 24%, Sau-Susqueda, 34%. I les comunitats de regants, en aquest cas –tot i reconeixent la manca d'aigua per man-

ca de pluges–, diuen que el Govern de la Generalitat no fa inversions hidràuliques.

Seguim. Els pagesos del Bages necessiten pluja abundant per salvar la collita de cereals. Al Solsonès i al Berguedà, també, ja no podran recuperar la totalitat de la producció. En aquest cas, en aquest territori, els pantans de la Baells, Sant Ponç, es troben cap a un 30%. Ja sé que el problema de la sequera no és un problema del Govern; de tota manera, els italians, ja ho sap vostè: «Piove, porco Governo!»; és a dir, si plou, és culpa del Govern, i si no plou, també. Però jo no l'acuso a vostè del problema de la manca d'aigua, de la manca de pluges, però sí que li vull fer avinent, senyor conseller, que el Grup Socialista considera que, a part de les causes naturals, hi ha hagut improvisació del Govern, passivitat del Govern, negligència i, si ho vol, deixi'm-li-ho dir, jo crec que hi ha hagut una certa tendència a accentuar els problemes de manca d'aigua per no sé quins interessos possiblement amagats.

De sequeres, a Catalunya, n'hem tingut moltes: l'any 80-81, el 83-84, el 89-90, i aquest diputat creu que, en aquest cas, en aquesta sequera –que l'hem vista venir–, vostès no han desembassat adequadament. Vostès han desembassat, com a mínim, del sistema Sau-Susqueda, en algun moment, més aigua de la que una actuació prudent d'un govern previsor hauria fet. Em remeto a les seves dades oficials, senyor conseller, i compararé el mes de novembre del 97 amb el mes de novembre del 98. Vostè deu conèixer aquest document: Comissió de Desembassament, secció Ter, 2 de març del 99. Doncs, en aquest document de desembassament del Ter, sistema Sau-Susqueda, si comparem novembre del 97 i novembre del 98, veurem el que ha passat.

El novembre del 97, el sistema estava molt alt, tenia molta aigua –no estava al cent per cent, tenia 302 hectòmetres cúbics–; el novembre del 98 en teníem molt menys: 168, gairebé la meitat –300, 168; novembre del 97, 300; novembre del 98, 168. El novembre del 97 van entrar en el sistema –pels rius– 19 hectòmetres cúbics, aquell mes, i vostès en van desembassar 25; és a dir, quan hi havia molta aigua i n'entren 19, en desembassen 25, al novembre. I no és un mes de regar, eh? Doncs, el novembre del 98, quan només en tenim 168 i només n'entren 10 –és a dir, en tenim molt menys i n'entra molt menys–, doncs, en desembassen més. Van desembassar, el novembre del 98, 34 hectòmetres cúbics, quan el novembre del 97 en van desembassar 29. Aquí hi ha hagut algun problema, senyor conseller, que, com a mínim, demana, reclama una explicació de per què s'ha produït aquest desembassament, que nosaltres considerem que ha sigut erroni; potser hi ha una explicació, esperem que hi sigui. Però, senyor conseller, el problema és que ens fa la impressió que, en matèria de política hidràulica, en matèria de resoldre els problemes crònics de dèficit hidràulic a les conques internes de Catalunya, estem perdent el temps. Passen els anys i no busquem solucions.

Senyor conseller, les dades oficials són les del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya; Pla hidrològic de les conques internes que vam aprovar en el Parlament, que van aprovar el Govern i la Junta d'Aigües l'any 94 i que ha estat aprovat pel Govern de l'Es-

tat amb un reial decret el juliol del 98. Per tant, les dades del Pla hidrològic són dades que van a missa; és el que és oficial. Si de cas, després ja ho canviarem, però el Pla hidrològic ens deia que l'any 2002 hi hauria un dèficit a les conques internes de Catalunya de 263 hectòmetres cúbics, i l'any 2012, de 416 hectòmetres cúbics. Doncs, sabent que hi havia aquesta previsió de dèficit, no hem actuat. I, si de cas, també deixi'm-li-ho dir, senyor conseller: responsabilitat del Govern, responsabilitat, també, de tots els grups de la cambra.

Però quan jo li reclamo responsabilitat a vostè en aquest tema és perquè en aquests moments, que s'ha aprovat el Pla hidrològic de les conques internes aquí a Catalunya, però amb la reaprovació de l'Estat, doncs, es publica el *Libro blanco del agua*. I el *Libro blanco del agua* diu que Catalunya té un dèficit que qualifica de «conjuntural i no estructural». Senyor conseller, jo crec que un govern responsable, un govern que estigues alertat, un govern que no navegués, que no fes aigua en el tema de les aigües, hauria exigít una acció conjunta de tots els ciutadans de Catalunya, de tots els partits polítics, per demanar fer front comú per modificar aquestes conclusions del Llibre blanc.

Jo crec que el Llibre blanc..., tot i que ho justifica, perquè diu que és un dèficit conjuntural i no estructural, l'obligació del Govern de Catalunya, l'obligació dels partits de Catalunya, l'obligació d'aquest Parlament és que el Llibre blanc es modifiqui, es canviï i reconegui que hi ha un dèficit estructural. I per què això és important? Perquè, si no reconeixem que hi ha un dèficit estructural, no buscarem solucions definitives. Mentre diguem que això només passa de tant en tant, no busquem solucions definitives. Per tant, sàpiga que comptarà amb nosaltres per fer front comú per dir que tenim un problema de dèficit, i que aquest problema de dèficit l'hem de resoldre tots junts, i que s'ha de modificar, per tant, el contingut del *Libro blanco del agua* dient que tenim dèficit estructural i no conjuntural. Però és que, a més, hem de reclamar que sigui un dèficit estructural, perquè jo crec que hi ha una altra línia d'actuació conjunta que hauríem de fer, que és que aquestes obres per resoldre els problemes d'abastament de les conques internes de Catalunya comptessin amb finançament del Govern de l'Estat. I, per tant, hauríem d'aconseguir que aquests dèficits estructurals tinguessin –les obres per resoldre aquests temes– la qualificació d'obres d'interès general de l'Estat.

I en aquest cas, senyor conseller, vostè sap que aquest estiu hi va haver un reial decret del Govern del Partit Popular que declarava obres d'interès general al conjunt d'Espanya, i que no se'n va declarar cap a Catalunya. Nosaltres entenem que vostès, en aquest cas, no van estar alerta; havien d'haver estat vigilants i havien d'haver exigít que el que diu el Pla de les conques internes de Catalunya i el que diu el programa d'obres s'hagués recollit en aquest Decret.

Jo el que li demano, senyor conseller, és que fem un front comú per intentar que el programa d'obres hidràuliques, aquelles obres que són d'interès general, puguin tenir el finançament de l'Estat. I, en aquest cas, les obres que s'hagin de fer per resoldre l'abastament de les conques internes ens sembla que han de ser d'in-

terès general i que han de tenir el finançament de l'Estat.

Compti amb nosaltres per fer aquest front comú i que no tinguem aquestes perspectives que hem tingut fins ara, senyor conseller.

El president

Ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Moltes gràcies.

El president

Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, senyor Nadal, planteja una sèrie d'incògnites que a mi m'agradaria de poder-li aclarir. Primera qüestió: la sequera. Partim d'una situació que tots coneixem prou bé, i m'imagino que les senyores i els senyors diputats també, de la nostra climatologia. De cada deu anys, el nostre clima, una mitjana... –de fet, el clima català és prou diferent, hi han prou microclimes, però, en qual-sevol cas, no vénen afectats–, de cada deu anys hi ha una mitjana de dos, tres de secs, de dos, tres de molt plujosos, i els altres intermedis. Òbviament, depèn de com es combinin aquests cicles, la situació pot ser més o menys greu. I, en aquest sentit, és obvi que sembla que en aquests moments ens podem trobar en una situació de sequera pel que fa a les conques internes de Catalunya; no tant pel que fa a la conca de l'Ebre, on el volum d'aigua embassada és realment diferent.

Voldria dir-li que, per fer front a aquesta situació –que no és desconeguda pel Govern de la Generalitat–, hem preparat una sèrie de mesures excepcionals, i jo crec que per al proper Govern estarà ja a punt la promulgació d'un decret per poder –ho repeteixo– fer front a aquesta situació. Aquest decret facultarà l'Administració hidràulica per prendre certes mesures excepcionals, en casos concrets i quan sigui necessari, intensificant d'una banda les facultats d'intervenció i control dels aprofitaments hidràulics i dels abocaments i establint les condicions perquè es puguin assolir unes dotacions mínimes d'aigua per a usos domèstics. En principi, aquest decret no ha de restringir l'aigua per a usos domèstics, però es demanarà als usuaris que prenguin consciència de la necessitat d'estalviar aigua. Evidentment, en el cas que aquestes mesures, juntament amb les possibles aportacions de pluges, siguin insuficients, caldrà adoptar com a única o última alternativa alguna o altra restricció.

Les principals mesures que s'adopten en el decret es basen en la defensa de l'aigua per a usos domèstics respecte a altres que no es consideren tan prioritaris. Amb la campanya informativa a través de la premsa i la ràdio iniciada a finals del mes de gener d'enguany, juntament amb la publicació del Decret esmentat ante-

riorment, nosaltres creiem que hi pot haver una certa disminució del consum, no domèstic, sinó del que anomenem «usos domèstics», que és sumar el que pot estalviar la família, el que pot estalviar el subministrament d'aigua, és a dir, que es prenguin –com s'estan prenent a la majoria d'ajuntaments catalans– mesures d'estalvi d'aigua, de menys reg, d'ús menys intensiu de fonts, etcètera. Entre els usos considerats no prioritaris, cal tenir en compte els següents: en primer lloc, els aprofitaments hidroelèctrics, a continuació el reg no agrícola –per entendre'ns, camps de golf–, a continuació el reg agrícola, i també els cabals circulants, també dits cabals hidrològics.

Pel que fa a reg agrícola, miri, en el supòsit que no augmenti el volum d'aigua, a l'embassament de Boadella –crec que vostè hi ha fet referència–, no es podran efectuar en la zona els corresponents regs, i, per tant, quant als cultius, s'intentarà –aquells que són més d'un any i que, per tant, necessiten una dotació mínima– de dotar-los mitjançant l'autorització de recursos subterranis.

Pel que fa referència a un altre reg que vostè també ha esmentat en la seva intervenció, del Baix Ter, s'intentarà proporcionar l'aigua estrictament necessària provinent del sistema Sau-Susqueda. En aquest sentit, vostè feia referència que no se'ls havia dit... Jo, potser..., aquest seu recull és anterior a una reunió que hi va haver entre el director general, president de la Junta d'Aigües, i els regants, en el qual, doncs, es va encetar una col·laboració estreta entre els comitès de regants i la Junta d'Aigües per efectuar aquesta regulació.

Pel que fa al reg agrícola del Baix Llobregat, també s'han començat les gestions per tal de poder incrementar des dels 0,8 metres cúbics limitats en el Decret fins a un màxim d'1,2 metres cúbics per segon, amb les aportacions procedents de l'estació depuradora d'aigües residuals de Sant Feliu de Llobregat, en el canal de la dreta del riu Llobregat.

Per tant, aquestes són les restriccions que, des d'aquest punt de vista, en aquest moment tenim establertes.

Des del punt de vista dels aprofitaments hidroelèctrics, li he de dir que, atès que es pretén reduir els cabals desembassats en el riu Ter i perquè aquesta reducció no afecti els ecosistemes aquàtics, es prohibeix als aprofitaments hidroelèctrics el turbinat dels primers dos metres cúbics per segon que hauran de circular pel riu. A partir d'aquest cabal, podran turbinar fins al màxim que estableixi la corresponent concessió; això és una limitació certament notable per a ells.

Dir-li que, pel que fa als cabals circulants, hem establert el règim de dotacions, en mantenir la conca del Llobregat, de la següent manera: el cabal mínim a derivar de l'embassament de Sant Ponç disminueix d'1 metre cúbic a 0,5 metres cúbics per segon; el cabal mínim comprès entre l'embassament de la Baells i el punt de restitució al canal industrial de Berga s'estableix en 0,3 metres cúbics per segon; el cabal mínim per la sèquia de Manresa disminueix d'1 a 0,8 metres cúbics per segon; l'embassament del Pasteral s'alliberarà cap al riu Ter amb un cabal de 3 metres cúbics per segon durant els mesos de març a octubre, i es pot incrementar aquest cabal en un màxim més d'1 metre cúbic per segon,

entre el 15 de juny i el 15 de setembre, per tal de satisfer la demanda estacional dels regants del Baix Ter, que saben que agafen l'aigua més avall.

Bé, dir-li que aquestes són les mesures amb relació al que vostè feia referència. De totes maneres, vostè m'ha formulat una qüestió, que jo voldria precisar-li, respecte als desembassaments extraordinaris que s'han produït aquest estiu, i jo voldria dir-li el següent: és la Comissió de desembassaments la que fixa el cabal circulant pel riu Ter, aigües avall del Pasteral. De totes maneres, com vostè recordarà, les circumstàncies extraordinàries del darrer estiu, des del punt de vista, diguem-ne, de la calor que va fer i de com va estar de sec, van obligar a realitzar alguns desembassaments addicionals a causa, fonamentalment, del control que, de manera exhaustiva, es va portar a terme en el Baix Ter –concretament, en el Pont de Torroella–, amb l'objectiu primordial d'evitar la mortaldat entre la fauna piscícola. El criteri de la vigilància va ser mantenir el cabal en l'esmentat lloc amb un màxim de 0,5 metres cúbics per segon, per la qual cosa es va anar actuant sobre les comportes dels embassaments de manera que arribés aquest cabal. I aquest cabal era tan petit perquè, lògicament, el regants del canal de Sentmenat el xuclen abans.

Jo li he de dir que, òbviament, l'exemple que vostè ens ha posat, amb les xifres i tot, il·lustra bastant el que sol succeir. I el que sol succeir és que, com menys precipitacions hi ha, les demandes amb l'aigua canalitzada augmenten més. Per què? Doncs, perquè els recursos subterranis, d'alguna manera, són també més escassos. I, per tant, nosaltres hem de prendre mesures per, a través de l'aigua canalitzada –i, això de l'aigua canalitzada, ho és tant al Ter com el Llobregat–, deixar-ne anar més perquè la gent, el que no pot agafar dels aquífers, ho agafen de dintre del riu. Per tant, efectivament, vostè té raó amb les xifres que ha donat, però aquestes xifres s'expliquen perquè en aquest període necessitem deixar anar una mica més d'aigua perquè hi ha més usuaris que l'agafen i –ho repeteixo– hi ha aquest criteri de cabal circulant –de cabal ecològic, si vol– en el tram final del riu Ter.

Bé, vostè ha fet unes reflexions prou interessants. Jo, en primer lloc, li agraeixo la seva oferta, que penso que té un valor excepcional en aquests moments –i la hi vull agrair de manera molt clara. I m'agradaria disposar de més temps –suposo que potser en la rèplica el tindrè– per dir-li que jo crec, sincerament, que el Govern de la Generalitat sí que ha fet gestions per trobar solucions a això que el *Libro blanco del agua* en diu «dèficit conjuntural», encara que nosaltres no acceptem que se li digui «dèficit conjuntural». En tot cas, això ha estat, pel Govern de la Generalitat, degudament impugnat i, a la vegada, doncs, han estat establertes converses amb el Ministerio de Medio Ambiente per convèncer-los que aquí el dèficit que hi ha és realment estructural i que, per tant, reclama això que vostè deia de les solucions definitives. Des d'aquest punt de vista, una bona part d'aquestes solucions definitives nosaltres entenem que ha de comportar una subvenció exterior, ja sigui del mateix Estat, a través d'aquesta declaració, ja sigui a través de l'aplicació de fons europeus. Però, en tot cas,

si volen més informació, crec que a la rèplica els la podré subministrar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Nadal, per un temps màxim de 5 minuts.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller. Bé, em sembla que podem tenir alguns punts importants de coincidència i alguns de discrepància, no? Jo crec que la seva intervenció ens permet ser optimistes, perquè ens acaba de dir que el seu esforç va perquè es modifiquin els continguts del Llibre blanc de l'aigua, però fins ara no ho havíem sentit. I, cada vegada que hem sentit venir aquí la ministra Tocino, hem tornat a sentir com deia que el dèficit no és estructural, sinó que és conjuntural. I a aquest país, en què estem acostumats a sentir exclamar el Govern i a reivindicar enfront de Madrid milers de coses, ens sorprèn que un tema tan important com l'aigua es porti d'aquesta manera, tan delicada i tan callada que, fins ara, no ens n'havíem assabentat. Jo li he dit que em semblava que era un tema prioritari: modificar el contingut del Llibre blanc. M'alegro que hi estiguin treballant.

Però a vegades fa la impressió que, en aquests temes de l'aigua, senyor conseller, van una mica al darrere dels fets. I això em preocupa, perquè jo crec que haurien de tenir la iniciativa, i no la tenen. Van endarrere. Vostè em deia: han respost a un dels problemes; no, els regants del Ter, ara ja els hem reunit i els hem informat, però van haver de sortir al diari totes les comunitats per reclamar la intervenció del Govern per manca d'informació. Llavors sí que els han reunit –i deuen estar satisfets de la reunió–, però abans no. Van darrere els fets.

Quant al tema de les obres d'interès general de l'Estat, la setmana passada vèiem en comissió una proposició no de llei que demanava que s'incorporessin un conjunt d'obres, o que es modifiqués el Decret, o que es fes un nou decret amb obres de les conques internes de Catalunya. I el diputat senyor Fabregat, però també el senyor Gavín, ens va dir: «No, ara hi estem negociant, ara hi estem negociant», però el Decret va sortir a l'estiu. I, abans de l'estiu i abans del Decret, vostès no van negociar. Quan va sortir el Decret, se'n van adonar: «Home, el pla hidrològic de les conques diu que hi ha obres que l'Estat hauria de finançar, que són obres d'interès general; a veure si en colloquem alguna, ara.» Van darrere els fets. Jo crec que hi ha una mica d'improvisació en el seu Govern i en el seu Departament en aquests temes de política hidràulica.

Per altra banda, aquesta improvisació i anar darrere els fets, a vegades sorprèn amb la pressa que tenen per anunciar algunes grans actuacions, que, llavors, resulta que no estan compromeses. Clar, han sortit titulars grandiosos sobre el tema del Segarra-Garrigues. El conseller Marimon i el conseller Macias van anunciar que el Segarra-Garrigues ja estava tot pactat. La setmana passada, ve la ministra Tocino i diu: «Tocino adver-

teix els regants que el Segarra-Garrigues va per a llarg.» I, a més, l'editorial del diari *El Segre* era molt contundent, dient que es desautoritzava d'una manera clara els dos consellers que havien fet aquest anunci.

Per tant, van endarrere de molts de fets, i, a vegades, sobre coses que no estan ni lligades, volen tenir el gran titular de diari. De totes maneres, deixem estar aquestes crítiques circumstancials; vostè ha dit que un proper govern hauria de resoldre els temes de fons, i jo espero que sí i que aquest consens que avui sembla que podríem tenir en grans temes, doncs, continuï quan governem Catalunya.

Jo li voldria dir, senyor conseller, que tenim l'acord sobre el fet que tenim un problema de dèficit estructural –d'acord–; que aquest dèficit estructural s'ha de resoldre amb obres i que les obres d'abastament han de ser –grans obres– d'interès general i, per tant, han de tenir finançament del Govern de l'Estat o de la Unió Europea –perfecte. Per tant, ja tenim uns punts de coincidència sobre els quals hem d'anar treballant.

Jo n'hi ofereixo encara un altre, senyor conseller: el Grup Socialista creu que les dades del Pla hidrològic de les conques internes sobre els dèficits de Catalunya són una mica exagerades, però, si les revisem –que s'han de revisar–, nosaltres som fermament convençuts que falta aigua, i que falta aigua de manera estructural, a les conques internes. Per tant, estem convençuts que la conclusió del Pla hidrològic –que s'ha de fer una aportació externa– s'ha de tirar endavant. I, per tant, s'ha de complir, i aquesta aportació externa s'ha d'estudiar d'on ha de venir. Nosaltres volem que s'estudiï tant la portada d'aigües internacional..., és a dir, estem disposats i estem oberts a estudiar el transvasament del Roine, estem disposats a estudiar el transvasament de l'Ebre, estem disposats –i creiem que és el primer que cal fer, que és reutilitzar totes les aigües que tinguem i utilitzar-les de manera molt més racional... Això és el primer que hem de fer: estalviar, reutilitzar aigua de depuradores, etcètera. Però, tot i així, segurament, fins i tot el diputat d'Iniciativa per Catalunya deia aquesta setmana que tindrem un dèficit que s'haurà de resoldre amb l'aportació externa. Nosaltres volem estudiar totes les solucions i estem disposats a tirar endavant aquella que sigui socialment viable, és a dir, que tingui acord de la gent –de l'Ebre o del Roine o de tots–; que sigui políticament viable; territorialment, que hi hagi un acord territorial, és a dir, si ha de venir aigua de l'Ebre o d'un altre lloc, que aquesta gent hi estigui d'acord. Per tant: acord territorial, que sigui viable econòmicament, que sigui la fórmula més interessant per al país i que ajudi a l'equilibri territorial d'aquelles terres que tenen manca d'aigua, i, finalment, que sigui mediambientalment sostenible.

Per tant, estem disposats, senyor conseller, a buscar una solució definitiva a la problemàtica de l'aigua a Catalunya.

El president

Té la paraula, per al torn de rèplica, l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deixin-me fer alguna referència al tema del Segarra-Garrigues, no?, encara que només sigui per constatar el que vostè deia. Miri, nosaltres portem una colla de mesos elaborant un document amb la Secretaria d'Estat d'Aigües i Costes per fer possible aquest transvasament. Aquest ha estat un document que ha estat negociat amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, amb la mateixa Secretaria General, i aquest és un document que té dos tipus d'elements: uns elements d'assignació d'obres i responsabilitats a cada Administració –i això està acordat, perquè, diguem-ne, es va dir: «Escolti'm, aquesta els toca a vostès; aquesta ens toca a nosaltres. Molt bé»– i, després, té un segon element, que és el de les autoritzacions amb les consignacions pressupostàries, i aquest –és obvi– és un acord que no poden prendre ni el Ministerio de Medio Ambiente, ni el Departament de Medi Ambient o el Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, sinó que els que l'han de prendre són els respectius governs en ple.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, jo, una vegada més, voldria dir que l'escrit del conveni, l'assignació de quines obres ha de fer cadascú, un calendari d'execució..., tot això és allò de què nosaltres hem estat parlant i el que resta pendent de fer i, per tant, resta pendent que els governs donin el plàcet a les inversions econòmiques, més enllà de les consignacions d'aquest any..., són les qüestions, diguem-ne, de, ja, finançament global de l'obra, i jo estic confiant que arribarem a un acord, malgrat, doncs, que a vegades aquest, perquè és un tema que interessa molt a la gent de Lleida, doncs, sigui especialment polèmic, generi titulars que, si van en pro o que, finalment, això es faci, a mi ja em sembla bé; si van destinats, simplement, a crear un clima de picabaralla que ho dificulti, a mi em semblaria molt malament.

Aclarit això, deixi'm dir-li unes quantes coses. Home, no ens pot acusar..., ens pot acusar de moltes coses, senyor Nadal, però, d'improvisació, jo crec que no, no? Perquè, home, la gent de Tarragona coneix que no hi ha hagut improvisació per part del Govern de la Generalitat, no? I, quan dic Tarragona, dic les comarques tarragonines, en el seu sentit cada vegada més ampli. Gràcies al fet que en un moment determinat es va fer una llei al Congrés de Diputats que va facultar el dit minitransvasament, avui dia, aquesta sequera, segurament, doncs, no afectarà o afectarà molt poc la gran majoria de llocs a les comarques tarragonines, fins i tot, les que s'estan incorporant, aquest any, a la zona servida per l'aqüeducte, no? Per tant, jo penso que aquesta imprevisió que vostè diu és tot al contrari; és previsió.

Miri, una de les obres que el Govern ha fet més els darrers anys és l'extensió de xarxes d'abastament: xarxa d'abastament de tot el Consorci de l'Ebre, no? Però també xarxa d'abastament del Ter-Llobregat, que cada vegada està servint més municipis. O xarxes d'abastaments molt més menudes. Vostè coneix, segurament, la

de tota la zona que va des de Garriguella fins a Palau-saverdera, o al Bages, que vostè també abans ha esmentat, o, concretament, a diversos municipis del Solsonès, que en aquests moments es troben en obres, o a moltes comarques de Lleida. Per tant, nosaltres creiem, sincerament, que, pel que fa al repartiment dels cabals existents, amb la paraula «improvisació» no ens sentim excessivament alludits.

I, des del punt de vista de dir: «Home, ens falten recursos externs. Facin vostès alguna cosa per aquests recursos», bé, jo encara em sento menys improvisador, perquè, justament, abans-d'ahir vaig estar a una de les institucions europees, a la presentació de l'estudi de viabilitat econòmicofinancera –que, entre altres coses, vol dir «recerca de recursos»–, per una d'aquestes solucions, que vull recordar, tot sigui dit, que no és la solució que el Govern hagi proposat, encara oficialment, com la solució, perquè entén –i voldria acabar aquí dient que evidentment em plau el que vostè ha dit i crec que així ha de ser–..., de recercar al màxim un nivell de consens social entre almenys les grans forces polítiques d'aquest país, perquè òbviament la resolució d'aquests dèficits sí que requerirà mesures importants, i, com que caldran aquestes mesures importants, és bo que hi hagi aquest consens que vostè proposa i que jo ja li dic d'entrada que accepto i que fins i tot voldria ampliar a través de donar-los a vostès tota la informació que els cal.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió fins aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, i dels secretaris primer, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball, la consellera de Justícia i el conseller de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió. Prego que guardin silenci.

Preguntes

D'acord amb l'ordre del dia, correspon ara el capítol de preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

7770

Pregunta al president de la Generalitat sobre les tarifes dels peatges de les autopistes a Catalunya

La primera pregunta és sobre les tarifes dels peatges de les autopistes de Catalunya, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup tindria interès a conèixer el capteniment del Govern davant la situació d'un sistema d'autopistes de peatge a Catalunya en greuge comparatiu amb altres vies de circulació ràpida gratuïtes a l'Estat, i de manera particular el preu de les tarifes en aquelles autopistes que són concessió de la Generalitat i les solucions que pensa adoptar el Govern que vostè presideix per reduir l'impacte d'aquest cost sobre els usuaris d'aquestes autopistes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per contestar, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

En totes les autopistes, les que són de titularitat de la Generalitat i les que no, la nostra política en aquests últims temps ha estat –i crec que eficaç– de rebaixa dels peatges. És la política que seguirem practicant.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. No ben bé refets del tot de la seva capacitat de síntesi dialèctica, voldríem fer-li constar com el malestar general existent a la societat catalana davant d'aquest fet, que es manifesta a Tarragona, a Cubelles, a Vallirana, davant també la inversió pública de l'Estat en l'àmbit de les infraestructures, ha dut a la mobilització de sectors importants de la nostra societat, i ha estat justament aquesta mobilització la que ha dut el seu Govern a negociar.

Hi ha un greuge comparatiu de Catalunya amb les autovies gratuïtes de la resta de l'Estat. Aquí les infraestructures de peatge són d'un itinerari forçat, perquè no hi ha trajecte alternatiu, i duu conseqüències negatives per a les butxaques dels usuaris normals: els que han d'anar a treballar; els que han d'anar a estudiar; els empresaris, que veuen els seus productes amb un sobrecost pel peatge; els transportistes, que traginen les seves mercaderies amunt i avall, amb un cost suplementari; els turistes, que han de pagar aquí per un servei a Catalunya que troben gratuït a la resta de l'Estat. Per això hem de pensar en solucions que posin fi a aquesta discriminació. Cal negociar per rebaixar els peatges, cal negociar per fer més assequible el servei a la butxaca de la gent.

Però resulta que les autopistes amb concessió de la Generalitat són les que tenen un preu més car, i per això la solució del peatge a l'ombra és per nosaltres una mala solució, perquè els ciutadans continuen pagant de forma indirecta, perquè ho paguem entre tots a través de la Generalitat, no els usuaris sinó el conjunt dels contribuents. Si Catalunya té un dèficit històric en inversió pública per part de l'Estat, és l'Estat qui ha de pagar el deute, i no la Generalitat. Per això l'objectiu del rescat ha de ser un objectiu prioritari a través del dèficit fiscal, dels impostos especials, d'un impost extraordinari sobre els beneficis de les autopistes, o bé a través de la generalització del peatge a tot l'Estat.

El que no pot ser és que continuem sent ciutadans espanyols a l'hora dels deures, però ciutadans catalans a l'hora dels drets, en aquest cas amb inferioritat de condicions de la resta de ciutadans de l'Estat. Perquè Catalunya, senyor president, ja n'està farta, de pagar des de tots els seus estaments socials i professionals.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Som conscients perfectament del malestar que hi ha sobre això. L'únic que li vull dir és que aquest malestar –en molts aspectes justificat– no el podem contestar amb falses promeses ni amb demagògia, no podem contestar dient que es faran coses que sabem que, almenys durant molt de temps, no es podran fer. Hi han uns drets i unes obligacions legals que hem de tenir en compte, i més en un moment que cada vegada més ens haurem de referir als privats, ens haurem d'adreçar als privats per a segons quines inversions.

En tot cas, el que li vull dir és que el rescat total i absolut no està a l'abast ni del Govern de la Generalitat pel que fa a les nostres autopistes, ni –crec sincerament– del Govern de l'Estat pel que fa a les restants. I crec que la solució dels peatges..., i cito ara un document d'inspiració socialista; diu: «La solució dels peatges no hauria de buscar-se tant en la desaparició absoluta del peatge, sinó en la recuperació pública dels beneficis que genera.» I en aquesta línia estem d'acord i hi estem treballant.

I hi estem treballant, a més, sense que..., el calendari de com s'hi ha treballat demostra que, abans de totes aquestes mobilitzacions que hi han hagut, nosaltres –vull dir Govern de la Generalitat i Convergència i Unió–, hi vàrem treballar. La prova és que la primera cosa, i molt important, que es va aconseguir va ser precisament la modificació de la Llei de l'IVA, per cert amb moltes oposicions de diversos grups polítics, alguns dels quals estan representants en aquesta cambra; es va reduir del 16 al 7%. Va ser el primer, diguem-ne, progrés important, juntament amb d'altres, que tots ells estaven concretament en el nostre programa electoral, tant de l'any 1995 –al Parlament de Catalunya– com del 1996 –Corts Generals, eleccions espanyoles.

I a partir d'aquí s'han fet tota una sèrie de coses, algunes amb autopistes que depenen de la Generalitat, que evidentment tenen l'inconvenient que són més recents i algunes d'elles més cares, perquè són molts túnels o són traçats molt i molt, orogràficament, complicats, però també aquí s'han fet rebaixes tant en el túnel del Cadí com en els túnels de Vallvidrera, com concretament a l'autopista Sant Cugat - Terrassa - Manresa; o bé, per exemple, com l'aplicació del criteri de peatge tou fins aconseguir que fos l'autopista més barata de tot l'Estat, que és el tram Sitges - El Vendrell, on ja, també molt abans que hi hagués qualsevol mobilització, de les més recents, també molt abans d'això ja vàrem —la Generalitat— fer una aportació econòmica perquè aquest tram Sitges - El Vendrell pogués ser especialment baix de preu.

A part d'això, la Generalitat ha impulsat..., l'únic que pot fer en algunes coses és impulsar, perquè no és competència seva, però l'ha impulsat i hi ha estat present, i per tant accepta el mèrit i el demèrit que hi pugui haver, la negociació entre Foment, ACESA i la mateixa Generalitat, i els resultats són prou importants, perquè, per exemple, el fet que la barrera de Mollet, posem per cas, passés de costar..., concretament costava 265 pesetes, a costar-ne 160, posem per cas. O, per exemple, que la B-30...

El president

Senyor president, ha acabat el seu temps.

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la signatura amb el Govern de l'Estat d'un acord per al finançament del canal Segarra - Garrigues

La segona pregunta al president de la Generalitat és sobre la signatura amb el Govern de l'Estat d'un acord per al finançament del canal Segarra - Garrigues, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Les notícies referents al Segarra - Garrigues es compten per decepcions. Amb motiu de la fira de Sant Josep, a Mollerussa, la ministra Tocino va negar qualsevol mena d'acord sobre el finançament del canal. Quan creu que aquest serà possible?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Entenc que quan diu «quan serà possible» es refereix a l'acord, no al canal, m'imagino. Bé, nosaltres ens proposem fer el màxim esforç possible perquè aquest acord es pugui signar abans que s'entri ja en la negoci-

ació final, l'últim tram de negociació del pressupost de l'any 2000. Ara, li he de dir amb tota sinceritat que no depèn només de nosaltres. Nosaltres farem tot l'esforç que calgui en aquest sentit, però no depèn només de nosaltres.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies. El que ha passat en les darreres setmanes amb el canal Segarra - Garrigues és bastant més que la continuació de la llarga llista d'entrebancs i incompliments que ve patint aquesta obra. I no és que no sigui greu la constatació que haurà passat una nova legislatura i durant aquests quatre anys l'únic avenç perceptible sigui l'acord en el repartiment de cabals perquè Govern central i Govern català hagin estat incapaços de posar-se d'acord amb el finançament de l'obra. Aquesta vegada hi ha hagut una desautorització rotunda dels dos consellers del seu Govern que havien anunciat la immediata signatura de l'acord del finançament per part de diferents càrrecs del Govern central i de manera molt particular de la ministra Tocino, que en plena fira de Mollerussa es va quedar tan ampla afirmant que ni hi ha acord, ni en el que resta d'any n'hi haurà.

Aquestes afirmacions indiquen, d'una banda, el poc interès que el Govern central té de tirar endavant el canal i, en tot cas, indiquen també l'escassíssima prioritització que donen a una obra importantíssima per a les terres de Ponent. Però a més d'això, indiquen que en aquests moments des de Madrid passen de vostès, i que quan vostès gosen criticar algun ministre espanyol aquí els castiguen fent-los perdre votacions i, en canvi, quan la ministra Tocino desautoritza dos consellers i ajorna *ad kalendas graecas* una signatura anunciada, no hi ha cap resposta mínimament contundent per part del Govern de la Generalitat; de fet, no hi ha resposta.

I això és el símptoma que, una vegada més, tot i jugar en condicions difícils, des de Madrid han guanyat la partida, en aquests moments se senten més forts que mai i es permeten desafiaments i desautoritzacions com si tinguessin la majoria absoluta. És temps de quaresma, de dejuni, d'abstinència, però tal com van les coses passarà pasqua i a nosaltres ens continuarà tocant la penitència: arengada per als catalans! Que continuïn pagant a Madrid! Que continuïn pagant peatges per tot! I els canals per al proper segle, i si de cas. I vós, president, suposo que continueu comprant paciència, i potser ja és hora de canviar de remei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

El president de la Generalitat

Bé, vejam, a aquest canal li passa una cosa bastant empipadora, no? Quan el Govern és del PSOE, el PP ataca molt que es faci el canal, i el PSOE diu que no, i

7772

al revés, quan el govern és del PP, el PSOE també diu que es faci el canal, i aleshores el PP diu que no. Això és el que passa. I els únics que ho demanem d'una manera sistemàtica, sempre –a part de vostès, que també ho demanen–, som nosaltres, és Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci!

El president de la Generalitat

Bé, això va exactament així. I amb uns i altres –Govern del PSOE, Govern del PP, que vol dir senyora Tocino o senyor Borrell, en el seu dia, perquè en aquella època Medi Ambient depenia d'en Borrell–, quan has arribat a un acord, resulta que et desmenteixen. Li puc assegurar que a mi em sap tan greu o més que a vostè.

Però de tota manera no tot són males notícies. A part que nosaltres seguirem pressionant, ja li dic que espero que el Govern entendrà que aquesta actitud no pot continuar així, però la situació a part d'això és la següent, i no tot són males notícies. Primera, hi ha un compromís del Govern de la Generalitat d'aportar 110.000 milions en vint-i-cinc anys; ara, hi ha d'haver, aleshores, el compromís del Govern central –que és el que es negocia– d'aportar en aquest període de temps 54.000 milions. Bé, nosaltres sols no podríem fer-ho, això és una realitat, però entre els dos ho podem fer, i espero que aconseguirem que ho acceptin.

Però mentrestant el Govern de la Generalitat, i alguna cosa també el Govern central, però molt més el Govern de la Generalitat, està actuant: per exemple, no ja únicament en concentracions parcel·làries, sinó a tirar endavant des d'ara una obra que forma part del Segarra - Garrigues i que vostè coneix prou bé, que és, per exemple, tot el tema del regadiu del Segrià sud, que concretament es necessitarà aquest any. Aquesta és una molt bona notícia; si no, vagin-ho demanant als onze pobles que estan afectats, des de Maials, Seròs, Llardecans, etcètera. Bé, per tant, aquesta és la situació: nosaltres seguirem pressionant, però mentrestant allò que podem fer directament ja nosaltres des d'ara, per exemple el Segrià sud, el tirarem endavant; la constatació parcel·lària a la part de dalt també, l'estem tirant endavant, i tota una sèrie d'obres menors, és veritat, però que també són necessàries, les tirarem endavant.

Esperem que finalment, mani el PSOE, mani el PP, algun dia l'Esperit Sant als uns i als altres ens il·luminarà i el canal tirarà endavant. Després de tot, l'Esperit Sant utilitza aigua –com vostès saben– per a la seva actuació. (*Rialles.*)

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora la commemoració del vintè aniversari dels ajuntaments democràtics

La tercera pregunta és sobre com valora la commemoració del vintè aniversari dels ajuntaments democràtics, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. El nostre Grup voldria saber quina valoració fa el president i el seu Govern de l'evolució dels municipis catalans en els darrers vint anys i quin és el paper institucional i polític que atribueix al món municipal el president i el seu Govern.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Primer, començo per la segona pregunta. El paper institucional i polític que el Govern de la Generalitat atribueix als ajuntaments és molt important. Sense ells, evidentment, l'acció general al país, per més que hi haguessin governs centrals, governs autonòmics, etcètera, no es podria dur, no es podria anar endavant.

I, pel que fa referència a la data, que vostè deia, doncs, també la considerem molt important pel que representa aquesta data, que és el vintè aniversari de consolidació, en general, de la democràcia, però més especialment de la municipal i de valoració del paper –com li deia– que han jugat i juguen els municipis al servei dels ciutadans i al servei de la vertebració del país.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, la seva fe municipalista és perfectament descriptible i no veig pas que l'Esperit Sant hagi baixat a inspirar-lo. En tot cas, el nostre Grup el que creu és que aquest és un tema, senyor president, que a vostè i al seu Govern els ha fet sempre molta mandra i que s'ha plantejat amb una autèntica contradicció respecte a les seves primeres afirmacions a la meua segona pregunta. I ens sembla que, tant pel que fa a les lleis territorials que van definir el marc competencial al món municipal, com pel que fa al Fons de cooperació municipal i a la seva dotació, escassa i bloquejada des de fa uns quants anys, com pel que fa a la manera d'aplicar el Pla únic d'obres i serveis, com pel que fa a la pràctica inoperància de la Comissió de Govern Local, com pel que fa a la constant interferència en el principi de l'autonomia municipal de la legislació sectorial que ha impulsat el seu Govern, com pel que fa a les relacions institucionals, tal com se les ha plantejat la Presidència del Govern de la Generalitat i les diferents conselleries que integren el seu Govern, com pel que fa a la reciprocitat fiscal entre el Govern de la Generalitat

i els ajuntaments de Catalunya i l'atribució de criteris clars pel que fa a les obligacions d'uns i altres en la dotació de terrenys per a la construcció d'equipaments, la seva visió del món municipal català és més aviat d'un cert menysteniment.

I nosaltres creiem que hi ha hagut una culminació en aquest menysteniment amb l'actitud que ha mantingut el president de la Generalitat de Catalunya i el seu Govern pel que fa a les relacions –com a mínim, que nosaltres puguem jutjar– amb la Federació de Municipis de Catalunya i pel que fa a la nul·la voluntat de promoure i impulsar el Segon Congrés de Municipis de Catalunya, que hauria donat una nova visió del món municipal català en una data tan significativa com aquesta.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Si, realment, el capteniment del Govern de la Generalitat respecte als municipis fos el que vostè, il·lustre senyor diputat, acaba de descriure, ni la Generalitat hauria pogut fer tot el que ha fet en tot el territori de Catalunya, ni els ajuntaments haurien pogut millorar el seus municipis de la manera com ho han fet. La millora que hi ha hagut a tots els municipis de Catalunya no seria possible si la situació fos la que el senyor Nadal acaba de descriure. De fet, nosaltres, el Govern de la Generalitat, per exemple, aquest any, haurà incrementat les seves aportacions directes als municipis d'un 18%, que puja a un total –als poders locals, en general– d'uns 65.000 milions de pessetes.

I vull fer-li notar, senyor Nadal, que de vegades, durant tots aquests anys, alguna acció de suplència hem fet davant del defalliment o incompliment que, per part dels governs centrals, hi ha hagut respecte a l'acció municipal. Perquè jo recordo que l'any 82 un dels grans arguments del programa electoral del PSOE i del PSC va ser, precisament, l'increment de les aportacions als municipis. I no va ser així, sinó que van baixar precisament –percentualment, van baixar. I ara, concretament, si fem la comparança entre l'any 80 i l'any 95, amb tretze anys entremig de govern socialista, veiem que el que correspon als municipis de la despesa general de l'Estat ha passat del 10,7 a l'11,2; això no són dades de la Generalitat, són dades, concretament, del Ministeri d'Administracions Públiques. Per tant, realment, per part socialista, hi ha hagut no diré uns menysteniments, però, almenys, una consideració molt i molt modesta: un 0,5% d'increment. Bé, això, ho hem mirat de suplir aquí, a Catalunya, i crec que en conjunt s'ha fet, i el resultat és a la vista: només cal visitar els municipis, des dels més grans als més petits.

I voldria també que quedés ben clar que qualsevol intent d'apropiar-se qualsevol cosa –i de vegades es critica si aquest s'apropia això, allò, el de més enllà– no té sentit ni respon a la realitat, i no en tindria que la Generalitat tampoc es desentengues de tots els municipis

de Catalunya, entre altres dels 633 municipis governats concretament per Convergència i Unió.

Per tant, li vull dir, senyor Nadal, que estigui tranquil: nosaltres, que tenim com un gran objectiu el reequilibri territorial de Catalunya, sabem que, sense els organismes locals –i, sobretot, els ajuntaments–, això no és possible, i aquesta ha estat la nostra actuació fins avui i ho seguirà essent.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora la suposada pèrdua de pes de l'economia catalana en el conjunt de l'Estat

La quarta pregunta és: com valora la suposada pèrdua de pes de l'economia catalana en el conjunt de l'Estat? Formulada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, darrerament han aparegut veus –interessades o no– que volen incidir sobre una suposada pèrdua de pes de l'economia catalana dins del conjunt de l'Estat. Com s'entén, doncs, que el motor de la indústria espanyola segueixi sent la catalana, que les exportacions catalanes siguin les que més han crescut els darrers anys i que Catalunya sigui la comunitat que atreu més inversió estrangera arreu de l'Estat?

És cert, però, que darrerament s'han fet públiques les conclusions del treball dut a terme pel grup de treball GTI-4, constituït per la Cambra de Comerç de Barcelona, el Círculo de Economía, Foment del Treball Nacional i la Fundació RAC, sobre la dotació, finançament, gestió d'infraestructures de transport i activitat econòmica a Catalunya. El treball d'aquest grup, tot i que centra la seva anàlisi, bàsicament, en la regió metropolitana de Barcelona, fa una diagnosi que em sembla interessant i que, en bona part, compartim, i diu, aquesta diagnosi, que l'àmbit de la regió metropolitana de Barcelona presenta dèficits significatius en infraestructures, que es constata l'endarreriment de tots els grans projectes: tercera pista de l'aeroport, TGV, ampliació del port, xarxa bàsica de carreteres, N-II, N-340, quart cinturó... Aquest dèficit i els endarreriments poden generar colls d'ampolla que limiten el creixement i que, en definitiva, disminueixen la capacitat competitiva del teixit productiu català.

Aquesta problemàtica s'atribueix, fonamentalment, a la manca d'inversions de l'Administració central a Catalunya, que ha generat un greuge comparatiu molt important respecte a altres zones de l'Estat.

El que voldríem conèixer, senyor president, des del nostre Grup, són aquells indicadors reals de conjuntura de l'economia catalana per tal de saber si això és cert o no. Si més no, en el període que va des de l'ingrés de l'Estat espanyol i, per tant, de Catalunya a la Comuni-

7774

tat Europea, quina ha estat l'evolució de l'economia catalana i què ha suposat aquesta incorporació per a nosaltres, els catalans. Considerem que aquest període seria el que es considera un cicle econòmic complert i, per tant, significatiu en termes econòmics.

Per tant, senyor president, la pregunta és: quina és la valoració que fa el president de la Generalitat de Catalunya sobre la suposada pèrdua de pes de l'economia catalana en el conjunt de l'Estat?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, efectivament, de vegades sembla que uns i altres parlin de països absolutament diferents, no?, perquè, vejam, mirem les dades –mirem les dades. Per exemple, creixement del PIB del 1986 a 1998: Catalunya, anyal, la mitjana ha crescut un 3,18; a la resta d'Espanya, un 2,92. Producte interior brut: l'increment de Catalunya ha estat, diguem-ne, acumulat, de taxa acumulada, el 8,85, i a la resta d'Espanya, el 8,21. Ocupació –important–: Catalunya ha crescut anyalment 2,10; la resta d'Espanya, 1,53. Atur: ha disminuït..., no, estem parlant del 86 al 98, o sigui que aquí tothom es pot posar medalles, però sempre n'hi ha un que se la pot posar, que és Convergència i Unió, perquè és el que sempre (*rialles*), el que sempre hi ha estat; aquest no ha canviat. Bé, l'atur: doncs, bé, l'atur ha baixat a Catalunya un 6,28% de mitjana, i a la resta d'Espanya, un 2,59, no?

Exportació –i vostès saben que l'exportació ve a ser una mena de compendi del que se'n diu la competitivitat i la salut econòmica d'un país–: la taxa acumulativa d'increment del 86 al 98, de Catalunya, és el 12,01, i el de la resta d'Espanya és el 9,32.

O bé, per exemple –seguim amb això–, què representa l'exportació sobre el producte interior brut de Catalunya? –això també és important de cara a saber el dinamisme, la capacitat d'obertura internacional. Bé, en el cas de Catalunya, representa el 27,5, i en el cas d'Espanya representa el 19,6.

Com ha evolucionat –això que vostè em preguntava sobre la mitjana– el PIB català comparat amb el PIB mitjà de la Unió Europea? Bé, doncs, concretament, l'any 86, el PIB català era el 85 sobre 100 de l'europeu, i ara és del 99,1 –el 96. I ara, segurament, deu ser entre el 100 i el 101, però no ho tenim clar. Espanya, que aleshores era el 65, doncs, ara ha passat al 78. O sigui que, tot i estar més baix que nosaltres, ha crescut menys.

Per tant, totes les dades que fan referència... –objectives, per altra banda, i que no són pas de la Generalitat–, totes aquestes dades indiquen que no és cert que hi hagi aquesta pèrdua ni de competitivitat, ni de pes econòmic. Si miréssim el que ha estat la inversió estrangera, exactament igual, sobretot quant al que és la inversió estrangera industrial, que ha arribat a pujar –concreta-

ment, l'any passat– a un 38,8%, o sigui, pràcticament un 39%. I, com això, més dades li podria donar.

Que ara, a més, hi hagi –i és molt bon senyal, això– gent de la societat civil –i n'estem molt contents, perquè fa anys que ho estem dient des del Govern de la Generalitat i ho intentem negociar amb el PSOE i amb el PP, i no sempre amb tot l'èxit que voldríem, com aquest Parlament, de vegades, ens ha retret–, gent de la societat civil –i, no cal dir, tot aquest Parlament– que digui...

El president

Moltes gràcies per la seva disciplina, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de la visita del primer ministre del Quebec

La cinquena pregunta és sobre la valoració de la visita del primer ministre del Quebec. Formulada pel Grup Popular, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor president de la Generalitat, avui, més que mai, i de la forma com el veig i per raó de l'excitació que a vostè li produïxen determinades entrevistes institucionals, allunyades, des de la nostra opinió, del que hauria de ser una pragmàtica constatació de les evidències, considera el president de la Generalitat que els ciutadans compartixen les seues valoracions relatives al Quebec, amb motiu de la visita del primer ministre, la setmana passada?

El president de la Generalitat

Bé, jo...

El president

Té la paraula el president...

El president de la Generalitat

Sí, perdó.

El president

Endavant, endavant! Té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, no tenim cap enquesta directa sobre això, però, per altres que, potser, podria considerar-se que ens ajuden a entendre-ho, jo diria que sí. I, en tot cas, he de dir que l'acolliment que va tenir en els àmbits, forçosament, diguem-ne, si vostès volen, una mica reduïts, en els quals totes aquestes visites es produeixen, en honor al Quebec, he de dir que sí: en aquells actes que puc comparar amb altres visites –de vegades, de països molt més importants, de representants d'altres de molt més

importants—, li puc dir que jo crec que la visita del senyor Bouchard, el primer ministre de la província del Quebec, va ser ben acollida.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, jo vaig tenir l'oportunitat de mantenir una entrevista amb la ministra —em sembla que es diu així— de Relacions Internacionals del Quebec, i li asseguro que es quedaria «asombrat», senyor president, del contingut d'esta entrevista Catalunya-Quebec, Quebec-Catalunya, el contingut de la qual me reservo per a millor oportunitat, però esta entrevista no la canvio ni per cinc mil duros. (*Rialles.*)

Vostè, senyor president de la Generalitat, que no és infal·lible, doncs, a vegades també és víctima dels excessos verbals i de l'acalorament que li genera lo seu instint independentista, i últimament estos excessos, senyor president, se manifesten en vostè de manera recurrent, ja sigui en Lituània, per a l'autodeterminació, ja sigui en la seua visita al Canadà, el 1996, ja sigui a Catalunya la setmana passada, però sempre amb un denominador comú, és a dir, amb desmentits posteriors per raó de les seues temptacions i perquè a vegades el seu subconscient lo traeix. És a dir, primer va ser Lituània, perquè la comparació amb Catalunya, llavors, estava de moda; el 1996, al Quebec lo reben a vostè com a model d'independència, i a les poques hores a Ottawa, és a dir, a la capital federal, se presenta vostè com a exemple de la unitat. Aquí a Barcelona, lo primer ministre recolza la seua reivindicació sobiranista i, a l'endemà, vostè rebaixa la seva exaltació de Quebec. Al final, l'ensalada de l'ambigüitat: Quebec referent de Catalunya.

Ara, senyor president, i a la vista d'este petit historial, la pregunta ja és una altra, és a dir, quin és lo senyor Pujol autèntic: lo de Lituània, lo d'Ottawa, lo de Quebec, lo de la setmana passada a Barcelona? I, permeti'm una afirmació, senyor president, que crec amb tota convicció: comparar Catalunya amb el Quebec és comparar, senyor president, la gimnàstica amb un tap de suro. (*Rialles.*)

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, si per més de cinc mil duros em pot donar aquesta entrevista, ja m'ho dirà, no?, perquè tampoc deu ser tan important si només val cinc mil duros, si no és que vostè, per algun instint —no independentista, en aquest cas—, estigués disposat a donar-la per preu baix.

Escolti una cosa, miri, el senyor Pujol, quin és? Doncs, miri —i el que pensem del Quebec i de Lituània i del que sigui, no?—, jo li llegiré un tros del discurs que vaig fer,

doncs, en el sopar en honor a Monsieur Bouchard —ja hi eren, però, de tota manera, els el llegiré, perquè, posats a dir què és el que pensa... Per què és un referent el Quebec —i qui diu «Quebec» altres països—, per què és un referent? Jo deia: «Hem sabut valorar sempre el mèrit de mantenir la pròpia identitat submergit, com està, en un món anglosaxó.» Evidentment, els que no són catalanistes —deixim-ho dir— ni nacionalistes no ho valoren i, realment, ja els estaria bé, ni se n'haurien assabentat si un bon dia, pel que fos, tot el Quebec s'hagués posat a parlar en anglès. Però això hauria estat una agressió a un país que és el Quebec i, de retop, hauria estat una agressió a Catalunya i a tots els països que intenten defensar la identitat. Deia: «Un món que està submergit en el món anglosaxó, un món que té la llengua més poderosa del món, un món que és capdavanter en l'economia, en la tecnologia, en l'*entertainment*, en la política, amb demografia molt forta..., que un país com el Quebec hagi resistit, malgrat això, sempre ho hem sabut valorar. O que un país com Lituània, que, en part, Lituània hagi resistit quaranta anys de persecució, d'exili de centenars de milers i de milers de lituans, de voluntat de canviar la base demogràfica del país, d'empobriment sistemàtic, i que aquest país ho hagi resistit i que, al cap de quaranta anys, quan ha pogut, hagi tornat a aixecar el cap, nosaltres ho valorem molt positivament, i ens n'alegrem, i ho aplaudim, i considerem que en això és un referent.»

També deia jo al primer ministre del Quebec: «Cada país, cada nació, té característiques pròpies; el Quebec té les seves, i Catalunya, les seves. Per tant, els seus plantejaments, en part, també són diferents. Però tenen en comú que defensen la seva identitat; que la defensen perquè volen ser el que són i perquè, des del que són, es volen projectar ambiciosament cap al futur. I tenen en comú una altra cosa: que ho fan pacíficament i democràticament. I és per això que el Quebec, no pels seus plantejaments concrets, polítics —que cada país té els seus—, sí que és un referent nostre.» I deia una altra cosa, encara: «Hi ha una altra cosa que ens entrelliga, que és que...» (*Remor de veus.*) Deia... Perdó.

El president

Ho lamento molt, però jo haig d'aplicar el Reglament (*Rialles.*)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política hidràulica

L'última pregunta al molt honorable president de la Generalitat és sobre la política hidràulica. Formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, el nostre país està patint una disminució de les reserves d'aigua, que posa en perill l'abastament domèstic, agrícola i industrial, tal com va succeir l'any 1990. Un fet del tot previsible, ja que Catalunya és un país mediterrani, per la

7776

qual cosa sotmès a sequeres cícliques. Des del nostre punt de vista, creiem que hem arribat a aquesta situació per la manca de planificació i la negligència en la gestió del seu Govern i la seva dependència de les exigències de les hidroelèctriques. Què pensa fer el Govern per acabar amb aquest desgavell? O sigui, quin és el capteniment del Govern en relació amb la política hidràulica?

El president

Per contestar, té la paraula...

El president de la Generalitat

En aquest moment nosaltres estem fent una política de sensibilització, que entenem –per experiències que ja tenim d'altres vegades– que ens permetrà un 20% de disminució del consum d'aigua domèstica. I seguim aplicant tota una sèrie de decrets –ja antics alguns d'ells, d'altres de més recents– d'estalvi d'aigua a la indústria. Pensi, per exemple, que el Decret d'estalvi d'aigua a la indústria representa un estalvi equivalent al consum d'una ciutat de 400.000 persones, o sigui que no ha estat pas un decret inútil, ni innocu, ni inoperant. I el mateix es fa també amb altres decrets, com, concretament, per exemple, determinades condicions que es posen en el camp de la construcció actualment, etcètera.

Bé, si malgrat això, doncs, es veu que la situació s'agreuja més, s'haurà de fer un decret actuant, restringint el que es considera usos no prioritaris, com són el reg agrícola, el reg no agrícola, els aprofitaments hidroelèctrics i els cabals circulants.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, això és un pedaç. Miri, un bon Govern, el que ha de fer és gestionar els recursos del seu país, com és l'aigua, tenint en compte que és un bé escàs i que ho ha de fer d'una manera sostenible, o sigui que, d'aquests recursos naturals, també en puguin gaudir les generacions futures. En canvi, vostès, el que fan és gestionar l'oferta: vinga concedir aigua a qui la demani i, si no n'hi ha prou, doncs, la farem arribar del Roine. Vostès no preveuen res; ens fa la sensació que la meitat dels gestors hidràulics del seu Govern planifiquen des de la seu de FECSA o d'Enher i, l'altra meitat, mirant la televisió, a veure si el senyor Picó anuncia pluja i així poder anar fent la viu-viu.

El Pla hidrològic de les conques internes, que és aquesta eina de planificació, està desfasat, amb dades de població i consum d'aigua inflades, que li serveixen de coartada per reivindicar el transvasament del Roine. En un període de sequera com el que estem patint, el seu Govern comet la irresponsabilitat de portar a terme desembassaments irregulars. Durant l'estiu del 1998 –l'any passat–, el seu Govern va desembassar 24 hectòmetres cúbics d'aigua de reserva del sistema Sau-

Susqueda, que haurien servit per abastir l'àrea de Barcelona, durant dos mesos, de consum de boca. Les llenzen per al consum de boca, com he dit, però, en canvi, serveixen perquè les hidroelèctriques continuïn mantenint la seva quota de producció energètica i de benefici.

En un país deficitari com el nostre i que se suposa que vostè coneix, el seu Govern potencia la construcció de camps de golf –uns cinquanta-cinc, en aquests moments–, que necessiten, per regar, l'equivalent al consum d'aigua d'una ciutat de 15.000 habitants. (*Remor de veus.*) Porten a terme una política de concessió d'aigua que és un caos organitzatiu, com ja vàrem explicar en el cas Puigneró, i n'hi ha tantes, de concessions, que sovint deixen secs molts trams dels rius de les conques internes. Un exemple: des de Castellgalí a Castellbell i el Vilar, al Bages, en quatre quilòmetres de riu, set concessions de més de cinc mil litres d'aigua per segon. En definitiva, manca de planificació, negligència i connivència amb alguns sectors, la qual cosa demostra que el seu Govern és dèbil, sotmès a les pressions dels poderosos i incapaç de gestionar.

Cal reduir el consum, reutilitzar els recursos disponibles, mantenir els cabals ecològics i planificar amb dades fiables. Li exigim que faci una gestió eficient de l'aigua, és el seu deure com a governant...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Boada i Masoliver

...d'un país on l'aigua és un bé escàs.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable...

El president de la Generalitat

Primer, cap connivència. Els desembassaments que es fan –que es decideixen, a més, concretament, cada any, el mes d'abril– es fan tenint en compte, fonamentalment, les necessitats i les demandes dels regants, i això va ser així l'any passat, i ho serà també aquest any. Evidentment, tenint en compte el que li he dit abans: que, bé, s'haurà de tenir ben present el perill que tenim aquest any de sequera.

Home, vostè diu: «No preveuen.» Home, com és possible que digui: «No preveuen»? Per exemple: no va ser previsió fer portar aigua de l'Ebre al Camp de Tarragona? –per cert, amb l'oposició, en aquella època, de la seva força política. Per cert, fa quatre dies, un alcalde del seu partit, que en aquella època s'hi va oposar, ara ens demana –ja la hi portarem; concretament, arriba ara, el mes de juliol– l'aigua que aleshores va rebutjar. Qui és qui no va ser previsor: vostès o nosaltres? No van ser previsors vostès.

Però, en fi, en tot cas, un cas clar: la portada de l'aigua al Camp de Tarragona, que, si no s'hagués fet, en

aquest moment, realment... No, ara no; ja fa una pila d'anys que, per la sequera –no dels anys de sequera, sinó fins i tot dels anys de pluja–, ni el turisme, ni l'*entertainment*, ni la indústria, ni l'agricultura, ni el creixement demogràfic s'haurien pogut sostenir.

No em parli tampoc de manca de previsió, perquè acabem d'inaugurar, per exemple, la portada d'aigües, concretament, al Garraf i a l'Alt Penedès, o bé perquè es va portar, fa tres o quatre anys, l'aigua, concretament, a la Costa Brava centre, o perquè –d'una manera més modesta, però molt important i de molta transcendència per a la gent d'allà– s'han fet totes les portades d'aigua a les Garrigues, a la vall del Sió, a la vall del Corb, i s'han fet a Catalunya desenes i desenes de pous. El cas és, doncs, que, per tant, aquesta previsió hi ha estat, i ara també hi és, i a més confio que, concretament, podrem evitar, doncs, situacions d'extrema gravetat.

Per la resta, tenim sobre la taula, posat sobre la taula, el tema de la portada d'aigua de l'Ebre i del Roine. De les dues alhora, en parlem. Per què? Home, perquè és millor poder negociar amb dues cartes que amb una de sola i per evitar segons quines crítiques que se'ns han fet, concretament, a fora de Catalunya.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

El cas...

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Hem acabat el capítol de preguntes al molt honorable senyor president; iniciarem ara les preguntes al Consell Executiu.

— Preguntes acumulades relatives a les extraccions il·legals d'àrids fetes durant les obres de construcció de l'autovia del Llobregat i de l'anomenada pota sud (tram. 310-00494/05 i 310-00495/05)

La primera pregunta al Consell Executiu és sobre les mesures a prendre respecte a les extraccions il·legals d'àrids fetes durant les obres de construcció de l'autovia del Llobregat i de l'anomenada pota sud. Formulada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Si em permet, substanciaria aquesta pregunta i la següent, si el senyor conseller no hi té inconvenient, perquè són sobre el mateix tema.

El president

Hi ha acord amb el conseller? (*Pausa.*) Sí? Llavors, té cinc minuts.

La Sra. Figueras i Siñol

Molt bé; moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, les obres de construcció de l'autovia del Llobregat i de l'anomenada pota sud són d'una gran importància i han estat de gran importància, però no poden ser excusa per amagar actuacions il·legals i greus atemptats mediambientals com els que sembla que han produït les empreses constructores d'aquestes vies, agrupades en una unió temporal d'empreses, que han aprofitat les obres de construcció de l'autovia i de la pota sud per fer grans extraccions il·legals d'àrids. Sembla ser que el mecanisme que han emprat ha estat –per dissimular aquesta actuació– el de fer excavacions de grans forats que, posteriorment, han estat tapats amb runes i amb material de rebuig. Sembla que la comunitat d'usuaris d'aigües del delta del Llobregat i el Consell Comarcal del Baix Llobregat han denunciat aquestes actuacions il·legals i que han afectat, aquestes actuacions, especialment, zones dels municipis de Santa Coloma de Cervelló, de Sant Feliu de Llobregat i de Molins de Rei.

Quines mesures ha emprat el seu Govern, conseller, amb relació a aquestes extraccions il·legals? Quines són les actuacions que ha portat a terme per tal d'impedir-les i què pensa portar a terme el seu Govern?

Moltes gràcies.

El president

Per contestar, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Bé, doncs, les mesures són les mesures més clàssiques que la senyora diputada es pugui imaginar, que són, en primer lloc, les autoritzacions, seguides de les mesures de control, i per acabar, les mesures sancionadores i restablidores de l'ordenament legal.

Gràcies, senyor president.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Sembla, senyor conseller, que una pregunta d'un tema que jo crec tan important –perquè, els aquífers del Llobregat, jo crec que són importants per a tota la conurbació de Barcelona– mereixia una resposta més àmplia. Espero que me la sàpiga donar ara o que me la pugui donar en el torn de rèplica.

Sembla ser, senyor conseller, que tot el que vostès han fet és obrir uns expedients, obrir quatre o cinc expedients –de què nosaltres tinguem coneixement– que, total, poden anar a unes multes d'entre 30 i 50 milions de pessetes, quan hi ha estudis que diuen que el valor, per al mercat, dels àrids que han extret aquestes empreses, el benefici legal que n'han obtingut, ha estat d'uns 22.000 milions de pessetes. Vostè em parla d'autoritzacions; és que havia donat, el Departament de Política Territorial, o la Junta d'Aigües, o algun altre organís-

7778

me de la Generalitat, alguna autorització o concessió per a l'extracció d'àrids dintre del perímetre dels aqüífers aquests, de la cubeta de la vall baixa o del delta del Llobregat?

D'altra banda, senyor conseller, la veritat és que el record que es guarda d'extraccions d'àrids a la comarca del Baix Llobregat és, precisament, un record molt funest. Per culpa d'aquestes males pràctiques –consentides per les autoritats polítiques fa molts anys, en època encara franquista–, va desaparèixer un monument molt important al Baix Llobregat, el més emblemàtic de Molins de Rei, que era el pont de Carles III. Aquest pont havia resistit moltes avingudes del Llobregat, al llarg de tota la seva història, però van ser precisament les extraccions il·legals d'àrids les que el van erosionar, van erosionar els seus fonaments i van provocar la seva caiguda, amb els aiguats de l'any 71.

Però és que també sembla que hi ha antecedents més recents d'aquestes pràctiques, perquè fa, aproximadament, uns set o vuit anys ja van ser denunciades empreses que havien fet grans forats a la llera del riu i que havien omplert aquests grans forats amb runes i material de rebuig, es produïren filtracions d'hidrocarburs i altres substàncies nocives, i els aqüífers del Llobregat van ser contaminats perillosament i han trigat anys a refer-se.

La competència de policia de lleres dels rius, en les conques internes de Catalunya, segons tinc entès, correspon al Govern de la Generalitat, i crec que el Govern ha tingut una tèbia actitud –almenys, pels coneixements que nosaltres en tenim, i, atesa la seva resposta, tampoc no puc jutjar una altra cosa– en aquest tema, permetent una política de fets consumats que resulta del tot preocupant, una actitud contemplativa i condescendent amb aquestes empreses constructores. I, que nosaltres sapiguem, al que s'han limitat és a demanar explicacions al Ministeri de Foment i a obrir aquests quatre expedients que deia, de la Junta d'Aigües, que poden arribar als 30 o als 50 milions de pessetes de multa.

Però, senyor conseller, què han fet per exigir a les empreses extractores d'àrids –il·legalment– les compensacions econòmiques, proporcionals als danys ambientals ocasionats, que permetin assegurar la restauració dels danys, tots els danys causats? I què pensen fer per tal d'adaptar les multes i els expedients sancionadors per aquest tipus d'extraccions, de manera que siguin, realment, proporcionals els mals ambientals ocasionats als beneficis que aquestes extraccions comporten per a les empreses? I què pensen fer en el futur per tal d'impe-dir cap altra extracció il·legal d'àrids en el riu Llobregat i a cap altre riu de Catalunya?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, miri, li complementaré les dades que crec que vostè ja coneix

però que val la pena que situem. Com vostè sap, la Junta d'Aigües va ser qui va detectar, l'octubre del 98, extraccions no autoritzades d'àrids en un volum que vam calcular en 75.000 metres cúbics. Aquest fet va donar lloc a la instrucció immediata de tres expedients sancionadors –dos d'ells contra la UTE Baix Llobregat i un tercer contra la UTE Pota Sud–, als quals s'han incorporat els escrits –per cert, posteriors– d'Agbar i de la Comunitat d'Usuaris de la vall baixa i del delta del Llobregat, entitats que es consideren afectades per aquestes actuacions. Com pot imaginar, l'objectiu de la Junta d'Aigües a l'hora de formular les resolucions ha de ser que les empreses constructores reposin els materials, d'acord amb els projectes autoritzats. Com sap perfectament la senyora diputada, les obres de l'autovia de la pota sud són actuacions que executa el Ministerio de Fomento.

Pel que fa a les dimensions que ha donat la premsa a aquest assumpte, hem de dir que, considerant la magnitud del moviment de terres autoritzat per la Junta d'Aigües dintre de la llera del riu, uns 4.900.000 metres cúbics de materials sobrants, que suposaven un obstacle insalvable per a les avingudes i un perill d'inundació per a les poblacions riberenques, el volum d'extraccions il·legals, 75.000 metres cúbics, representa exactament una desviació de l'1,2173%. Per tant, sense voler treure importància a les actuacions detectades, que seran sancionades d'acord amb la llei, considerem que, en el conjunt de les obres realitzades en el riu, les extraccions tenen un valor anecdòtic, ho repeteixo, un 1%. També s'ha de dir que les empreses constructores ja han reposat en aquests moments una tercera part, és a dir, 25.000 metres cúbics de les terres, i que, després de les comprovacions efectuades, no és cert que els clots s'hagin reomplert amb escombraries.

Els expedients oberts per la Junta d'Aigües contra les empreses constructores, des que es van iniciar les obres en el riu, són, en total, cinc. Quatre d'ells contra la UTE Baix Llobregat i un contra la UTE Pota Sud. Dos d'aquests expedients es van instruir l'any 95 contra la primera d'aquestes empreses i es van sobreseure per resolucions del desembre del 96 i del gener del 98. Els altres tres estan actualment encara oberts; dos d'ells ja amb plecs de càrrec formulats, i el tercer pendent de l'evolució dels danys causats al domini públic hidràulic. En cas que no es reposin els materials extrets il·legalment, les sancions, d'acord amb el que preveu la llei, poden arribar als 250 milions de pessetes.

Com ja també suposo que coneix la senyora diputada, els projectes autoritzats ho han estat en base a les resolucions de la Junta d'Aigües de 29 de març del 96 i 14 de març del 97 per a l'autovia del Baix Llobregat, i de 15 de gener del 98 per a la pota sud. Tots ells projectes presentats pel Ministerio de Fomento. Actuacions, totes elles, també formant part del Pla de delta; per tant, responen tots ells a projectes. A més d'aquestes, com vostè sap, el Pla del delta inclou també la variant de Cervelló, l'ampliació del cinturó del Litoral i el nou accés a Martorell. Totes aquestes actuacions se situen sobre la vall baixa del riu Llobregat, en un territori tan poblat que presenta mancances remarcables a la seva xarxa hidrològica, motiu d'importants inundacions en

el passat, i sobre uns aqüífers que per la seva proximitat a Barcelona tenen un interès estratègic, i tot això ha condicionat els seus projectes i la seva implantació.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Les tres resolucions de la Junta d'Aigües obliguen el Ministerio a realitzar un conjunt d'obres de millora hidràulica mediambiental, complementàries a les obres d'infraestructura viària. Aquestes obres consisteixen en l'endegament de diferents trams del riu del Llobregat, la canalització de rieres laterals al marge dret del riu, la construcció de bases de recàrrega dels aqüífers de Castellbisbal i a Pallegà, la construcció del canal de laminació de pluvials del Prat i la revegetació de les riberes del riu. Totes aquestes obres suposen una inversió addicional de 7.677 milions de pessetes, a les quals encara cal afegir les inversions previstes en el nou conveni entre el Departament de Política Territorial i el Ministerio de Fomento de 21 de gener del 98, que contempla les noves inversions que han d'acabar les obres viàries en el si del Pla del delta.

Les actuacions autoritzades per la Junta d'Aigües al riu Llobregat, en virtut de les esmentades resolucions, suposen eliminar tres antigues preses, la de Sedó, la de Capdevila, la del canal de la dreta, i recuperar el perfil natural del riu, pel qual no s'ha inventat res més...

El vicepresident primer

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, deixi'm dir només una frase, si us plau: pel qual no s'ha inventat res més que emportar-se'n les terres. I això és el que s'ha fet.

El vicepresident primer

Molt bé. Moltes gràcies.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures a prendre en relació amb els joves que han arribat irregularment a Catalunya**

La següent pregunta la formula el diputat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds senyor Ignasi Riera. Té la paraula.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Honorable senyora consellera, aquesta pregunta va ser formulada abans de saber que s'havia signat l'acord amb l'Ajuntament de Santa Coloma, l'Ajuntament de Barcelona i altres agents. De tota manera, com que el tema —ja li ho vam dir el dia que vam presentar les interpellacions, la majoria de grups d'aquesta cambra— és i continuarà sent un tema de notable actualitat, i tenint en compte que en aquella Moció subsegüent hi havia una sèrie de punts..., és una Moció subsegüent aprovada per tots els grups el

29 d'octubre de 1998, és a dir, molt aviat haurem de saber com s'ha complert aquella Resolució, i entre els punts de què parlàvem, parlàvem, per exemple, de potenciar els mecanismes de coordinació interdepartamental necessaris en aquest tema, li agrairia, senyora consellera, que ens digués exactament quines són les mesures a prendre en relació amb els joves que han arribat irregularment a Catalunya.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Té la paraula, per respondre, la senyora consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies. Senyor diputat, efectivament, el 8 de març va firmar-se un conveni interinstitucional referent a les mesures a adoptar pel tractament de la problemàtica dels menors immigrants. Realment, aquest és un tema diferent del que és un desemparament ordinari. És, des del meu punt de vista, un desemparament amb unes connotacions que creen, per necessitat, una coordinació amb les diferents institucions. I per explicar amb amplitud tot el que s'està fent i encara haurem de fer en aquesta matèria, coordinant les diferents institucions que també tenen una part d'aquestes funcions o d'aquestes competències, he demanat recentment... —dilluns vaig signar la carta—, he demanat una compareixença davant la Comissió de Justícia per explicar amb amplitud tots els temes, tots els aspectes que han estat a l'entorn d'aquesta nova situació.

Així i tot, sí que li puc dir que el conveni signat el dia 8 de març, que és un conveni que durant tres mesos ha estat negociat amb les diferents administracions i, concretament, amb la delegació de Govern, amb el Departament de Governació, amb la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i amb els ajuntaments de Santa Coloma i Barcelona, ha estat un conveni difícil, quant a arribar als diferents acords. Però, finalment, en haver arribat a la signatura d'aquest conveni, jo crec que ha estat positiu per tot l'intercanvi d'opinions i de suggeriments que hem tingut i pel camí que s'ha iniciat per intentar solucionar en la mesura de les nostres possibilitats aquesta problemàtica.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora consellera. Pot repreguntar el senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyora consellera, vostè sap que sempre és molt ben rebuda a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, i per un tema com aquest tractarem d'aconseguir entre tots els grups que, com més aviat millor, vostè ens pugui venir a informar sobre això.

Deixi'm, de tota manera, que li formuli una pregunta, que és la que en els retalls de diaris, justament, després de l'acord del dia 10 de març, se'ns parla sobre la xifra, sobre la quantitat. Quants són? Quants calculen que

7780

són? Ja sabem que no poden saber-ho amb exactitud, justament perquè estem parlant no d'una economia submergida, sinó d'una vida submergida de moltes persones. Quants són, en aquests moments, a l'entorn de Barcelona –ja no parlo de Girona i d'altres ciutats–, els joves que estan en situació de desemparament?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Pot fer la contesta la senyora consellera.

La consellera de Justícia

Bé, mirant el que hem tingut des del mes de febrer del 98, que va ser l'inici d'aquesta nova situació, fins al febrer del 99, el que sí que li puc dir és que, presentacions de menors entre catorze i vint anys, perquè el 30% són majors d'edat, després de fer-los les proves radiològiques, han passat pels serveis de la Direcció General d'Atenció a la Infància uns 1.200 menors, els quals es converteixen, en realitat, en uns 360. O sigui, cada un, de mitjana, passa cinc, sis vegades amb noms diferents, amb una imatge externa diferent...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Consell Executiu sobre la data de publicació del Mapa de lectura pública a Catalunya

La següent pregunta també la formula el diputat senyor Ignasi Riera al conseller de Cultura. Té la paraula.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. La pregunta és molt simple: el 1993 aquest Parlament va aprovar amb una notabilíssima unanimitat una llei, la Llei de biblioteques o de lectura pública a Catalunya, i en aquesta Llei es parlava de la necessitat de presentar en un termini de sis mesos, si no ho recordo malament, el Mapa de lectura pública a Catalunya. Tinc la sensació que, en aquest març de 1999, aquest Mapa de lectura pública a Catalunya encara no el coneixem, i per això, senzillament, formulem la pregunta.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Pot respondre el conseller, l'honorable conseller. *(Pausa.)*

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Ho intentarem, senyor president. I, de tota manera, el meu gest era simplement perquè creia que volia acumular aquesta pregunta amb la número 23, però, en tot cas, ja la veurem un altre dia. Tracten la mateixa matèria i, en qualsevol cas, em semblava que hauria estat del seu interès. Jo no hi hauria tingut cap inconvenient.

El cert és que, d'ençà que el Parlament va aprovar la Llei del sistema bibliotecari, el Departament de Cultura

ha portat a terme un seguit d'actuacions necessàries per procedir a l'aprovació del Mapa de lectura pública de Catalunya. En segon lloc, voldria dir que l'absència d'una aprovació formal d'aquest document no ha impedit, de cap manera, donar compliment al manament que conté l'esmentada Llei, en el sentit que les inversions acordades s'ajustessin a una planificació prèvia i permanentment actualitzada.

Pel que fa als tràmits que ha calgut realitzar prèviament, val a dir que hem mantingut un llarg i em sembla que positiu procés de diàleg tant amb l'Associació Catalana de Municipis com amb la Federació de Municipis de Catalunya i amb el Consell de Biblioteques, que ha permès incorporar a la proposta de Mapa aportacions tan útils com ara la introducció d'uns estàndards en relació amb els fons bibliogràfics que han de tenir els diferents tipus de biblioteques públiques. Un altre factor que ha condicionat el termini d'aprovació del Mapa ha estat l'adaptació de les previsions inicials, que s'havien elaborat en base al cens de l'any 1991, a les darreres dades publicades corresponents al cens de 1996. Vol dir que em sembla que aquesta és una decisió que devem compartir tots, que les dades i la planificació s'ajustin a les darreres informacions que disposem de la realitat demogràfica del nostre país.

En aquests moments, ens trobem en la darrera fase d'elaboració del Mapa. S'està elaborant l'informe econòmic que l'ha d'acompanyar, i un cop disposem d'aquest document el Govern aprovarà el Mapa de lectura pública de Catalunya. Molt probablement, aquesta aprovació es portarà a terme durant el proper mes de juny.

Voldria fer-li avinent, encara, que les inversions del Govern en matèria de biblioteques s'han adaptat sempre a una planificació que s'ha anat actualitzant. Des de l'any 1993 hem col·laborat en el finançament de trenta-cinc biblioteques, i totes aquestes actuacions, tal com estableix l'article 28 de la Llei del sistema bibliotecari de Catalunya, han estat producte d'un plantejament previ de les necessitats dels equipaments bibliotecaris en tot el territori de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Senyor Riera, pot recontestar tenint present que al conseller li queden sis segons.

El Sr. Riera i Gassiot

Però segur que per al conseller són molts i sabrà sintetitzar. A veure, jo no he volgut acumular preguntes justament perquè hi ha altres companys que volen formular preguntes, i em semblava que era una mena d'abús d'ordre del dia.

A veure, vostè m'està dient, senyor conseller, que això ens ho presentarà al mes de juny. Si us plau, el 13 de juny hi ha eleccions municipals. Una de les poques competències culturals municipals justament és la política de biblioteques. Ja que té l'ordre de la Llei de presentar això abans o al cap de sis mesos d'aprovació de la Llei, i vostè ja ens ha dit que això ho té elaborat i

ho té tancat a pany i forrellat en algun racó de la Conselleria —conec bé la Conselleria, però encara no he descobert el racó, li ho ben asseguro—, per què no presenta al Parlament, tal com diu la Llei que ha de fer, a la Comissió de Política Cultural immediatament, a partir de demà, de demà passat, justament, aquest Mapa de lectura pública a Catalunya, que pugui ser públic i el puguem conèixer, i el puguem conèixer sabent, els que en aquests moments a més de diputats som regidors, ajuntament per ajuntament, quin serà el futur del Mapa de lectura pública a Catalunya per als ajuntaments catalans?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Pot respondre el conseller, si ho desitja.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. En sis segons: al mes de juny. I això no ha impedit que el procés de construcció de biblioteques que s'han fet a Catalunya i que s'estan fent sigui el resultat d'un procés de diàleg amb tot-hom.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Preguntes acumulades relatives als acords presos amb l'empresa GISA (tram. 310-00502/05 i 310-00503/05)

Ara la pregunta 11 la formula el senyor Josep Maria Francàs, sobre acords presos amb l'empresa GISA. Té la paraula.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. La pregunta 11 i la 12, o només l'11?

El vicepresident primer

Les pot acumular, perquè queden cinc minuts exactes. Per tant, vostè consumirà...

El Sr. Francàs i Porti

Si les acumulo, seria més temps?

El vicepresident primer

No.

El Sr. Francàs i Porti

Doncs, llavors, no les acumulo.

El vicepresident primer

No, acumuli-les. Ja li dono el temps.

El Sr. Francàs i Porti

Doncs, faig el que convingui. Molt bé.

El vicepresident primer

Una vegada que som esplèndids des de la presidència, faci cas.

El Sr. Francàs i Porti

Acumulo les preguntes i, a més, pregaria al conseller que em donés temps a la repregunta, perquè és una altra pregunta, no?

Jo, senyor conseller, en el debat vaig batejar GISA com la tortuga, posant-li una mascota. A mi m'agrada saber quina mascota li posaria vostè. És a dir, políticament més correcta, la pregunta seria: vostè està content de la velocitat d'obres de l'empresa GISA en centres d'ensenyament? Què li sembla l'eficàcia que té aquesta empresa en centres d'ensenyament? Aquesta seria la pregunta, tant a projectes com a obres o, simplement, en obres o en projectes.

Gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Bé, per contestar la pregunta, té la paraula el conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, seré tan breu que els estalviaré a tots el mal de cap. El control de les obres d'Ensenyament, segons el conveni entre GISA i el Departament d'Ensenyament, pertoca al Departament d'Ensenyament. Per tant, jo l'únic que puc dir és que, en virtut del conveni entre GISA i el Departament d'Ensenyament, qui és responsable de la velocitat, preu, qualitat, característiques, és el Departament d'Ensenyament i el Departament d'Obres Públiques. I, per tant, jo el remeto que vostè formuli aquesta pregunta al meu company senyor Hernández, i la hi contestarà amb tota aquesta precisió, li parlarà de l'animaló que s'assembla més a GISA, i de tot el que vostè vulgui.

El vicepresident primer

Perdoni, senyor conseller, però les preguntes són al Govern. Per tant, és el Govern qui decideix qui contesta. Ho dic per emparar els drets del diputat.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

D'acord. D'acord, doncs, jo demanaria al senyor Francàs i a la Mesa que, si fos possible, es posposessin, i el company Hernández, que avui no és aquí, doncs, les pugui contestar.

El vicepresident primer

Bé, això ho han de convenir tots dos. Jo, si el diputat vol seguir repreguntant... Pot repreguntar el senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

No, home, a mi em sembla que la resposta ha estat molt interessant, que ha estat treure's el mort de sobre, i jo penso que és interessant. O sigui, penso que els diputats que ens dediquem a ensenyament agraïrem molt la resposta. Perquè, fins ara, el que teníem entès era el següent procés, que era la meua segona pregunta, o la meua repregunta. Era que el conseller d'Ensenyament, o el seu equip, proposava al Govern de la Generalitat que aprovés un seguit d'obres i projectes a tirar endavant, que el Govern de la Generalitat encarregava a l'empresa GISA aquest seguit d'obres i projectes, i, per tant, l'empresa GISA –dependent..., no em recordo del Departament d'Ensenyament, sinó més aviat del Departament d'Obres Públiques– era la responsable de tirar endavant aquestes obres. I, per tant, nosaltres enteníem que el Departament d'Ensenyament proposava i el Departament d'Obres Públiques –etcètera– era el que executava. I jo la pregunta que volia fer al conseller, la segona pregunta, és precisament aquesta; és dir, quan una obra tortugueja estant encarregada a GISA, de qui és la responsabilitat, d'Obres Públiques o d'Ensenyament?

Si vol canviar la seva primera explicació o la seva primera resposta per assegurar-m'ho, però la pregunta exactament és aquesta: quan una obra encarregada a l'empresa GISA tortugueja, és a dir, tarda més del compte, aquest pobre desgraciat diputat, a qui ha de demanar explicacions, al conseller d'Ensenyament o al conseller de Política Territorial? Em conformo amb això.

El vicepresident primer

Molt bé, moltes gràcies. Per respondre aquesta repregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, doncs, intentarem aclarir-li això, perquè vostè tingui totes les dades que vulgui. Miri, les relacions entre el Departament d'Ensenyament i l'empresa Gestió d'Infraestructures, SA, que li vull recordar que gestiona obres per a diferents departaments, per a altres institucions, per exemple, per a diputacions, per a ajuntaments, etcètera, i la relació entre aquesta empresa i cada un dels seus clients és a través d'un conveni..., ens poden donar, a vostè i a mi, alguna llum, no? I llegirem allò que a vostè pot resultar-li interessant, i com que em penso que devem tenir cinc minuts, quasi quasi, doncs, ho podrem fer.

Miri, «Seguiment de les actuacions», diu el següent: «De conformitat amb l'anterior, en el Pla econòmic i financer es detalla el calendari d'aportacions del Departament d'Ensenyament per fer front als costos corresponents. Els projectes d'obres poden ser elaborats per GISA directament o per tercers, així com també pel Departament d'Ensenyament, i han de ser en qualsevol cas aprovats pel Departament d'Ensenyament. GISA atendrà qualsevol petició d'informació en relació amb el desenvolupament, que li serà tramesa pel Departament d'Ensenyament. Així mateix, el Departament

d'Ensenyament designarà la persona encarregada del seguiment dels dits encàrrecs, que, per tant, serà el Departament d'Ensenyament, que tindrà accés a tota la informació relacionada amb aquestes, trametent els seus informes al secretari general del Departament d'Ensenyament, que, en el seu cas, donarà a GISA les oportunes instruccions.»

«Recepció i liquidació de les obres» –crec que això també li pot resultar interessant. «Un cop s'hagi dut a terme l'execució d'una obra i complimentats els tràmits contractuals entre GISA i el contractista» –això sí que és feina de GISA–, «GISA procedirà, conjuntament amb el Departament d'Ensenyament, a la recepció d'aquesta, segons allò establert en la base sisena del conveni vigent entre la Generalitat i GISA. La intervenció delegada del Departament d'Ensenyament, altra vegada, serà qui farà les tasques de recepció», etcètera.

Bé, per tant, penso que això el pot il·lustrar. Ara, més enllà d'això, sí que, permeti'm que, com a responsable del Departament que té la tutela de GISA, li digui que, des d'un punt de vista general, l'empresa no només efectua les seves obres amb un gran rigor pel que fa als terminis, sinó amb unes mínimes desviacions pressupostàries. Nosaltres cada any formulem una rendició de comptes, també, en aquest Parlament i de manera pública, en la qual de manera molt expressa s'explica el calendari –per tant, com han acabat les obres de temps– i la desviació pressupostària, que té un rècord a nivell de tot l'Estat espanyol de baixa desviació.

Li tinc de dir, finalment, que algunes obres efectuades per GISA per a diferents departaments –no només per al d'Ensenyament, que és el que a vostè el preocupa– a vegades sofreixen retards no provocats ni per GISA, a vegades, ni pel mateix Departament d'Ensenyament, sinó per falta a vegades de permisos, a vegades per terrenys o a vegades per diferents causes. I evidentment això paralitza la relació contractual entre GISA i el Departament que sigui, tant si és el Departament d'Ensenyament, com si no.

Jo li he de dir que, per tant, si vostè té algun dubte d'alguna obra concreta que hi hagi hagut algun retard, evidentment nosaltres..., des de GISA li donaran la informació referida als períodes establerts...

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Deixi'm acabar... En la relació contractual...

El vicepresident primer

...se li ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...però no a les de les causes imputables al Departament d'Ensenyament.

El vicepresident primer

Molt bé, moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència a la regulació dels cabals dels rius

Acabada l'hora de preguntes, passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, que formula el diputat senyor Fabregat. Té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyores diputats, honorable conseller..., em suposo que honorable conseller de Política Territorial, donat que el cicle de l'aigua sembla que en un futur anirà al Departament de Medi Ambient, però de moment avui –ja s'ha vist al matí en una interpellació per part del Grup Parlamentari Socialista– qui està responnent és el Departament de Política Territorial; en tot cas, és una decisió del Govern, aquesta de respondre les interpellacions.

Ara ja fa unes setmanes –i s'ha dit aquest matí i s'ha tornat a repetir aquesta tarda, per part del president de la Generalitat, quan se li feien preguntes– s'ha fet referència –i una referència que ens hem trobat davant dels mitjans de comunicació– a un esborrany de decret per a pal·liar possibles efectes de la sequera. Incendis i falta d'aigua tornen a planejar damunt de Catalunya. Avui, tant de bo, plou. I estem parlant de temes de sequera, temes de possibles decrets, en un moment que creiem, nosaltres, important, no quan hi estiguem damunt, no quan estiguem dins dels mesos d'estiu, sinó amb la previsió i amb la planificació que creiem que és bona, és a dir, parlar-ne els mesos d'hivern o, fins i tot, els mesos de primavera.

Però dins de la nostra interpellació –la primera part de la interpellació al que es fa referència és als cabals ecològics, també relacionats amb el que són els temes de política hidràulica– li hem de preguntar, conseller, què és el que hem fet en el decurs dels últims mesos, que és el que han fet, per dir-ho d'alguna manera, durant aquest hivern en temes referents al que són cabals ecològics. Perquè li he de ficar alguns exemples, que suposo que recordarà perfectament, de l'any 1998.

L'any 1998, en alguns trams, s'arriba a assecar el riu Llobregat, i sabem el que provoca. El mateix any 1998 es queda sense aigua la piscifactoria del Pont de Suert, a l'Alta Ribagorça. L'any 1998 la Federació Catalana de Pesca dona a conèixer un informe que vuitanta-vuit trams de rius de Lleida –no conques internes, vuitanta-vuit trams de rius de Lleida– estan pel davall del cabal ecològic. El mateix any 1998, el juliol del 1998, apareixen centenars de peixos morts al riu Fluvià, al seu pas per Olot; etcètera.

Notícies com aquestes no són noves, com tampoc és nou que se n'estigui parlant aquí en aquest Parlament. Però l'any 1996 –tampoc des d'aquest Parlament– diferents grups ecologistes alertaven ja de les problemàtiques del riu Llobregat. El setembre de l'any 1997, el Seprona, de la Guàrdia Civil, denunciava el mateix, i denunciava fets com aquests davant de la Fiscalia.

I li hem de preguntar, conseller: funciona o no funciona el sistema automàtic d'informació hidrològica que té la Junta d'Aigües? S'han instal·lat, conseller, com es va dir, mòduls limitadors de la captació de cabals als diferents rius de Catalunya? Han tingut informació d'informes...?, com el de l'Enher, que li fa la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, i diu que, en el cas del Pont de Suert, els problemes no vénen donats pel cabal del riu, sinó que vénen donats per fallades en els bombejos de la piscifactoria.

Són, conseller, qüestions no menors. Són qüestions en què, davant d'una integració, com és el nou cicle de l'aigua, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua –que més endavant hi farà referència–, no s'hi val a passar la pilota des de Política Territorial a Medi Ambient, a la Direcció General de Medi Natural, etcètera. Per tant, espero que en aquest apartat ens pugui aportar les mesures que hagin anat arbitrants al llarg d'aquests últims mesos.

Un altre aspecte, conseller –s'hi ha fet referència, també, al matí en la interpellació que ha substanciat el Grup Socialista–, és l'esborrany de decret per a pal·liar l'actual sequera. Mesures urgents per a una situació delicada. I hem tornat a escoltar avui temes de transvasaments. Un bon dia es parla del Roine, l'altre dia es parla de l'Ebre, fins i tot, de tant en tant, hi ha algun il·luminat que parla de Lleida, i parla de Rialb. I després de les preguntes que s'han substanciat aquí aquesta tarda, em veig una mica en l'obligació, també, de parlar del Segarra - Garrigues, conseller.

Si vostès no tenen un acord, no l'anunciïn. Si vostès en el cas del Segarra - Garrigues plantegen al primer moment cinquanta mil hectàrees, no en fiquin ara noranta-una mil. Si vostès porten un esborrany de conveni, diguin que porten un esborrany de conveni, no plantejegin una altra cosa. Perquè també es feia referència aquí que la ministra Tocino va anunciar a la Fira de Sant Josep de Mollerussa temes referents al Segarra - Garrigues. El conseller Marimon, que avui sé que no pot estar aquí perquè està amb la ministra d'Agricultura i d'altres consellers d'Agricultura, el conseller Marimon ens anunciava el setembre de l'any passat, a la Fira de Sant Miquel, que ja havia arribat a un conveni, com aquell qui diu, en el tema del Segarra - Garrigues. Fixi's si he de tirar enrere. I vostè sap –i hi ha fet referència també aquest matí– les dificultats que hi ha hagut per poder tindre la dotació de 225 hectòmetres cúbics per al canal Segarra - Garrigues des de Rialb. No marinyin més la perdiu, i a veure si d'una vegada per totes, i entre tots, parlem de la construcció d'aquest canal. Però no plantegin construccions a vint-i-cinc anys, perquè, li ho ben asseguro, no quedarà ni un pagès, ni un. Perquè, entre altres coses, si plantegen construccions a vint-i-cinc anys, les poden plantejar vostès que saben que no han de fer el canal principal ni l'embasament de cua. No plantegin construccions a vint-i-cinc anys, perquè li ben asseguro que no quedarà un pagès en aquella zona que vostè, també, coneix.

Però vostès tenen una responsabilitat directa sobre altres temes d'abastiment d'aigua, principalment pel que fa a Barcelona i la seva àrea metropolitana. I els voldríem fer algunes preguntes, que és: què és el que s'està

fent últimament en el tema de la reutilització d'aigües depurades? Què s'està fent en el que és el tema d'arranjament de diferents conductes, principalment amb alta i amb pèrdues que estan pel damunt del vint per cent a Catalunya? I, probablement, en actuacions, solament en aquest camp, estaríem parlant de molts hectòmetres cúbics, concretament per a Barcelona i la seva àrea metropolitana.

Quines ajudes volen arbitrar per ajudar els municipis a repassar regs d'aigua –en alguns casos, centenaris, aquests regs d'aigua–, que saben que alguns municipis no poden afrontar, de cap manera, inversions que, en alguns casos, són multimilionàries en aquest aspecte?

Si solament ens plantejem decrets, o possibles decrets, com els que han anunciat, és a dir, baixar dotacions en regs agrícoles, com deia aquest matí, baixant fins a 0,8 metres cúbics, segons la dotació de reg, per al canal de la dreta del Llobregat, o deixar de turbinar els aprofitaments hidroelèctrics de peu de presa de la Baells i del Pasteral..., creiem, conseller, que s'ha de caminar en d'altres aspectes. I creiem, conseller, que s'ha de caminar en aspectes futurs, i futurs dins de la propera Llei de l'aigua, que sembla que diuen que, finalment, ens portaran el mes d'abril a aquest Parlament.

I vull fer una incidència, solament, en aspectes de l'agricultura i en aspectes com és el transport d'aigua i la modernització, o sigui, el que és la millora de l'eficiència, és a dir, l'estalvi d'aigua en temes d'agricultura. I li ficaré un exemple que vostè coneix de les terres de Lleida: el canal d'Urgell. El canal d'Urgell ha fet unes inversions, al llarg dels vint últims anys, de 8.000 milions de pessetes en el que és la seva xarxa principal, però per fer front a la xarxa secundària hauria de fer unes inversions al voltant de 25.000 milions de pessetes més, i sap que això és un esforç important, i creiem que el Govern de la Generalitat de Catalunya hauria de ser molt més sensible.

En aquesta última part de la meua interpellació, conseller, li voldria plantejar una sèrie de possibles mesures i actuacions sobre la gestió de la demanda en tres vessants: el que és la demanda urbana, la demanda agrària i la demanda industrial i energètica.

Creiem que dins de la demanda urbana s'han de centrar en programes d'infraestructures, cercant la posada a punt del sistema per a reduir les pèrdues del transport i un bon control del consum; en programes d'estalvi, amb la recerca de la reducció, mitjançant programes de conscienciació i programes de tarificació en funció del consum, amb un increment de l'eficiència des de la incorporació de noves tecnologies, fins al disseny per a parcs i jardins, tant públics com privats, amb la reutilització per a determinats usos, i en programes de gestió, és a dir també amb incentius, descomptes, auditories hidràuliques, préstecs i subvencions.

En l'aspecte de la demanda agrària, creiem que hem de diferenciar el que són les xarxes principals, les xarxes secundàries, les conduccions, les xarxes secundàries de desguassos, etcètera. I creiem que la modernització d'infraestructures, el manteniment dels diferents trams i els nous regadius han de tenir els ajuts per part de l'Administració –també del Govern de la Generalitat–

perquè hi hagi un increment en l'eficiència de l'aigua, és a dir, un millor ús d'aquestes.

I per últim, en les demandes industrials i energètiques, creiem que aquí podríem trobar, en primer lloc, el que és la reutilització de les aigües residuals depurades i el que és el reciclatge; reutilització que, segons diferents estudis, solament el potencial dins de les conques internes de Catalunya pot arribar fins a un estalvi entre noranta i noranta-cinc hectòmetres cúbics l'any, i que actualment solament està entre cinc i deu hectòmetres cúbics.

Acabo, senyor president. Esperem, conseller, que amb les respostes i també en el torn de rèplica puguem debatre aquestes propostes que hem plantejat i se'ns pugui respondre les qüestions a què abans he fet referència.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre a la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Fabregat, vostè aquí ha fet una mena d'esquitxada de propostes i de reflexions que segurament... –una perdigonada–, que segurament requeririen cada una d'elles molt de debat i de reflexió. Jo crec que en alguns s'estan fent. Jo el que faré serà intentar centrar-me en alguns d'aquests temes i, en tot cas, confiant que en els cinc minuts de rèplica podrem també tornar-hi.

El tema dels cabals ecològics. És cert, aquest és un dels problemes que nosaltres tenim. Com vostè sap, la nova Llei d'aigua dels anys vuitanta va prorrogar moltes concessions, i concessions històriques que deixaven pràcticament secs els rius, sense donar instruments a l'Administració per poder intervenir. Per tant, tenim un marc complicat. Jo confio que la nova Llei de l'aigua que el Ministerio de Medio Ambiente vol portar al Congrés dels Diputats aviat –segons ens diuen– pugui donar instruments per poder establir el concepte de cabal ecològic seriós, modern, i a la vegada pugui donar una cosa que és tan important o més encara, que és donar instruments financers per poder fer front al rescat de les parts d'aquestes concessions que, d'alguna manera, sense fer aquest rescat, és difícil poder mantenir el cabal ecològic.

En absència d'aquesta capacitat legislativa, nosaltres ens hem dedicat a fer una sèrie d'actuacions. La primera és fer un control rigorós de les concessions. Com vostè segurament sap, això, per fer-ho, hi ha dues possibilitats tecnològiques: una és la de disposar d'un aforador limitador del cabdal, i l'altra és de posar un mesurador que, connectat a la turbina, ens subministri a temps constant la producció i, per tant, lògicament, el cabal circulant per cada una d'aquestes minicentrals –o no tan minicentrals, en algun cas. És clar, això és un

tema que a la Junta d'Aigües li està costant uns grans esforços jurídics, perquè gairebé la totalitat de les ordres que s'han donat d'instal·lar aforadors o de control de concessions han estat impugnades, i en aquest moment tenim un nombre important de concessions que ens han fet, ens han presentat contenciosos administratius. Esperem que la resolució ens ajudi, perquè, realment, una bona interpretació legal ajudaria a poder ser molt més estrictes en el control d'aquestes concessions.

Nosaltres, de totes maneres, a part de la via que lògicament hem de mantenir, de defensa davant la jurisdicció, davant la justícia, estem també en una línia que és la del diàleg amb les associacions –que n'hi han dues– que agrupen els diferents productors elèctrics. En una d'aquestes hi ha jo diria que una bona línia d'acord, que penso que pot comportar la signatura d'un conveni que faci possible que tinguem un control perfecte dels cabals que passin. Per tant, aquesta és una de les línies d'actuació.

Jo li he de dir que també en determinats rius sensibles –segurament deuen coincidir amb alguns d'aquests que vostè m'anunciava– nosaltres hem intensificat extraordinàriament el control i hem intensificat extraordinàriament tota la nostra actuació, de manera que per aquests rius circuli el màxim cabal possible. Ja no parlo d'un cabal ecològic, sinó del màxim cabal possible. Aquest matí ja n'he donat un exemple, en la interpellació que em formulava el diputat senyor Manel Nadal, en relació amb el riu Ter. Vostè sap que l'any passat, a l'estiu, hi havia una por notable en el curs baix del riu Ter, perquè nosaltres collàvem excessivament Sau i Susqueda, i d'altra banda perquè el canal que porta aigua a Barcelona treballava a ple rendiment, motivat per tota una sèrie de causes que fóra llarg d'explicar, hi havia aquesta por. Bé, nosaltres vam fer durant tot l'estiu una actuació molt enèrgica que va fer que no hi haguessin episodis significatius de mortaldat de peixos en una zona en què, gràcies a la bona feina de sanejament, s'ha aconseguit una millora important de la qualitat de l'aigua.

Per tant, control de les concessions i, en tot cas, obertura d'expedients sancionadors, etcètera; instal·lació d'aforadors o de mesuradors de la mateixa energia produïda, per tant, indirectament, del cabal que circula, i política d'arribar a diàleg amb les organitzacions que agrupen les minicentrals, ho repeteixo, una de les quals sembla que hi està ben predisposada.

Si vostè m'ho permet, passaré una mica per damunt del tema del Decret de la sequera, perquè aquest matí l'he explicat amb més deteniment. En tot cas, si creu vostè que m'he d'estendre més en alguna qüestió, ho faré amb molt de gust.

Bé, tema de transvasaments. Se n'ha parlat ja aquest matí, hi ha fet una referència el president, i jo voldria dir-li, i fins i tot també informar-lo a vostè i a la cambra, que nosaltres, a través de l'empresa Aigües Ter - Llobregat, estem en una fase molt avançada dels estudis en relació amb el transvasament del Roine; que des d'aquest punt de vista, nosaltres estem pràcticament a la recta final –jo vaig estar a Luxemburg aquest cap de setmana i dilluns treballant en això– del lliurament

de l'informe de viabilitat financera, que va ser pagat a mitges pel mateix Banc Europeu d'Inversions i el resultat del qual és un element imprescindible per a qualsevol decisió.

Paral·lelament a això, vostè sap que es va crear una comissió assessora independent formada per persones, totes elles, d'un elevat prestigi –jo penso que són els millors especialistes en cada ram del país–, algun d'ells, jo diria, molt crítics amb la mateixa Administració, però com que són bons especialistes a nosaltres ens semblava que els havíem de posar, i que se'ls va fer, se'ls va formular una sèrie de preguntes que han de donar resposta a un tema important, que és dir: «Escollint, d'acord, tenim el Pla hidrològic de les conques, però aquest Pla ja té uns quants anys, i anem a fer-li un diagnòstic de com està, en data d'avui, aquest pla hidrològic.» Jo estic convençut que, de totes les reflexions que faci aquesta comissió assessora i que abans de l'estiu han de ser lliurades, tots plegats en traurem conseqüències molt importants.

Vostè feia també una referència de passada –potser no tan de passada– al Segarra - Garrigues. Bé, jo vull reiterar-li, dir-li que quan a la fira de Sant Miquel, que deu ser –si no m'erro– el 29 de setembre, el conseller Marimon va anunciar-li allò, en aquell moment nosaltres havíem lliurat al senyor Benigno Blanco el primer exemplar del conveni. El secretari d'Estat, en una reunió en la qual vam assistir el conseller Marimon i jo, ens va dir: «Això ho hem de treballar i, per tant, fem una línia de treball tècnic», que la van fer la Junta d'Aigües i la Direcció General que porta el senyor Escartín, i d'altra banda això s'ha d'entrar des del primer moment –no el senyor Escartín que està assegut aquí, sinó el senyor Escartín que està assegut a Madrid, que no sé si són parents, però, bé...–, i d'altra banda, dintre de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre també s'havia de fer un treball perquè la mateixa Confederació veiés amb bons ulls la feina.

Es van tenir reunions, el senyor Rossell –que aquest sí que està present aquí– es va entrevistar amb el senyor Sancho, president de la Confederació Hidrogràfica, hi van haver reunions de treball, hi van haver tota una sèrie de suggeriments fets per la mateixa Confederació Hidrogràfica quant a quines obres podien anar a càrrec de l'Estat i quines no, és a dir, allò de què era la part de les grans infraestructures –com vostè deia–, quina era la xarxa de regs que després havia de fer el Govern, i fruit de tot això es va redactar un nou conveni, que és el que recull aquestes aportacions d'organismes del Ministeri i d'organismes de la Generalitat, i és el que d'alguna manera vam analitzar en la reunió ja famosa entre el senyor Benigno Blanco i el conseller Marimon i jo mateix. És obvi que, com s'ha dit des del primer moment –i jo tinc guardades les meves declaracions del primer moment, que han estat sempre les mateixes–, a això ara li cal una validació, no ja del Ministeri, sinó del Ministeri d'Hisenda o, en tot cas, del Govern de l'Estat, i també del Govern de la Generalitat. Per tant, jo voldria que això quedés aclarit; això em dóna solemnitat per fer-ho, vostè també m'hi dóna peu, i crec que el que convé és que tots plegats treballem amb ganes per fer realitat aquest projecte.

7786

I em temo que se m'ha acabat el temps i no he acabat encara ni una tercera part dels temes que vostè em plantejava.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, però té dret després a rèplica, si ho desitja. Pot fer rèplica el senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. No deu ser una perdigonada quan no ha tingut temps de contestar-m'ho tot; és clar, si hagués sigut una perdigonada, amb un minut això es liquida.

Parlar de política hidràulica és parlar, almenys des del nostre punt de vista, de temes mediambientals; de temes com els cabals ecològics; de temes com la futura legislació, no solament de la futura Llei de l'aigua a Catalunya, sinó també del marc estatal; és parlar del possible decret que hagi de fer la Generalitat de Catalunya pels temes de sequera; és parlar de la mateixa Agència Catalana de l'Aigua; és parlar de mesures i actuacions per al futur amb demandes urbanes, agrícoles, industrials i energètiques. Això em sembla que és fer política hidràulica i parlar de política hidràulica. Fer perdigonades, en tot cas, és fer d'altres coses que des del Grup Popular intenció, amb el màxim rigor i seriositat, no fer ni plantejar. Vostè mateix ha dit que no ha tingut temps de fer totes les referències i totes les respostes. Espero que les pugui fer.

Un tema que sí que li volia plantejar, perquè ens ha deixat d'alguna manera preocupats..., diu: «Hi ha un marc complicat; esperem que la nova Llei, en el tema dels cabals ecològics solucioni alguns d'aquests problemes, i estem fent un control rigorós sobre les concessions.» Però pot passar o no pot passar, conseller, que es tornin a assecar diferents trams de rius a Catalunya aquest estiu pel que són les concessions que tenen diferents indústries en els seus diferents trams? Perquè, és clar, si estan en diferents processos contenciosos, vol dir que d'alguna manera no se'ls pot paralitzar, que d'alguna manera –com deia vostè– hi ha un marc complicat. Si hi ha un marc complicat, pot passar o no pot passar? Perquè després ens trobarem o ens podem tornar a trobar amb acusacions d'empreses, amb la Junta d'Aigües, amb diferents departaments, etcètera.

Vostè ha fet referència al tema del transvasament o de possibles transvasaments, i ha dit que estava parlant del Roine, i nosaltres li agraïm la informació que avui ha donat aquí sobre el possible transvasament del Roine. Però nosaltres li vam agafar la paraula –i suposo que vostè complirà aquesta paraula– que aquest no fóra un tema o hauríem de mirar que no fos un tema electoral, és a dir que els estudis i els plantejaments i els possibles plantejaments sobre el Roine o sobre un altre lloc –en tot cas, sap la nostra posició tant sobre el Roine com sobre l'Ebre i, no cal dir-ho, sobre les terres de Lleida– no els treguin en un moment electoral, perquè, si nosaltres ja d'entrada, almenys des del Grup Popular, som contraris als seus plantejaments o als seus possibles plantejaments –també rectificat les meves paraules en

funció d'aquests estudis–, ho serem molt més, perquè creiem que es poden fer esforços, com abans li feia referència, en diferents àmbits, com és en els temes de la demanda urbana, en els temes de la demanda agrícola, que crec que amb la futura Llei de l'aigua a Catalunya és un tema que s'hauria de plantejar, creiem que s'hauria de plantejar seriosament el que és millorar l'eficiència de l'ús de l'aigua..., no que és gasti aigua per part de l'agricultura, que aquesta és, creiem, una expressió poc afortunada, creiem que l'agricultura no gasta aigua, sinó que utilitza l'aigua, però que hem de millorar l'eficiència d'aquesta utilitat, i això s'ha de fer millorant tot el que són les seves canalitzacions, principalment el que són les seves xarxes secundàries, que tenen centenars de quilòmetres amb alguns tipus de regadius, com abans he fet referència.

I m'agradaria també que, per últim, em parlés del que li he fet referència en els últims minuts de la meua intervenció primera, en allò que feia referència a les demandes industrials i energètiques. Què coneix, què sap dels estudis que s'han publicat, estudis que fins i tot reflecteix el Llibre blanc de l'aigua, sobre les conques internes de Catalunya pel que fa referència a la reutilització..., perdó, al reciclatge, és a dir, a la recirculació en diferents processos dins de la indústria a Catalunya, i concretament pel que fa referència als rius de les conques internes de Catalunya, que poden arribar a uns estalvis d'aigua entre noranta i noranta-cinc hectòmetres cúbics l'any? Creiem que és una xifra prou respectable, prou important per poder parlar-ne, quan en aquest moment, com abans li deia, estem entre cinc i deu hectòmetres cúbics solament d'estalvi en el que és la indústria i els processos energètics.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. L'honorable conseller pot contestar la rèplica.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies senyor president. Em temo, senyor Fabregat, que en cinc minuts tampoc no acabarem tots els temes que vostè plantejava. Deixi'm fer una precisió de la seva perdigonada: en tot cas, he sentit que vostè ha fet una ràfega de metrallera, que potser ha apuntat una mica més bé en una certa direcció i amb una certa intenció. Ara jo voldria que aquesta intenció fos una, francament, i em fa l'efecte que ho puc extreure de part del que ha dit de les seves paraules, no?

El tema de la política de l'aigua és una cosa molt seriosa, jo crec que vostè ho comparteix, no? Jo, aquest matí, he celebrat, el meu Grup ha celebrat, el Govern ha celebrat la intervenció del diputat Manuel Nadal. Crec que ha set una intervenció responsable i seriosa, penso que ha mostrat, doncs, una voluntat d'arribar a acords que al Govern li plau. Jo, francament, de la seva intervenció, tot i que vostè hagi set menys explícit..., potser, com que és de Lleida, li costa més explicar-se. Entre els de Girona ens expliquem així amb més franquesa, no? Però m'agradaria que també sortís de vostè, m'agradaria

ria que també sortís de vostè el que hi hagués aquesta voluntat des del seu Grup, en els temes de l'aigua, d'arribar a uns amplis acords. Estigui tranquil, senyor Fabregat, per una qüestió: nosaltres entenem que a curt termini no es pot prendre cap decisió entorn de com s'ha de resoldre el tema dels dèficits –que nosaltres creiem que són estructurals, el Govern de Madrid creu que són conjunturals, i crec que els convencerem que no és així– de Catalunya, perquè aquesta és una qüestió molt important.

Deixi'm dir-li alguna reflexió, segurament massa accelerada, en relació amb el que vostè proposa, no? Vostè proposa totes les mesures clàssiques, no? Per exemple, vostè diu: «ajudes a municipis per a xarxa d'aigua, per a millora de xarxes d'aigua». Bé, jo li he de dir que, en fi, m'ha agradat molt que vostè digués això, no?, perquè jo crec que la majoria dels nostres municipis s'han dedicat a fer una política responsable de millora de la gestió de les xarxes municipals, i avui dia les estadístiques que tenim és que les pèrdues en les xarxes d'aigua dels nostres municipis són de les més baixes d'Europa. I això ha estat fet perquè s'ha fet una inversió important als municipis, i que lògicament jo penso que moltes vegades amb el suport del Govern de la Generalitat; per exemple, a través de molts plans d'obres i serveis, que han tingut sempre com una prioritat aquest suport, i jo entenc que, amb els propers i futurs plans d'obres i serveis, aquesta seguirà sent una prioritat, d'ajudar les xarxes de distribució a continuar aquest procés que, ho repeteixo, ens ha situat en una posició, francament, molt positiva.

Vostè em planteja un tema molt suggerent; diu: «Pot passar que aquest estiu hi hagi els rius secs.» Home, aquest estiu i ara, no? En aquests moments al nostre país tenim uns quants rius secs, no precisament perquè hi hagin centrals, sinó perquè estem en una època seca, i és obvi que..., ja li anuncio que, si continua l'actual règim de falta de pluges, tindrem més dificultats que l'estiu passat. Ara del que vostè pot estar absolutament segur és que, amb el Decret de la sequera, el Govern de la Generalitat té eines més potents per fer front a l'actuació de les minicentrals i, per tant, per mantenir, si és que hi ha aigua, cabals ecològics. Per tant, amb el convenciment que segurament tindrem episodis, sí que li puc constatar que tenim elements, a través d'aquest Decret, molt més positius.

I ara que parlo d'aquest Decret deixi'm també donar una informació que segurament aquest matí no he donat i que crec que és positiva: aquest Decret ha passat ja el dictamen de la Comissió de Govern Local, avui mateix ha passat el tràmit del Secretariat Tècnic del Govern, i, per tant, està previst que en la propera reunió de Govern, que serà d'aquí a quinze dies, pugui ser ja aprovat d'acord amb totes les observacions que li han estat formulades.

Deixi'm, finalment, una última observació. Vostè parla de l'estalvi en els regs agrícoles, i té molta raó; però aquí hem de tenir en compte una qüestió molt important que planarà sobre la futura política d'aigües i és la Directiva europea, que té un objectiu bàsic, que és una cultura, diguem-ne, ambientalment incorrecta de l'aigua, i, per tant, un dels principis que s'aplicaran serà

que els usuaris es paguin els usos de l'aigua i, per tant, això segurament farà que les administracions siguin o puguem ser molt menys paternalistes del que hem set en determinats usos. I això només és, diguem-ne –se m'acaba el temps–, una pinzellada que crec que hauré de seguir, i la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua ens permetrà de donar-li aquesta atenció que vostè reclamava des del punt de vista ambiental.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpellació sobre la política hidràulica

Passem ara a l'onzè punt de l'ordre del dia. És una altra interpellació sobre política hidràulica. Aquest cop la formula el diputat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds senyor Joan Boada, que té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, continuarem el debat sobre el tema de l'aigua, més que res perquè potser..., intentarem, doncs, en aquest debat no repetir qüestions que ja han dit els meus companys, o fins i tot el mateix conseller, per donar-li potser un altre enfocament fins i tot.

De totes maneres, sí que cal dir i cal comentar que em fa la sensació que el Govern no té massa en compte que el país, Catalunya, doncs, és un país mediterrani i, com a tal, està sotmès a fenòmens cíclics de sequera. Com que ja ho sabem, hem de posar tots els mecanismes necessaris perquè, quan pugui arribar aquest període de sequera, hi hagi la suficient reserva d'aigua o, sobretot, hi hagi com menys consum d'aigua millor. Com que ho sabem, hem de posar tots els mecanismes necessaris, no només el Decret quan ara ja estem en una situació insostenible, sinó molt abans, i em sembla que ha tingut temps el Govern de la Generalitat per posar aquests mecanismes, aquestes accions, per tal d'evitar que un país com el nostre pateixi excessivament aquestes situacions de sequera. A mi em fa la sensació que hi ha aquesta manca de planificació i, sobretot, de previsió, que ha portat a aquesta situació d'alerta del sistema d'abastament a les conques internes de Catalunya que, si continua d'aquesta manera –tots esperem que no–, doncs, pot ocasionar importants disfuncions en l'estructura econòmica i social al nostre país.

Què ha fet el Govern de la Generalitat per preveure i proposar mesures que facin front a aquesta situació típica del nostre país? –no estic parlant ara del Decret que se'ns ha explicat, sinó que estic parlant d'una visió molt més global. Nosaltres creiem que poca cosa. Bé, el que ha proposat és la solució màgica del transvasament d'aigua del Roine, altres qüestions molt més concretes d'estalvi i reutilització, etcètera, no hi ha hagut, evidentment, una política agosarada en aquest sentit. O sigui, en comptes de prendre consciència que aquest és un país mediterrani sotmès a sequeres cícliques, per la

qual cosa cal fer una política de gestió de la demanda –element importantíssim–, el Govern el que ha fet és gestionar l'oferta, anar..., i a més a més ho ha explicat fins i tot el senyor Pujol: «abastament per aquí, abastament per allà». Molt bé, gestionar l'oferta, és únicament el que han fet, el que s'ha estat fent des del Govern. Nosaltres creiem, doncs, que s'han de fer altres polítiques, i no aquesta de gestió de l'oferta, perquè es va gastant, i quan s'acabi ja portaran l'aigua de fora, sense tenir en compte que aquesta aigua té uns costos econòmics, socials, territorials, ecològics i de dependència importantíssims.

Bé, volem dir que la precarietat d'aquests recursos hídrics no apareix de manera sobtada, sinó d'una manera gradual, i que qualsevol mesura correctora, donada aquesta forma cíclica d'aquestes situacions i la magnitud d'algunes possibles solucions, només pot garantir un èxit raonable amb una planificació i execució a mitjà i a llarg termini. Nosaltres no l'hem vista. O sigui, des del nostre punt de vista, difícilment s'assolirà un satisfactori desenllaç de l'escenari actual d'escassetat que estem patint amb la imposició de mesures d'urgència a curt termini com les que se'ns han anunciat, ja que només posen pegats a la darrera fase del problema, reduint-ne les conseqüències, certament, però sense atacar a fons les seves causes, i aquí és el greu problema, doncs, que té el Govern de la Generalitat.

Abans havíem dit que la situació actual és de desgovern dels recursos hidràulics i, a més a més, una manca de previsió i planificació. L'eina que utilitza el Govern –el Pla hidrològic de les conques internes, per planificar és un document totalment desfasat, amb unes dades i unes xifres excessivament amplificades i poc creïbles –fins i tot els mateixos organismes del Govern ho han expressat així. Des del 1992 al 2012, segons el Pla, la població creixerà un 17%; aquest indicador està desautoritzat totalment per l'Institut Català d'Estadística; aquesta seria la previsió més espectacular de creixement. Doncs, el que no podem fer és utilitzar aquestes dades, que no són reals, per planificar, perquè llavors ens porta a tenir coartada per dir: «Com que ens passarà això, necessitem molta més aigua d'aportació exterior.» I, a més a més, se'ns diu en el mateix Pla que augmentarà el consum industrial i domèstic. El mateix conseller ha dit, i és cert, que ha disminuït notablement el consum industrial; allà deia que pujaria d'una manera espectacular i, a més, el domèstic, i el domèstic també ha baixat, almenys, si més no, a l'àrea metropolitana. Ho dic perquè són qüestions que són importants; si l'eina de planificació que tenim bàsica no funciona, les dades no són reals, com podem planificar, com podem establir a curt i a llarg termini, doncs, aquestes situacions o accions per evitar al màxim situacions que sabem que passaran? I després de superar aquesta situació de sequera en tindrem una altra si, evidentment, no fem accions molt més concretes. La tindrem sempre; en tot cas, podem pal·liar-la amb molta més força.

Manca de planificació i, al mateix temps, gestió negligent –hi continuem insistint– que afavoreix, des del nostre punt de vista, els interessos particulars. L'exemple que vaig explicar: el Govern de la Generalitat va portar a terme un desembassament en el sistema Ter -

Sau - Susqueda en el període entre l'1 de juny i el 31 d'octubre del 98, on de manera poc previsible i irregular es van desembassar de la conca vint-i-quatre hectòmetres cúbics més dels necessaris per cobrir la demanda. I aquest fet va tenir la seva punta més alta els mesos de juliol i agost. Mirin la gràfica, si més no, que ho explica, no? (*L'orador mostra el gràfic.*) Aquest és –en vermell– el desembassament real que es va fer; el blau, la demanda entre l'ATLL més cabal autoritzat, i el groc, el desembassament màxim autoritzat. Mirin quina punta totalment irregular que es porta a terme aquí. El conseller ha vingut a dir que era perquè hi havia problemes piscícoles a baix al Ter, a l'estiu, a principis d'estiu. Això és absurd, vint-i-quatre hectòmetres cúbics me sembla que és del tot desmesurat. Per això li explicava que aquests hectòmetres cúbics haurien servit per abastir d'aigua l'àrea de Barcelona durant dos mesos; més reserva que tindríem. I això no venia determinat perquè prevegem una aportació; a l'estiu no hi ha aportació, sí que pot haver-hi aportació el gener i el febrer i es pot fer, però no pas a l'estiu.

Li pregunto, senyor conseller, per quines raons van portar a terme aquest desembassament que ha fet disminuir les reserves d'aigua que ara són tan necessàries. Ens ho haurà d'explicar. Nosaltres creiem que és degut a les pressions de les centrals hidroelèctriques que estan a la Junta de desembassament, que volien mantenir la seva producció energètica, i vostès molt generosament varen cedir. I ara correm tots a restringir el consum dels ciutadans. O és que vostès estaran aplanant el terreny per tenir més adeptes a la seva proposta faraònica de transvasament del Roine? Un, fins i tot, té la intenció de creure que és això. Em sembla que és un element importantíssim, no?, perquè, cal dir-ho, perquè, la connivència del Govern de la Generalitat amb les empreses hidroelèctriques, ens sembla que ja és una mica escandalosa. Entre la Conselleria d'Agricultura, entre la d'Indústria i la de Política Territorial, ens fa la sensació que formen vostès la trilateral de l'amiguisme. (*Rialles.*)

Deia abans, a més a més, que la seva política hidràulica es caracteritza per la gestió de l'oferta, i li'n posaré un altre exemple. Estem parlant d'un territori deficitari com és el de les conques internes, i es dediquen a fomentar la construcció de camps de golf. Qui ho fomenta és el Govern de la Generalitat, no? Cinquantacinc en aquests moments, i la majoria d'ells regats per aigua de consum domèstic o per pous. No tenen cap control, cap comptador i, a sobre, no els cobren el cànon d'infraestructures hidràuliques –no tornarem a aquest tema, que ja està prou discutit, no?

En canvi, vostè, l'altre dia, en la intervenció que feia en una interpellació fa quinze dies, deia: «Escoltin: pel clima, això no és Normandia. Escoltin, hi ha un augment de les zones verdes en les ciutats, i això no és Normandia; s'ha de regar.» Escolti, això no és Normandia tampoc en els camps de golf. És que fa la sensació que tenim, *per capita*, més camps de golf que a Normandia, on hi ha un règim pluviomètric totalment diferent del que tenim nosaltres aquí. Aquí hi ha una certa contradicció entre els seus arguments.

Però direm més: parlem ara de les concessions d'aigua, també, no?, agrícola, industrial i hidroelèctrica. En aquests moments, 425 concessions d'aigua a les conques internes. Al Cardener, on n'hi ha 24, 21 d'elles, hidroelèctriques –el 88%. Al Freser, el 100% són de concessions hidroelèctriques. Al Ter n'hi ha 49; 26, hidroelèctriques. Al Llobregat n'hi ha 56; 47, hidroelèctriques. Ja he explicat abans que, en aquest riu, des de Castellgalí a Castellbell i el Vilar, hi ha, en un tram de poc menys de cinc quilòmetres, de quatre quilòmetres, set concessions hidroelèctriques importantíssimes, de molt més de 5.000 litres per segon. Escolti, li'n donaré un altre exemple: al diari *El Nou 9*, el Grup de Defensa del Ter, que té prou solvència en aquest sentit, denuncia que el Ter baixa sec en molts trams. Els mesuraments dels membres del Grup de Defensa del Ter van permetre conèixer que el canal de la central agafava 2.500 litres d'aigua per segon, mentre que el riu portava 40 litres per segon: totalment sec, i, a més a més, amb una certa imaginació, doncs, feien submarinisme, natació, evidentment, en un riu totalment sec. El Ter, sec, per les centrals hidroelèctriques, per aquestes elevades concessions que pateixen els nostres rius de les conques internes. I, evidentment, aquí pateix el cabal ecològic.

O sigui, podríem anar explicant més casos que demostrin aquesta manca de planificació i negligència, com dic jo, de la política hidràulica del Govern de la Generalitat. És evident que les necessitats hídriques es concentren a les conques internes, on, al desequilibri territorial –que ja n'hem parlat– i poblacional, s'hi sumen els factors de la manca de garantia de subministrament –un altre punt que haurem d'explicar: quina ha de ser aquesta garantia de subministrament, fruit, evidentment, com ja he dit abans, de la inestabilitat climatològica–, de la mala qualitat de l'aigua i la manca de cabal ecològic. Aquesta situació és previsible, i hi ha solucions. Des d'aquí, des d'aquesta tribuna, li exigim que ens expliqui quines són les mesures que pensa portar a terme per paliar d'una manera definitiva aquest problema, en bona part provocat per la seva incapacitat, la d'un Govern dèbil, com ja he dit abans, excessivament sotmès a les pressions i interessos de les hidroelèctriques, o, en alguns casos, de les comunitats de regants, o, fins i tot, també, dels propietaris dels camps de golf.

No ens expliqui les actuacions ara, quan no hi ha cap més remei. Expliqui'ns quines són les actuacions a mitjà termini i a llarg termini per fer que aquests períodes cíclics de sequera, a Catalunya, doncs, no siguin tan dolorosos, per dir-ho d'alguna manera, per als ciutadans i per a l'economia del nostre país, com ho han estat fins a aquest moment.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boada. Per respondre la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo crec que, un Govern que ha estat governant du-

rant vint anys, alguna fortalesa deu tenir que faci que governi durant vint anys, no? Però jo crec que això no és el que interessa, diguem-ne, en aquest debat. Jo li he de dir, senyor Boada, que aquest és un debat que, fins a aquest moment..., el vam començar fa quinze dies amb el senyor Portabella, d'Esquerra Republicana, l'hem tingut al llarg del dia d'avui; a mi m'interessa molt. I amb vostès, de vegades, es fa difícil, no? Es fa difícil perquè, home, pujar aquí quan, vostès, dos dies abans, ja, per qualificar l'actuació del Govern utilitzen paraules que..., bé, jo crec que no són d'aquelles paraules que siguin justes, ni que siguin, gairebé –deixi'm dir la paraula– «corteses», si es vol discutir el fons de les coses.

Si hem de debatre el tema de l'aigua, i el gran argument, doncs, és la trilateral, escolti'm, llavors no debatem res; vostè parlarà amb aquesta paret, jo parlaré amb aquella, i farem un flac favor al país. Per tant, fins ara, aquest ha estat un debat, jo crec, positiu; ho va estar, ho repeteixo, amb Esquerra Republicana –crec que hi ha una moció també en aquest Ple–; ho ha estat amb el Partit Popular i amb el Partit dels Socialistes, i m'agradaria que ho fos també amb el seu grup polític, per la importància que té, perquè sé que aquests són uns temes que a vostès els motiven i, francament, perquè amb algunes de les persones de la seva agrupació política que tenen responsabilitats de govern, doncs, ens hem entès en temes de política d'aigües i, per tant, es posa de manifest que, quan hi ha responsabilitats de govern, les coses, segurament, es diuen, no des de frases que ocupen un titular i des de la lleugeresa d'un insult injust, sinó des del rigor d'administrar, no? Perquè, és clar, nosaltres podem justificar moltes de les actuacions que hem fet, senyor Boada, moltíssimes; nosaltres podem justificar el destí de les inversions que ha fet el Govern per portar aigua, per exemple –com li deia el president avui–, a Montblanc i a la conca de Barberà. Però, és clar, certes institucions potser no poden justificar haver fet una canonada que no serveix absolutament de res, eh?, i que s'ha fet famosa fins i tot a Luxemburg; vaig anar a Luxemburg i: «scoltin, vostès són aquells que van fer aquella canonada, que estan pagant uns interessos altíssims i que no serveix de res?» Per tant, obviem..., aquest és un tema que no m'agrada parlar-ne, és un error, s'ha de reconèixer, ja està, no en fem sang. Però jo crec que un debat sobre política de l'aigua no es pot fer des del simplisme que si la trilateral, que si la connivència, que si no sé què, que si la proposta faraònica del Roine, sinó des del rigor dels conceptes.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres li podem donar compte, com ja he intentat fer al llarg de tot aquest dia i faré fins al final, i el conseller de Medi Ambient farà també a partir que el Departament de Medi Ambient n'assumeixi les competències..., però amb unes polítiques que passin per actuacions, jo penso, normals i responsables.

Vostè planteja un tema que jo comparteixo; vostè diu: «el Pla hidrològic està desfasat», i té raó. Té raó, i nosaltres ho hem reconegut, fins al punt que els mateixos estudis utilitzats per al Roine obvien això, ho obvien clarament, és a dir, això que potser hauríem de tenir en

compte perquè és el que legalment ens diu, ho hem agafat i ho hem posat en un racó. Jo mateix he manifestat en reiterades ocasions que és obvi que, aquest Pla hidrològic, l'hem d'actualitzar amb diferents tipus de previsió, no? Amb les previsions, lògicament, de la població –sobretot del seu repartiment–; en qüestions de consum, la baixa del consum industrial –efectivament, jo penso que hi ha hagut un èxit en el fet que els consums industrials han baixat–, un cert manteniment dels consums domèstics, un cert manteniment en certes parts del país –en d'altres no–, i, no obstant, senyor Boada –i aquest és un fenomen que cal analitzar amb molta precisió–, un gran increment dels consums per a usos terciaris i per a usos turístics, i no només de l'anècdota dels camps de golf. Jo ja sé que a vostè no li agraden els camps de golf, però els camps de golf –i a Catalunya n'hi ha una tercera part dels que hi ha a Andalusia, que tinc la sensació que és un lloc una mica més sec que Catalunya– em permeten il·lustrar una qüestió, no? –i vostè entenguí que això no és la més mínima crítica a la política que fan els andalusos, que per això tenen autonomia.

Els andalusos han plantejat que una de les bases del seu desenvolupament és un turisme d'una certa qualitat, i al turisme d'una certa qualitat, doncs, miri, li deu agradar certes coses, però no són camps de golf, i n'han fet, i això ha generat una riquesa que pot ser compartida, pot no ser compartida; en tot cas, no la valorem –és la dels andalusos–, però l'han feta. I aquest és un model que, no des del Govern de la Generalitat –també des del Govern de la Generalitat; no li ho negaré–, però des de moltes institucions –patronats de turisme, moltes vegades, no dependents de la Generalitat, sinó de les institucions locals, organitzacions corporatives de tot tipus, i ajuntaments..., hi ha un ajuntament no gaire lluny d'aquí, que no està governat per Convergència i Unió i que és, realment, molt minoritari, del qual el Govern de la Generalitat té per tramitar un camp de golf. Per què? Perquè es creu que és un element per al desenvolupament d'aquest municipi.

Aquest és un element que hi és, però jo diria que, des del punt de vista del consum, és una anècdota. A vostè li serveix per il·lustrar, per fer aquest gest d'«ui!», que el camp de golf...» Miri, els camps de golf gasten aigua com gasta un reg intensiu; comparem les superfícies i podem dir-ho. A mi em sembla que, segurament, una política, a fons, d'estalvi d'aigua té molt més a veure amb allò que deia abans el senyor Fabregat, que és la racionalització dels regatges. Perquè, a més a més, el 80% de l'aigua que es consumeix a Catalunya va per als regs. Per tant, bé, podem jugar amb els camps de golf –ni vostè ni jo hi juguem, però podem jugar-hi, diguem-ne, amb això–, vostè dient-nos que nosaltres som els advocats de no sé què..., molt bé, tot això ho podem fer, però, si volem fer polítiques d'aigua, segurament és més interessant dedicar-nos, com s'ha fet en el cas de l'Algerri - Balaguer, a dissenyar sistemes de reg en els quals el consum d'aigua sigui la meitat dels regs tradicionals. I, segurament, doncs, hem de dedicar-nos a convèncer els regants que això sigui possible.

Jo crec que és aquesta, la discussió que hem de tenir, no? I aquí actuem sobre la demanda, i hi actuem des

d'un punt de vista important. Miri, en el tema del debat de l'aigua, hi ha algunes dades que són impactants, no? I no és estrany que estiguin aquí al Parlament. Potser el que és estrany és que estiguem tan sols, no?, els del gremi de l'aigua, avui, aquí, no? Perquè hi ha dades que ens posen de manifest la magnitud –si m'ho permet dir– de la tragèdia. Miri, hi ha una estadística sobre els recursos bruts per habitant a diversos estats del món –recursos hídrics–, i en aquesta estadística, des d'un punt de vista, gairebé, diguem-ne, anecdòtic, de metres cúbics habitant/any, doncs, un dels més baixos és Kuwait, que en té 75 –és lògic, no?–, o un dels més alts és Islàndia, que en té 666.667. Bé, però anem a veure gent que s'assembla a nosaltres, no? Miri, al conjunt de l'Estat espanyol, aquests recursos bruts per habitant són 2.826. A Catalunya, a les conques internes, són 495 –inferiors als d'Algèria, que són 690. Home, ho hem de debatre a fons –ho hem de debatre a fons. És a dir, aquesta ha de ser una preocupació.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, des de la magnitud de la qüestió, jo voldria acabar aquesta intervenció –i em sap molt de greu no haver-li contestat la majoria de temes, i intentaré fer-ho–, demanant que el seu Grup, per l'interès que hi té, per la responsabilitat que hi té, ens ajudi a fer un debat, portant-lo a unes línies de responsabilitat que permetin que... Home, digui'ns això del camp de golf sempre que vulgui, ja ho acceptem, no? Però arribarà un dia que li direm: «Escolti, el que gasten els camps de golf és això, el que gasta l'agricultura és això i el que gasta un hotel de Barcelona –i tots volem que es facin molts hotels a Barcelona– és com no sé quants camps de golf.» Per tant, situem les coses amb rigor, perquè el debat serà molt més profitós, que és el que el Govern, en tot cas, desitja, i crec que vostè ho comparteix.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara, el diputat senyor Boada pot fer rèplica.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Macias, precisament el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds es caracteritza pel seu rigor a l'hora de plantejar coses, i, cada vegada que posem un adjectiu a l'acció del Govern, l'argumentem. I, quan jo he parlat de negligència, ho he argumentat amb el desembassament, i altres aspectes com algun que no dic; per exemple, la recaptació del cànon d'infraestructures hidràuliques i com s'utilitza aquesta recaptació, eh?, perquè el 25% és per a despeses financeres, etcètera, quan la normativa diu que el 100% ha d'anar per obres, i, a més a més, hi ha un pacte que diu que aquest 60% ha de venir dels pressupostos de la Generalitat, i això no es fa, i això també, en tot cas, és una negligència que ja hem denunciat, doncs, cada any, per part del Govern.

I quan dic que està desfasat, estic parlant d'un pla hidrològic de les conques internes que ho està. Doncs, si ho està, el que hem de fer és canviar-lo. I hem de fer tots aquests estudis. Estic completament d'acord amb

vostè en aquesta qüestió. Anem a fer tots aquests estudis, però anem a fer uns estudis, també, de com podem disminuir el consum d'aigua de reg –certament, l'hem de fer– i com posem noves tècniques de gota a gota, de subsuperfície, etcètera. Fem-ho. Però també fem quines són les de reutilització. Hi ha alguns estudis del Govern de la Generalitat que ens digui...? Doncs, el senyor Fabregat deia que es poden, a les conques internes..., noranta hectòmetres cúbics. Nosaltres creiem que potser és un pèl agosarat, però, bé, fem-ho; fem aquests estudis que ens portin a aquesta situació; fem un pla hidrològic de les conques internes per gent independent. Sobretot, que no ho faci el Govern ni l'ATLL, que ho faci gent independent, gent entesa, que vostè hi té una relació –com ja he dit abans–, que els han fet unes consultes, que ens digui quines són les necessitats hidrològiques del nostre país, portant a terme mesures d'estalvi, mesures de reutilització, mesures d'arreglar, doncs, les pèrdues de la xarxa, tot un seguit de mesures, i que ens portin a una situació... A partir d'aquesta situació, anem a veure com fem front a aquestes dades que ens ha portat. És que l'única manera..., vull dir que no crec que aquesta, la que vostès van fent, que és anar posant pegats i anar dient que fan moltes coses..., però en el fons no van a l'arrel del problema, que és la qüestió bàsica.

Miri, a mi no és que m'agradin o no m'agradin el camps de golf; jo no hi jugo, certament, però, escolti, vostè ho ha dit: estem en un país que és en el que estem, amb uns recursos hidrològics, menys que els d'Algèria. El que no podem fer és portar a terme una política de foment i de construcció de camps de golf, que tenen o que gasten una quantitat d'aigua importantíssima. Però no ho plantegin com a tal: segur que el país podrà avançar amb altres instal·lacions, amb altres formes de generar riquesa. O l'única manera de generar riquesa és crear camps de golf? Si sabem que aquesta és una despesa innecessària, doncs, hem de portar un control rigorós. I jo ja he explicat que el control rigorós és absent totalment. Ho vàrem explicar durant aquesta legislatura en tot el tema del cànon d'infraestructures hidràuliques i dels camps de golf. Era una negligència total i absoluta per part de vostès. Ho reconeguim, que es van equivocar i es continuen equivocant. Però no ens vinguin a fer combregar amb rodes de molí dient que els camps de golf generen riquesa. Ja m'explicarà, doncs, com ho hem de fer. Jo no sé la riquesa que genera i a qui la genera, aquesta riquesa. Perquè, ja m'explicarà. A la comunitat de regants de la Muga? Als ciutadans de l'Alt Empordà, que beuen aigua amb mala qualitat, ara degut al pantà de Boadella, que utilitza aquesta aigua per regar el camp de golf de Peralada? I la comunitat de regants del marge esquerre de la Muga ara diuen que no tindran prou aigua. Però si l'estan venent al camp de golf de Peralada! Clar, com es queixen? És una contradicció. I vostès perquè els deixen. Qui és qui els ha donat aquesta concessió? Quin Govern?

Home, doncs, la incoherència, en aquest cas, senyor Macias, dona la sensació que és del seu Govern, en aquest sentit. I evidentment que nosaltres volem intentar donar solucions. I ja li ho hem dit: nosaltres creiem que amb mesures d'estalvi en els àmbits industrial –que ja n'hi han, certament, eh?, i que han d'augmentar–, en

l'agrícola –mesures, evidentment, amb la implantació de tècniques modernes de regs–, en el domèstic –que també es pot reduir, amb una regulació de les concessions hidroelèctriques, amb una reutilització de totes les aigües depurades –també les de la Costa Brava; vostè deia: «El senyor Mujeriego diu que es poden reutilitzar fins al 60% de les aigües tractades a la Costa Brava; ho diu el senyor Mujeriego, també», com vostè havia citat anteriorment–, amb un control de les pèrdues de la xarxa, amb una inversió –això vol dir diners, eh?, certament–, amb recuperació de les aigües subterrànies que hi ha, sobretot, en l'aquífer del Besòs, amb una recuperació dels cabals ecològics, amb mesures en matèria d'educació ambiental –no només el cartell que surt a la premsa, sinó des de l'escola, com una qüestió, evidentment, que ja impregni els ciutadans d'aquest país, que s'entengui que aquesta és la situació–, es poden estalviar quantitat d'aigua, nosaltres creiem que al voltant de cent cinquanta, dos-cents hectòmetres cúbics, amb aquestes pràctiques. No demà. Evidentment, s'ha de fer amb un pla, amb una normativa, amb una llei. Per què no fem una llei, doncs, que potenciï, evidentment, com s'han de reutilitzar les aigües? Quina ha de ser la manera de fer-ho i fins on han d'arribar? Quins objectius?

I senyors, canviem ja el Pla hidrològic de les conques internes! Modifiquem-lo! Vostè diu que és desfasat. Doncs bé, a la nostra Moció, posarem al primer punt que sigui la modificació ja, ràpid, d'aquest Pla hidrològic de les conques internes, per tenir noves dades, molt més eficients, per llavors poder fer una política molt més eficient. En aquest aspecte, nosaltres estarem al seu costat, com hem demostrat en molts altres aspectes. Amb el que he dit abans, evidentment, ens trobaran a l'oposició, i amb una crítica tan forta i tan dura com sigui possible. És la nostra obligació.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boada. Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies. Deixi'm fer-li només una precisió, perquè crec que pot ajudar-lo en els seus raonaments, no? El camp de golf de Peralada no es rega des de l'any passat amb l'aigua de la Muga, per motius molt obvis. Quan hi havia sobrants, això era possible; si no n'hi han, els regants van creure que no havia de ser així i, per tant, així es va establir. I en aquests moments estan regant de pous amb un aquífer que, doncs, de moment, funciona per a tothom. Fins i tot, és un dels aquífers que ens ha permès dotar d'aigua una de les xarxes que hem fet cap a l'alt Empordà.

Bé, tornem al fons de la qüestió. He intentat aclarir això. Miri, jo crec que, com que la magnitud del nostre èxit és la que és, segurament, com en moltes coses, no hi ha solucions màgiques, no? Jo crec que la solució –i, efectivament, jo crec que el Pla hidrològic, doncs, s'haurà d'anar revisant– ha de passar per una combinació de totes aquestes, no? Quines són aquestes? Home, miri, d'entrada, jo crec que és bo, en fi, això

que vostè m'ha tornat a recordar avui i que jo aquests dies explico i que crec que els ciutadans entenen molt, de dir: «Escolti'm, Catalunya no és Normandia.» I això, doncs, que vostè té raó, diu: «Escolti, vostè ho diu ara perquè, en aquests moments, hi ha sequera.» D'acord. Però el Govern de la Generalitat fa nou mesos que té una exposició al Palau Robert; per tant, vol dir que li dóna una certa prioritat, i en aquells moments no pre-
vèiem –li ho puc assegurar– que hi haurien problemes d'aigua. Va fer una exposició sobre els rius de Catalunya en què hi han esllògans que no deuen dir que Catalunya no és Normandia, però deuen dir una cosa molt semblant. I aquest mateix cap de setmana –i això ho ha portat el Departament de Medi Ambient– hi ha hagut una festa de l'aigua en la qual els motius, els missatges, són inequívocs, en el sentit de l'estalvi d'aigua. Per tant, cultura de l'aigua motivada per això.

Ara, deixi'm dir-li unes quantes coses. El tema de reutilització. El tema de reutilització és un tema que a mi, personalment, li he de confessar que m'apassiona, eh? I del que vostè, doncs, algunes vegades ha dit, quan jo estava al Departament de Medi Ambient, segurament si vostè busca a hemeroteques, em trobarà que jo vaig dir: «Escolti'm, nosaltres tenim una bossa d'aigua, que em sembla que són uns cinc-cents hectòmetres cúbics l'any, de les depuradores que donen a mar», perquè les altres, convindrà vostè que, llevat d'algunes excepcions, el millor és tornar-les al riu. Si pot ser, aigües amunt, com tenim alguna experiència. Bé, jo deia això molt convingut, no? Però em van dir: «Escolta'm, al *tanto*» –i l'altre dia el senyor Portabella deia alguna cosa semblant–, perquè, fins i tot les que estan al davant de mar, moltes no convé que nosaltres agafem i fem una mena de cercle tancat sense abocar al mar, per l'aportació de nutrients que tot això significa. Per tant, vol dir que aquests cinc-cents hectòmetres cúbics que la Junta de Sanejament diu: «Escolti'm els posarem a sobre la taula», no vol dir que tinguem cinc-cents hectòmetres cúbics per reutilitzar. Segurament se'n poden utilitzar, en el millor dels casos, un 20%. I jo crec, sincerament, que una de les millors notícies que aquest any 99 ens portarà al nostre país és la formulació, la creació ja de l'Agència Catalana de l'Aigua, que permetrà que qui, d'alguna manera, neteja l'aigua –deixi'm dir aquesta expressió que m'agrada molt poc, però que per anar ràpid, perquè veig que s'acaba el temps, doncs, podem utilitzar–, qui neteja l'aigua i qui la distribueix sigui el mateix; segurament, l'Agència Catalana de l'Aigua, un dels seus primers programes serà el de la reutilització.

Però no em digui: «No, i fins ara no han fet res.» Doncs, miri, nosaltres hem aprofitat el temps, i fins i tot, aprofitant la mateixa Comissió i seguint una de les recomanacions d'aquesta Comissió assessora del Roine, hem creat ja i hi està treballant una comissió específica per treballar els temes de la reutilització, de manera que l'Agència Catalana de l'Aigua, un dels primers elements que es trobi ja treballat, ja analitzat, ja valorat fins on pot donar, sigui la qüestió de la reutilització.

Per mi, les dues claus de la política de l'aigua són: el tema de la cultura de l'estalvi, el «Catalunya no és Normandia» –ja hem dit que Catalunya era Lituània,

Quebec, però Catalunya no és Normandia–, i el segon, de manera molt important, la reutilització. I crec que aquests són temes que d'alguna manera poden ajudar que tots els catalans ens dotem de la política hidràulica que convé al país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les previsions d'inversió en el transport públic

Passem ara al dotzè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre les previsions d'inversió en el transport públic. És una interpellació presentada pel senyor Fidel Lora, que també la formularà. Té la paraula.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, l'objectiu de la interpellació és poder conèixer quines són les previsions d'inversió en transport públic a la ciutat de Barcelona i, concretament, estem interessats a saber quines prioritats d'inversió tenen en relació amb els barris de Barcelona que avui tenen un dèficit en transport públic, i que porten molts anys de reivindicació per l'arribada del metro a aquests barris. En concret, Ciutat Meridiana, Torre Baró, Vallbona, la zona nord de Nou Barris, Bon Pastor, el districte de Sant Andreu, Zona Franca, també el districte Sants-Montjuïc..., és a dir, tota una sèrie de barris perifèrics de la ciutat de Barcelona que necessiten aquestes infraestructures per tal d'assegurar qualitat de vida, creixement, etcètera.

I aquesta interpellació es dóna en un context on l'Autoritat del Transport Metropolità està en un procés de recerca d'un consens per tal de poder aprovar el Pla d'infraestructura del 2001 al 2010, i sembla ser –aquesta és l'opinió del nostre Grup, aquesta és l'opinió que tenim des d'Esquerra Unida i Alternativa– que es pot donar la possibilitat que per calendaris electorals, doncs, aquest consens pugui estar o es pugui veure en possibilitats de quedar aturat i, per tant, després, en el procés del calendari que tenim, electoral, es puguin donar situacions que ja s'han donat en anteriors campanyes electorals, de moltes promeses per part de les candidatures que opten a la governabilitat, ja sigui de l'Ajuntament o de la Generalitat, i que aquestes promeses vinguin donades per les candidatures i no per compromisos concrets de les administracions, i es tornin a repetir experiències que hi han hagut en aquests barris. I per tant, el primer que fem avui és mostrar aquesta preocupació i afirmar aquí avui que és necessari arribar al consens, a l'Autoritat del Transport Metropolità, per tal d'assegurar les inversions en transport públic pel Pla del 2001 al 2010 en aquests barris que, realment –i vostès, la Conselleria, ho saben perfectament–, necessiten aquestes inversions.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Doncs bé, en aquest context i també en un marc general de necessitat de prioritzar la inversió en transport públic per raons de sostenibilitat, d'igualtat, de política social, vostè sap, senyor conseller, que els barris de la zona nord del districte vuitè, del districte de Nou Barris, sigui Ciutat Meridiana, Vallbona, Torre Baró, porten molts anys de reivindicació per l'arribada del metro a aquests barris. I li volia manifestar dues qüestions.

La primera, que hem de dir que altres reivindicacions d'aquest districte ja estan en fase d'aplicació: el Pla d'infraestructura del transport al segon conveni 98-2000, en concret, l'arribada del metro a Canyelles i la prolongació de la línia 4 fins a Trinitat Nova. I també vull que quedi constància –i és una valoració que fem des de la nostra formació política, i també així ho hem comunicat als veïns de la zona nord– que vostès han sigut l'única Administració que han fet, en aquest últim període de temps, propostes de caràcter positiu per resoldre el dèficit que hi ha a la zona nord de Nou Barris. I aquest fet el valorem positivament, el valorem positivament per part de la feina feta per la Conselleria.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, crec que tots som conscients que és necessari –i la Conselleria té elaborats els estudis que ho demostren– millorar el transport en aquesta zona de Barcelona, que, en aquest moment, amb una població de 15.000 habitants, genera 120.000 viatges mecanitzats, amb un repartiment del 41% de cotxes, 13% de Renfe, 11% de metro i 35% d'autobús, ja que, a les zones ben servides d'infraestructures, la utilització del cotxe és del 33% i la del metro és del 46%; per tant, s'observa a Ciutat Meridiana, a Torre Baró i a Vallbona una major quota del cotxe i que la no-disponibilitat del metro és substituïda per Renfe, amb la particularitat de la llunyania de l'estació de tren de la població, i, per tant, la necessitat d'utilització de l'autobús, amb una periodicitat de temps d'espera superior a la que es dona en el metro.

Ara s'està elaborant i està en procés de discussió, com deia abans, a l'Autoritat metropolitana del transport, el que serà el Pla d'infraestructures 2001-2010. Ja li he dit abans que, per nosaltres, és prioritari, dins d'aquest conveni, resoldre, fonamentalment, els problemes de transport d'aquelles àrees amb més dèficit, dels barris com el Bon Pastor, la Zona Franca i, en concret, aquest de Ciutat Meridiana, Torre Baró i Vallbona.

El mes d'octubre el director general de Transport, el senyor Ticó, ens informava a la Comissió de Política Territorial dels estudis i plans d'actuació a la zona de Nou Barris; comentava que hi havia diverses propostes, i, per tant, avui, el que ens agradaria saber és en quin estadi d'elaboració, de consens i amb quin grau de prioritat es poden aplicar aquestes propostes.

També dir que des d'Esquerra Unida i Alternativa –i això ho hem comentat amb els veïns de Ciutat Meridiana, amb les associacions de veïns de la zona– creiem que les prioritats passen, primer, per la necessitat d'inversió amb relació a la construcció del metro, que assegurí el trajecte i el nombre de parades mínimes per connectar la població d'aquesta zona amb l'estació de Trinitat Nova, que ja està en construcció; segon, la mi-

llora de la xarxa d'autobusos, i tercer, la construcció d'un pàrquing a l'estació de Renfe, per tal d'ajudar la prioritització del transport públic als habitants de la zona.

Com a conclusió, el que volíem saber és quins són els objectius i les prioritats. Per nosaltres, del que es tracta és que el Parlament de Catalunya, en la següent sessió plenària, pugui manifestar, primer, la necessitat de continuar les converses amb les associacions de veïns per tal de millorar la xarxa pública als barris de Barcelona; segon, que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu que es marqui com a prioritat del Pla d'infraestructures 2001-2010, en el procés d'elaboració i negociació dutes a terme amb l'Autoritat del Transport Metropolità, la solució dels dèficits en transport públic als barris de Ciutat Meridiana, Torre Baró i Vallbona, i que, en tercer lloc, el Parlament de Catalunya insti també el Consell Executiu a avançar en el procés de preparació de projectes d'estudi i construcció de les infraestructures necessàries per a l'arribada del metro o un transport públic equivalent en freqüència, temps i, també, amb tarifa única, que connecti la zona nord de Nou Barris amb la xarxa actual del metro.

Aquestes són les nostres prioritats, i, per acabar, dir i repetir que nosaltres som conscients que des de la Conselleria s'han fet propostes en clau positiva als veïns de la zona, i ho valorem i ho celebrem. Ara és el moment d'aprovar en el Parlament i de poder, d'alguna forma, engagar i ajudar que aquesta reivindicació històrica d'aquests veïns de Nou Barris pugui ser una realitat, i que no sigui una realitat en funció de promeses de caràcter electoral, sinó que ja hi pugui haver un compromís d'aquest Parlament per tal que els veïns tinguin aquesta seguretat i no es trobin amb discursos electorals que no ajudin.

I, per tant, des d'aquest punt de vista i aquesta voluntat positiva, des de la nostra formació, doncs, esperem que es pugui aprovar una moció d'aquestes característiques en el Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller, senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, aquesta, que és una interpellació que crec que feia uns quants mesos que el diputat havia formulat i que ha estat posposada per diferents motius, crec que avui és el dia més oportú per posar-la, no? I és oportú perquè, com ha dit el senyor diputat, demà hi ha una reunió del Consell d'Administració de l'ATM, en la qual se sotmet a aprovació el Pla director d'infraestructures; no sé si serà possible, amb una sola sessió, aprovar-lo, perquè és un tema d'una gran complexitat, però sí que aquest és un d'aquells acords importants.

Jo voldria, en primer lloc, dir-li que els moments previs a qualsevol acord sempre són uns moments d'una certa preocupació i d'una certa tensió, però que, malgrat tot això, nosaltres valorem molt positivament la

7794

feina que està fent l'Autoritat del Transport Metropolità, que ha permès de començar a avançar cap a una cultura del foment del transport públic a casa nostra. Però és una cultura que vol molta militància, no? Estic segur que vostè la té més que ningú, però vol molta militància. Li ho dic perquè, per exemple, un dels temes que demà es debateran, que potser algú pot dir que és un tema menor, però per nosaltres és un tema molt important, és la qüestió d'uns carrils bus que nosaltres volem que es facin a les entrades de Barcelona, i que ha de fer competitiu el transport públic, per exemple, de Nou Barris, dels barris més al nord de Nou Barris, perquè un d'aquests carrils proposats és al llarg de tota la Meridiana, un altre és al llarg de l'avinguda Diagonal, de la Gran Via, és a dir, poder fer uns carrils bus separats, exprés, que garanteixin que el transport públic doni unes prestacions importants. Aquest és un acord que jo espero també que demà es prengui i que de ben segur que, per la preocupació que vostè expressa, pot contribuir en certa mesura...

Però demà, sobretot, l'ATM té damunt de la taula l'estudi del Pla director d'infraestructures. Aquest és un Pla director d'infraestructures ambiciós –nosaltres hem volgut fer un pla ambiciós– que, òbviament, plantejarà la problemàtica del seu finançament, però tots plegats haurem de fer el possible per poder-lo dur a terme. Aquest és un d'aquells temes que exemplifica molt bé la demanda d'un nou model de finançament. És a dir, si nosaltres volem fer un pas més enllà qualitatiu, necessitem un millor finançament. I, per tant, jo crec que aquest és un tema molt oportú, que ara surti aquest Pla director d'infraestructures amb una demanda social important, perquè ens ajuda a il·lustrar als ciutadans de Catalunya el que significa que necessitem millorar el nostre finançament.

Bé, aquest Pla director d'infraestructures preveu tota una sèrie de mesures amb un objectiu, que vostè també ha anunciat, que és que utilitzin com més ciutadans, millor, el transport públic i no el transport privat. Deixin-me que els doni algunes dades, no? Miri, això, el que en diem «el territori d'entre rondes», que és, bàsicament, Barcelona, el terme municipal de Barcelona, un tros de Sant Adrià i l'Hospitalet –i una mica de Cornellà–, es produeix en un 55%; és a dir, un 55% dels ciutadans utilitzen el transport públic i, la resta, privat. Conforme anem amb trajectes més externs, cada vegada baixa més el percentatge, que, amb els de la primera corona, és el 30% i, amb els de la segona corona, és el 20%, i, en algun cas, el 10%. Per tant, això vol dir que nosaltres hem de fer la inversió selectiva en aquells àmbits més mal dotats. Dintre de la ciutat de Barcelona, aquests àmbits, pràcticament, coincideixen amb part de Nou Barris i amb una part de la Zona Franca –també del Carmel. En aquest sentit, les propostes que hi ha pretenen de poder atendre, en el termini més breu de temps, les necessitats de tots aquests barris. Com ho pretenem fer? Doncs, la proposta de l'Autoritat del Transport Metropolità és una proposta que intenta de maximitzar dues coses, que són els recursos disponibles i la qualitat del servei. I el cas que vostè em demana n'és un exemple molt clar.

Miri, des d'un punt de vista conceptual, nosaltres tenim diversos sistemes. Simplificant-ho: el metro, podem tenir llavors un tramvia i podem tenir autobusos. És obvi que qui garanteix una capacitat més important és el metro, però, no obstant, el metro no és per a tots els casos la millor solució. Per què? Perquè, quan nosaltres construïm una línia de metro, només podem fer estacions, aproximadament, cada quilòmetre. Per tant, vol dir que obliguem tots els ciutadans, o la mitjana dels ciutadans, a desplaçar-se fins a l'estació de metro. Aquest és un fet que no és greu en certes parts de Barcelona, perquè la topografia hi ajuda, perquè tot és a peu pla i haver de caminar una mica més o una mica menys no té més importància. Però, en canvi, en certs barris, com és el cas dels barris de Vallbona, Torre Baró i, fins i tot, el nou barri de Can Cuyàs, que no és Barcelona –és Montcada– però que és igualment important, sobretot, la població que acollirà, si el mode de transport escollit fos un metro convencional, obligaríem moltes persones a fer un llarg trajecte pujant i baixant. És a dir, podríem fer una estació; com a molt, dues. I, per tant, la capacitat dels viatgers –i, sobretot, de viatgers de gent gran, de persones amb mobilitat reduïda– d'utilitzar aquest metro seria més reduïda que amb altres sistemes que, tenint unes capacitats adequades a la població que hi ha allà, ens garanteixen que serveixin millor a tota l'àrea.

Per tant, com vostè crec que coneix perfectament, els treballs del Govern de la Generalitat s'han adreçat, pel que fa a aquesta zona, a intentar dissenyar un mode de transport –per descomptat, amb integració tarifària, és a dir, en bitllet únic, per entendre'ns– que faci possible salvar aquestes especials característiques orogràfiques que tenen aquests barris. És obvi que la connexió clara que té aquest sistema de transports ha de ser des de l'estació de Trinitat Nova, ja en construcció i que entrarà en servei, jo espero, a finals d'aquest any –serà una mica, diguem-ne, el regal de Nadal d'aquest barri per a final d'any– i que, des d'allà, puguem tenir aquest sistema.

Jo li puc dir a vostè –de fet, ja ho ha dit abans– que portem ja uns quants mesos de treball, d'una banda, tècnic, però de l'altra, de diàleg amb les associacions de veïns per analitzar les diferents propostes. Vostè sap també que a l'extrem n'hi havia dues: o bé el metro convencional perllongant una de les dues línies, o bé un tramvia que anés seguint els carrers d'accés. Jo crec que, després de tots els treballs que s'han fet amb la mateixa Direcció General de Transports i els veïns, s'està arribant a un disseny d'un sistema que segurament no serà ni l'un ni l'altre, però que garantirà una millor accessibilitat amb quatre estacions, que vol dir que hi haurà estacions a diferents nivells i que permetran que hi hagi una màxima accessibilitat de tots els ciutadans en aquest mode de transport.

Els treballs estan així. Jo li he de dir que, en la proposta que demà va al Consell de l'ATM, apareix això com un sistema de transport guiat, que de vegades, doncs, per simplificar, se'n diu «tramvia», tot i que aquest no és el concepte que jo crec que té el que s'ha parlat amb els veïns aquí –és a dir, això no és el Tram Baix; el Tram Baix és una altra cosa–, i jo espero que demà aquest

sigui un tema en el qual hi hagi la màxima unanimitat possible entre tots els representants de les diferents institucions a l'ATM.

Vull acabar dient-li que a nosaltres ens agradaria –i hi estem treballant, i jo hi estic treballant– que aquesta aprovació del PDI es produís com més aviat millor, perquè com més aviat millor puguem ja avançar en la redacció dels projectes i atendre aquelles necessitats més peremptòries del transport públic, que des del punt de vista de la ciutat de Barcelona, ho repeteixo, per mi són la banda dels barris nord de Nou Barris, són també el Carmel i el barri del Bon Pastor, per travessar després cap a Santa Coloma i cap a Badalona, cap a Santa Coloma fins al Singuerlín i fins al mateix Montigalà per Santa Coloma, i a Badalona. Aquesta és una mica l'esquema que hi ha, que jo espero, ho repeteixo, que el Consell de l'ATM vegi amb bons ulls demà.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Passem a substanciar el tretzè punt de l'ordre del dia... Perdó, té el dret de rèplica el diputat senyor Lora. Demano que m'excusi aquest lapsus. Té un temps de cinc minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres compartim també amb el senyor conseller la necessitat d'acord i de consens a l'Autoritat del Transport Metropolità, i com més aviat millor, que es doni aquest acord i aquest consens. Estem d'acord que una proposta similar, que la proposta del metro convencional a aquesta zona de Nou Barris potser no és –i els estudis tècnics així ho demostren– la millor solució, i el que cal és buscar una alternativa de metro no convencional, que pugui apropar els ciutadans d'aquesta zona a la xarxa de metro de Trinitat - Nou Barris. I, per tant, també podem estar d'acord en la necessitat de buscar una altra proposta que no sigui el metro convencional, sempre que –com deia abans– sigui un transport equivalent en temps, amb bitllet únic i que, d'alguna forma, pugui ser equivalent també en freqüència.

Sobretot des d'un punt de vista que també abans no he comentat, però jo crec que també hem de tenir present que la zona aquesta de la part nord de Nou Barris també és una part que està en creixement des del punt de vista de les noves construccions que es donen a Can Cuyàs, al municipi de Montcada, i que és una zona del districte de Barcelona que, amb les infraestructures necessàries, poden connectar amb una part del Vallès Occidental, i per tant és important que hi hagin allí les inversions i les infraestructures necessàries per connectar, perquè, si no, es dona la situació que el creixement que s'està donant a la part alta, que és el barri de Torre Baró, i també el creixement que s'està donant a Can Cuyàs..., pugui quedar molt aïllat. Per tant, és una necessitat que d'alguna forma compartim.

Ara, jo del que sí que vull deixar constància és del que vostè deia, de la militància. O sigui, els que tenen militància de veritat són els veïns de la zona aquesta, per-

què porten moltíssims anys amb aquesta reivindicació, fent reunions, fent assemblees al barri, etcètera, i que, per tant, dins del Pla director 2001-2010, també el que interessa és que es marqui com una prioritat dins d'aquest període de temps la construcció del transport en aquesta zona de Nou Barris.

I per acabar, doncs, comentar la possibilitat que aquest Ple del Parlament pugui aprovar una moció que sigui amb un context o amb una voluntat positiva de recolzament de les reivindicacions i de les lluites dels veïns des de fa, com deia, moltíssims anys.

M'agradaria saber també quines són les prioritats o quina és la inversió en relació amb el barri de Zona Franca, perquè vostè en la seva intervenció no ha comentat res en relació amb aquesta part de la ciutat, també, i m'agradaria saber quines són també les prioritats o les inversions que dins d'aquest Pla puguin estar assenyalades per a aquesta part de Barcelona.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Bé, comencem per la Zona Franca, que abans me n'havia oblidat. Miri, la proposta que val per al Consell de l'ATM, pel que fa a la Zona Franca, és la següent: hi ha la previsió d'una línia de tramvies que uneixi Collblanc amb les Corts, l'estació de Sants, la plaça Espanya, Montjuïc, el carrer del Foc i el nou Montjuïc; aquesta és una de les propostes que hi ha, que travessa –passant a prop del Polvorí– aquesta zona. Però a la vegada, per sota el passeig de la Zona Franca, hi ha la previsió d'una nova línia, que és la línia 6, que aniria aproximadament per sota la ronda, la primera ronda, i que començaria a Fonèria, Ildefons Cerdà, Santa Eulàlia, Badal, Maria Cristina, Tres Torres, Putxet, el Guinardó, la Sagrera, la nova estació de la Sagrera i la Pau. Aquestes són les previsions que hi han.

Bé, deixi'm dir-li, finalment, que pel que fa a la seva proposta, home, jo crec que vostès plantegen un element molt important, que també està present a les discussions de l'ATM, i és la intermodalitat. Vostès diuen: «Escollin, tan important com no sé què, és un aparcament al costat de l'estació.» Té tota la raó, i precisament jo crec que aquesta és una qüestió que, tot i que és de competència municipal, la construcció de pàrquings, sí que és bo que creem aquesta cultura de la intermodalitat, perquè la gent utilitzi més els sistemes de transport.

Des d'un punt de vista de la seva preocupació, evidentment, aquí vostès no ho veuen, però la previsió és un sistema que..., vostè ja ho sap segurament, però, que la gent del barri d'aquest sistema ja no en diuen ni metro, diuen que volen *un gusanillo*, que és el nom, una mica, que li han donat a una cosa que tècnicament en diuen un metro lleuger de gàlib reduït, i com que això és una cosa molt complicada la gent de Nou Barris en diuen *el*

gusanillo. Bé doncs, aquest *gusanillo*, la previsió és que surti de Trinitat Nova, que tingui una estació a Torre Baró, des de la qual una línia d'autobusos recolliria tota l'actual Torre Baró i l'ampliació –perquè, evidentment, si no, malament rai–, hi hauria una altra estació a Ciutat Meridiana i n'hi hauria una altra a la part baixa de Can Cuyàs, on s'està fent la nova plataforma.

Jo penso que aquest és un transport molt potent, i jo comparteixo amb vostè el fet que dintre de les prioritats que hem d'establir en aquest Pla director d'infraestructures, per nosaltres aquesta és una de les que caldria posar-hi. I és en aquest sentit que, en fi, qualsevol proposta que vostè faci en aquest Parlament que sigui en aquestes línies, de defensa de la intermodalitat, de la defensa d'un sistema racional de transport públic cap a aquests barris, comptarà amb el suport del Govern i, per descomptat, amb el Grup de Convergència i Unió.

Jo voldria només acabar reiterant-los a vostès la confiança que l'ATM sabrà tirar endavant el Pla director d'infraestructures i que aquest permetrà guanyar la batalla del transport públic a la ciutat de Barcelona.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions en eixos viaris a Catalunya

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions en eixos viaris a Catalunya, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Francesc Iglesias, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, al llarg dels últims mesos, jo diria que al llarg de la present legislatura, ha sigut freqüent, per no dir quasi a totes les sessions del plenari i quasi a totes les sessions de la Comissió de Política Territorial, debatre temes d'autopistes i peatges. Avui, honorable conseller, el nostre Grup i el diputat que li parla no vol parlar d'això, perquè més de trenta iniciatives parlamentàries ens han donat molt de temps per parlar de peatges i d'autopistes, però sí que li vull fer avinent –i vostè ho sap, perquè és la preocupació del Govern, però també del nostre Grup i la de molts ciutadans de moltes comarques de Catalunya– aquell més d'un 95% de la xarxa viària catalana que no són les autopistes, sobretot la xarxa viària que és competència de la Generalitat, que és més d'un 95% dels quilòmetres de les nostres carreteres. Em refereixo a la xarxa viària bàsica i a la xarxa viària comarcal i local.

Nosaltres, i el Govern, i el Grup que li dona suport, hem tingut clar des de molts anys, des de les primeres eleccions al Parlament, aquest compromís programàtic del reequilibri del país, del territori, que passa per tenir

comarques i pobles vius i que moltes vegades depenen d'aquella xarxa viària; que algunes vegades si és veritat que una bona carretera diuen que tant serveix per arribar-hi com per marxar-ne, sempre hem cregut que acostant no les distàncies, perquè geogràficament no les acostem, però sí que acostant el temps dels serveis d'aquests ciutadans, podem afavorir aquest reequilibri territorial que tots desitgem, i sobretot l'assentament de la població en el seu territori.

És en aquest context, honorable conseller, que el nostre Grup, que aquest diputat i que molts ciutadans, moltes vegades..., a vegades es queden astorats que parlem tant de peatges i d'autopistes quan a les seves comarques no en tenen, i que es preocupen per la carretera que va al poble del costat o un altre eix més important, com podria ser de la xarxa bàsica, perquè això els pot suposar tenir l'hospital més a prop o que les empreses puguin traslladar-se al polígon industrial on existeixen. I davant d'aquest context, la nostra preocupació, la nostra intervenció d'avui és veure quin és el capteniment del Govern, sobretot per a aquests dos propers anys o aquest que estem, el 99 i el 2000, en temes tan importants, que ja dic i repeteixo que vostè sap perfectament que és més del 95% dels quilòmetres de la seva competència, però sobretot aquelles coses que el territori de diferents punts de Catalunya considera tan..., molt més important, moltes vegades, que allò que ens preocupa sobre si el peatge el podrem reduir o el podrem suprimir.

M'agradaria saber, al nostre Grup Parlamentari, honorable conseller, li agradaria saber quines són les previsions del Govern per a aquests dos propers anys en eixos de la importància com l'eix del Llobregat, sobretot en aquest tram nord de Sallent a principi del Berguedà; actuacions a l'eix de Vic - Olot, pel túnel de Bracons, en quina situació està; actuacions que per a les comarques de Girona i per la seva importància en el món econòmic i turístic tenen els accessos a la Costa Brava, tant per la banda sud, el que en podríem dir Barcelona - Lloret, com per la millora d'accessos en general de la Costa Brava; quines actuacions té previstes el Govern, el seu Departament, en l'eix del Cardener, que és completar una comarca que jo conec molt bé, que és el Bages, per reequilibrar un cert tema entre el Llobregat - Cardener; quines actuacions hi ha previstes en l'eix de Tortosa a l'Aldea, a l'eix del Segre, sobre l'eix prepirinenc..., per dir una mostra territorial en diferents comarques que des d'aquell lloc tenen una importància cabdal.

I, si anem a una mesura més petita, també ens interessaria veure el capteniment del Govern i les seves previsions programàtiques pressupostàries per a l'any 99 i per al 2000 en una xarxa que, per no ser de la importància d'una xarxa bàsica, sí que per a molts llocs és la més important, perquè és l'única, en el que podríem dir la xarxa comarcal i local. En aquest sentit, ens preocupa, sobre la demarcació de Barcelona quines previsions hi ha a la comarcal 243, Sant Sadurní d'Anoia - Vilafranca del Penedès; la possible connexió o nova que es parla de fa temps entre Mollet i Martorelles. De la demarcació de Girona també podríem parlar si hi ha previsions sobre el condicionament de la Llagostera a Tos-

sa, la ronda sud de Sant Hilari... Passant a una altra demarcació, la de Lleida, comarques del Pirineu, que la seva importància, per ser l'única carretera en el que podríem dir la vall Fosca, quines previsions hi ha a la carretera de Senterada a Cabdella, o més amunt, d'Araós a Alins i Àreu, o bé a la zona de la Ribera de Cardós. Bé, en general, i per no deixar-me una altra demarcació, que podria ser la de Tarragona, quines previsions té el Govern sobre la variant d'Ulldecona, sobre el condicionament de Flix - Riba-roja, sobre les carreteres d'una comarca com el Priorat, etcètera.

De ben segur que poc sovint anem a matisar temes d'una xarxa que potser no és motiu d'interès per a la gran premsa o per a l'opinió pública, perquè el debat, de vegades interessadament electoralista, sobre els peatges –i que no són nous en aquest país, però que en aquest moment sembla que és la descoberta que és un tema nou, i no ho és– ens fa deixar de debatre un tema que preocupa els ciutadans. I els diputats del nostre Grup que representem els ciutadans de Catalunya, entenem que allò que preocupa els ciutadans preocupa segurament el Govern i preocupa especialment el Grup Parlamentari que li dona suport.

És en aquest sentit, honorable conseller, que voldríem saber el capteniment en aquest marc d'aquestes carreteres de xarxa bàsica i de xarxa comarcal i local que té previstes el seu Departament per als propers dos anys.

Moltes gràcies, honorable president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller senyor Pere Macias, per deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo li agraeixo molt aquesta interpellació que em formula, perquè em permet donar compte a la cambra de les actuacions que el Govern de la Generalitat està fent en els eixos viaris de la seva competència, que són moltes, per cert, i com que són tantes em temo que aquesta interpellació pot ser una mica avorrida per als senyors diputats que estan aquí, però jo, en tot cas, els demano disculpes, perquè, en fi, l'exhaustivitat de les actuacions del Govern sobre tot el país fan que jo, amb el sol fet d'enumerar-les, m'allargui notablement.

Miri, el capteniment del Consell Executiu és continuar amb les actuacions que s'han anat desenvolupant, de millora dels diferents eixos viaris. Un cop acabades les obres de l'Eix Transversal, la inversió sobre la xarxa viària s'ha de distribuir sobre els diferents eixos en tres aspectes fonamentals: en primer lloc, la formació de noves infraestructures o actuacions de millora general de la xarxa viària dels eixos viaris catalans; en segon lloc, les actuacions de conservació de carreteres, i en tercer lloc, les actuacions de seguretat viària.

Pel que fa a les actuacions de millora general sobre els diferents eixos, aquestes s'han dividit en dos apartats: un d'aquests fa referència a les carreteres de la xarxa bàsica i l'altre a les carreteres de la xarxa comarcal i

local. En relació amb les actuacions de millora general s'han considerat en primer terme els tres grans eixos d'actuació prevista en el futur: l'eix del Llobregat, l'eix Vic - Olot i l'autopista a Lloret, malgrat que en aquest moment no estan encara inclosos en els pressupostos. La resta d'actuacions que s'esmenten, tant de millora general com de reforçament de ferm o de seguretat viària, corresponen a obres ja incloses en la proposta del nou Pla econòmic financer de GISA.

Anem a veure la formació de noves estructures o actuacions de millora general de la xarxa de carreteres en la xarxa bàsica. Vostè em demanava, en primer lloc, l'eix del Llobregat. Miri, una de les actuacions més significatives que és previst de dur a terme consisteix en el desdoblament de l'eix del Llobregat, la carretera 1411, des de Sallent fins al límit amb la comarca del Berguedà. Cal recordar que aquesta actuació seria una continuació del desdoblament, que ja va ser executat, entre Sant Fruitós i Sallent. Actualment estan en fase d'informació pública les alegacions presentades, l'estudi informatiu i l'estudi d'impacte ambiental del desdoblament d'aquesta carretera. Es tracta d'una actuació que tindrà un import d'uns 9.000 milions de pessetes i que estem en la recerca de fons de tipus europeus que permetin facilitar la seva construcció com més aviat millor.

Eix Bracons, Vic - Olot. A l'eix de Bracons cal tenir en compte tres actuacions: una primera fase és la construcció de la nova carretera, Catalunya 37, que va des de Manlleu fins a Torelló. Aquesta és una actuació que està programada dintre els actuals pressupostos amb 1.600 milions de pessetes. Es preveu de fer la declaració d'impacte d'aquesta actuació a finals del mes de març, per poder redactar a continuació el projecte constructiu.

Una segona fase és el tram Torelló - la Vall d'en Bas. Aquest tram està en fase d'informació pública, s'ha prorrogat el termini d'exposició al públic amb motiu de les sollicituds que es van fer en aquest sentit per part de diferents col·lectius. Aquesta fase acabarà el proper mes d'abril, per desenvolupar a continuació les diferents etapes successives, fins a l'aprovació definitiva de l'estudi informatiu i la redacció dels projectes constructius corresponents. Cal recordar que aquesta actuació, d'uns 17.000 milions de pessetes de cost, no està inclosa encara en els pressupostos, a l'espera de la sollicitud de finançament mitjançant fons de cohesió.

Eix del litoral, Barcelona - Lloret. Un altre dels objectius d'actuació del Departament és l'acostament de la Costa Brava sud a les comarques de Barcelona. A tal efecte, s'han previst dues actuacions: una primera fase consistirà en la prolongació de l'autopista de concessió ja actual d'ACESA en el tram que suposa el pas de la Tordera, és a dir, el tram Palafolls - Tordera. Aquesta actuació es troba en fase d'aprovació del projecte constructiu per ser iniciat aquest mateix any. La segona fase prevista és la formació d'una nova autopista Blanes - Lloret, amb un ramal de penetració fins a Tossa de Mar. Té un cost de 9.000 milions de pessetes, i en aquests moments està ja en fase d'avaluació d'impacte ambiental.

Altres eixos. A més d'aquestes grans actuacions, és previst de continuar amb el desenvolupament d'altres actuacions de tipus mitjà. Entre aquestes cal destacar les següents: eix Vilanova - Vilafranca - Igualada, que és la Catalunya 15. Estan en fase ja de servei les obres Capellades - Sant Pere de Riudebitlles, que han representat una inversió de 4.200 milions de pessetes. Un brancal de l'eix és el que va de Vilafranca -de Canyelles, concretament- a Sitges, que és la carretera B-211, en el qual hi ha en execució la variant de Sant Pere de Ribes, amb un pressupost de 866 milions de pessetes i que estarà en servei ja el proper estiu.

Eix del Cardener, que vostè també em demanava. Com a continuació de les diferents actuacions que s'han executat a l'eix del Cardener, com la variant de Cardona, s'està construint la variant de Súria, que té un pressupost de 2.700 milions de pessetes i estarà acabada l'any 2000.

Actuacions de millora dels accessos a la Costa Brava. Després de les diferents actuacions en millores efectuades, com la millora de Santa Cristina d'Aro en l'enllaç de l'Alou, el desdoblament de l'Alou, estan en execució dues actuacions molt significatives: la primera és el desdoblament de Figueres a Roses, en la seva primera etapa entre Empuriabrava i Santa Margarida; una altra correspon a la variant de la carretera C-250, al seu pas per Cassà de la Selva, amb un pressupost de 1.000 milions de pessetes, que està ja en obres.

Un altre eix important és l'eix de la carretera nacional 152, d'accés al Ripollès. En aquests moments està ja licitada la construcció de vies lentes fins a l'entrada al Ripollès, i està ja en redacció el projecte de variant de Sant Quirze de Montesquiu, que es preveu la iniciació de les seves obres al llarg de l'any 2000.

Un altre eix important és l'eix de l'Ebre, en el qual s'ha previst la construcció de la variant de Xerta. També una obra molt important és el desdoblament Tortosa - Aldea, del qual, en aquests moments, ja hi ha la primera fase en construcció, i la segona properament sortirà ja a exposició pública.

Millores de la carretera C-1313, eix del Segre. S'ha iniciat ja la licitació de les obres del túnel de Montan de Tost, amb un pressupost proper als 1.000 milions de pessetes, que començarà aquest mateix any.

Millores de l'eix prepirinenc. Aquest eix prepirinenc que està format per la carretera C-26, que va de Solsona a Berga, i que en aquests moments estan en execució les obres de la variant de la Vall d'Àger a Berga, amb un pressupost de 500 milions de pessetes. També en aquesta mateixa carretera s'estan fent diferents actuacions entre les quals hi ha trams entre Solsona i Navàs.

Altres millores de la xarxa bàsica a les comarques de Lleida. Cal destacar la millora de la carretera de Lleida a Balaguer, per Menàrguens i Corbins, que s'ha acabat ja un tram i ara està en construcció el següent, i en fase ja avançada de projecte el d'accés a la ciutat de Lleida.

Millora de la carretera d'Àger. També en aquesta carretera, que ara serà la C-12, està en construcció el tram de la variant de les Avellanets fins a Fontdepou, i aquestes obres s'acabaran a principis de l'any 2000.

Altres millores a la xarxa bàsica de les comarques de Tarragona. La carretera C-246, que va de Barcelona fins al Vendrell, ha estat objecte de diferents obres de millora, com la variant de Calafell, que ja està en servei, i està en aquest moment en obres la variant del Vendrell, amb un pressupost de més de 1.300 milions de pessetes.

Em toquen ara –i em temo que no podré ni tan sols començar– les actuacions de millora general de la xarxa comarcal i local, i com que no li ho puc enumerar, deixi'm que li digui només una carretera que està en aquests moments en obres, que és la de Sant Sadurní d'Anoia a Vilafranca del Penedès, que amb un pressupost de 600 milions de pessetes està ja en obres i que estarà en servei abans de la verema, tal com hi ha el compromís amb els ajuntaments d'aquesta àrea. I igualment una obra molt important és el nou pont de connexió entre Mollet i Martorell; és un pont que val 1.300 milions de pessetes, que les seves obres s'han ja iniciat.

Voldria dir-li que, òbviament, l'enumeració de totes les obres que fem a la xarxa comarcal i local se'm fa difícil, però que estic a la seva disposició per si a través d'algun altre mecanisme parlamentari el senyor diputat considera que li he de lliurar més documentació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Gràcies, molt honorable president. Honorable conseller, la mesura del temps és la que és. Jo he tret un ventall ampli de diferents comarques, diferents demarcacions de Catalunya, però crec que la resposta, almenys si haguéssim posat taques sobre un mapa, hauria sigut equilibrada i, per tant, equilibradora del país.

No obstant això, permeti'm incidir en un tema al qual nosaltres, des de comarques centrals, no tant sols el Bages, la qual és la comarca d'aquest diputat, sinó comarques veïnes, com la de l'Anoia, especialment, donem una importància, els últims anys, cabdal, un tema que vindria a completar una cosa que vostè hi acaba de fer referència, que seria l'eix Anoia - Garraf, el tema Vilanova - Vilafranca - Igualada.

Des de comarques centrals, especialment Anoia - Bages, aquest eix, donem una gran importància que arribi a Manresa, per molts sentits: un, que són dues capitals de comarca amb una llarga tradició de relació comercial i humana, fins i tot de serveis –universitaris, hospitalaris, entre altres–; dos, perquè l'impacte positiu que està tenint a moltes comarques centrals l'Eix Transversal, recentment posat en servei –pensem que des d'aquestes comarques centrals aquest eix de Manresa, que passaria per Igualada - Vilafranca - Vilanova, seria el que nosaltres en diem «l'eix diagonal»–, té una importància també de relació entre algunes comarques cap a l'enllaç amb l'Eix Transversal, i per tant cap a comarques de Girona, i una relació molt equilibra-

dora de comarques centrals, de relació entre Tarragona, Girona, passant pel centre de Catalunya. La pregunta que li faria, conseller, seria si hi ha una previsió en aquest tram que vostè no hi ha fet referència, que seria el d'Igualada a Manresa.

I un últim aspecte, que completaria un altre tema no menys important que el de xarxa nova o el de millora de traçats nous amb carreteres de xarxa bàsica a què jo m'he referit i que vostè ha donat resposta, que podrien ser els temes d'aquell millor servei als usuaris quant a seguretat, quant a la qualitat del manteniment de l'asfalt, de la senyalització. També interessaria el nostre Grup, i aquest diputat, quines previsions, en aquest sentit, de millora de ferms, millora de senyalització, millora del que podríem dir de comoditat, però sobretot de seguretat, té previstes el seu Departament per als propers dos anys.

Per no allargar-nos, jo crec que és difícil entrar..., però Déu n'hi do el ventall que hem tocat, tant jo amb els meus interrogants com vostè amb la seva resposta, d'un tema territorial que té una gran importància per als ciutadans. Si em pogués completar aquest aspecte d'Igualada - Manresa, quina previsió hi ha, i quines previsions també hi han en el tema de conservació i manteniment de les carreteres en allò que seria, també, la millora de la seguretat i la millora de la comunicació dels ciutadans entre pobles, entre comarques, i, per tant, del país.

Moltes gràcies, honorable president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, vostè em formula una pregunta d'un tema que, òbviament, m'he oblidat, però que és una actuació molt important dintre del context de fer que l'Eix Transversal, aquesta via que tant de servei està donant, pugui arribar a tot el país, no?, i és el que l'Eix Transversal connecti. Des d'aquest punt de vista, vostè sap que nosaltres hem portat a terme moltes actuacions, però una de les més clau és posar ciutats que estan a una relativa distància de l'Eix Transversal, també, a peu de l'Eix Transversal. Parlem, per exemple, de la ciutat de Solsona –per això fem l'eix del Cardener–, parlem de la ciutat d'Olot –per això fem el Vic - Olot–, i parlem, lògicament, de la ciutat d'Igualada, i per això, en aquests moments, s'ha acabat ja una fase de treball molt intens entre la Direcció General de Carreteres i els ajuntaments, per poder definir el traçat de la carretera que ha d'anar d'Igualada fins a Manresa. Jo puc dir-li que, per les darreres informacions que tinc, em sembla que hi ha una bona entesa a nivell local sobre quin ha de ser aquest trajecte, i, per tant, nosaltres, a partir d'aquesta bona entesa, hem ja enviat l'ordre d'estudi per poder formular la redacció del projecte i la redacció, també, de l'estudi d'avaluació d'impacte ambiental. Aquest és un itinerari nou, un itinerari que pot tenir un cost d'uns 8.000 milions de pessetes, però aquest és

un itinerari que crec que en el proper mandat haurà de ser escomès pel Govern.

Em formulava vostè, també, una petició en relació amb les mesures de seguretat viària. Miri, nosaltres, l'any passat, vàrem preparar i aprovar un pla de seguretat viària bianual, 98-99, de 15.000 milions de pessetes; és a dir, un pla realment molt ambiciós, de l'ambició del qual li pot donar compte una comparació: l'Estat el feia de 60.000 milions per a tot Espanya. I, per tant, la magnitud del nostre Pla era realment important.

Amb aquest Pla, per exemple, nosaltres preteníem actuar sobre un centenar de cruïlles conflictives, i posaré un exemple que molts senyors diputats coneixen, que és la cruïlla de la carretera d'Alcover. L'accés a Alcover és una cruïlla que, realment, és conflictiva, a la carretera 240, i que ha estat ja posada en servei. O una altra, que ja deu estar en servei, tot i no estar inaugurada, perquè, evidentment, la inauguració és el de menys, que és la famosa rotonda de Vinallop, que és un punt realment conflictiu, un punt negre que, a partir del nou disseny, haurà quedat realment solucionat. Com aquestes cruïlles, ho repeteixo, preveiem més d'un centenar d'actuacions que moltes d'elles estan ja en aquests moments en servei, d'altres estan en execució, totes elles seran adjudicades durant l'any 99.

Nosaltres, de tota manera, no estem encara satisfets, perquè hem d'anar més enllà en la seguretat viària, i estem preparant un nou pla o un pla complementari de seguretat viària que esperem que en el decurs dels propers mesos pugui ser ja aprovat pel Govern, i que permeti que, en altres punts que no havien estat encara atesos per l'anterior Pla, puguem iniciar-hi –si pot ser aquest any, serà, i si no, el 2000– noves actuacions de seguretat viària.

No són ben bé dintre del Pla de seguretat viària, però sí dintre del mateix concepte, les actuacions de renovació de paviment. Nosaltres estem amb unes actuacions de renovació de paviment també molt importants, a tot el país, amb carreteres, sobretot, locals, i també, de vegades, en carreteres importants, i des d'aquest punt de vista també li vull anunciar que, al llarg d'aquest període, també prop de 600 quilòmetres de la xarxa de carreteres de la Generalitat tindran el seu paviment completament renovat, amb la qual cosa jo penso que els índexs de comoditat i també de seguretat de cara als ciutadans que els utilitzen milloraran de manera molt notable.

Tot això, de manera precipitada, resumida, crec que il·lustra l'actuació del Departament de Política Territorial i que, a més a més, compta amb uns convenis de col·laboració amb les diputacions de Lleida, de Tarragona i de Girona que ens permeten, en aquests tres territoris –voldríem que també, algun dia, en el de Barcelona–, fer un impuls a la xarxa de carreteres, ara dependent d'aquestes diputacions.

Jo crec que li he donat ja un resum de les actuacions, però, en qualsevol cas –ho repeteixo–, senyor diputat, senyores i senyors diputats, estic a la seva disposició per ampliar-los tota aquesta informació de tantes i tantes actuacions que es fan des del Departament.

Moltes gràcies, senyor president.

Punt 12

7800

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà, a dos quarts de deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i deu minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 304 65 00

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

6.000 PTA.

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**:

13.000 PTA.

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

120 PTA.

} IVA inclòs

Dipòsit legal: B-27.966-80 ISSN 0213-7984 Impres a Multitext, SL, Barcelona.